

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA

Class No.

B

891.441

Book No.

K717m

N. L. 38.

V. 1

MGIPC—S1—19 LNL/62—27-3-63—100,000.

BRISTOL

EDUCATION SOCIETY.

MUSEUM.

মহাভারত

M. b. r. t. S. 3

যামোক্ত । —

পদ্মবলি ছন্দে ।

কুশীরায় দাস বিরচিত । —

আরায়ণে জানা হইল । —

৪৮০১ : —

E

महाभारत ।

आदि पर्व ।

अवर शृंग वीज हरि नाम दुई अक्षर
 आदि अनु नाहि ताहा बेदे अणोचर ।
 पूर्वमह पुस्तक भारत नामदिव
 यार नाम लइले निष्पापि हय नर ।
 परम्पर शुत मूर्खे हड्ठे सुन्दर
 अश्ल कोमल दिवा त्रैलोक्य वल्लभ ।
 गीत अथै कैल ताहे मुगळि निर्मान
 हेसंव रुठित ताहे विविदी आप्यान ।

तरिते मधुकि मेहे प्रचण्ड उन्नेन
 भारत पंकज मूर्टि यात्रा प्रदर्शने ।
 मूर्जन मूरुर्धि लोक्य हृष्णा प्रटपन्दि
 भारत पंकज मही नियम निरवसि ।
 विष्णु वैदव विष्णु जामेन पूर्णा
 कलिर छलुष यत्त हयउ विनाश ।
 वस्ति लक्ष लोक्य यास भारत रुचिल
 विष्णु लक्ष लोक्य तार देव लोके दिल ।
 मूर लोके पर्तिन नारद उपोविन
 इन्द्र आदि देवगीन करेन प्रवन ।
 पंकज लक्ष लोक्य पितृ लोके शुने
 देवगीन आदि उथा करेन पठने ।
 शुक्र पठन शुने गीक्षवद् यक्ष रक्ष
 महाभारतेर लोक चतुर्दशी लक्ष ।

ଏହି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ପାତାରିଳ ମତ୍ୟ ପୁରେ
 ମଂମାର ନରକ ହୈତେ ଶକ୍ତାରିତେ ନରେ ।
 ବୈମନ୍ଦୀଯନ କୁଛେ ଜନ୍ମୋଜୟ ଶୁଣେ
 ପରମ ପରିବ୍ରତ ରୂପୀ ସାମେର ଚରଣେ ।
 ଠାରି ବେଦ ସତ୍ୟାମ୍ବୁ ଏହି ତିତେ କୈଲ
 ଭାବତ ମହିଂ ମୁନି ତୁଳେତେ ତୁଳିଲ ।
 ଭାବେତ ଅଧିକ ଡେଖି ହେଲ ଭାବତ
 ବିବିଦି ପୁରୀନେ ଗୁରୁ ଘାହାର ସମ୍ମତ ।
 ମଭାର ଚରିତ୍ର ଏହି ଭାବତ ଭିତର
 ଘାହାର ଶୁଵନେ ନିବ୍ରାନ୍ତି କୁଳେବର ।
 ଅବର୍ ଶାନ୍ତିନ ମଧ୍ୟ ପୁରୀନ ମନନ
 ଦେବଗୀନ ମଧ୍ୟ ଯେନ ଦେବ ନାରୀଯନ ।
 ନଦ ନଦୀ ମଧ୍ୟ ଯେନ ପୁରେଶ ମାଣିତ
 ମରୁଳ ପୁରୀନ ରୂପୀ ଭାବତ ଭିତର ।

ଅନେକ କଠୋର ତଥୀ ସ୍ୟାମ ଯହା ମୁଣି
ରଚିଲ ବିଚିତ୍ର ପୁଣ୍ୟ ଭାବିତ କାହିନି ।

ଲୋକ ଜନେ ପୁଣ୍ୟ ତବେ ରଚିଲଙ୍କ ସ୍ୟାମେ
ଶୀତି ଜନେ କହି ତାହା ଶୁନ ଆମ୍ବାୟାମେ ।

ଶନକ୍ଷାଦି ମୁଣିଗିନ ଈନ୍ଦ୍ରିଶ କାନନେ
ହାଦିଶ ବନ୍ଧୁମର ଘଜ କରେ ଏକ ମନେ ।
ଲୋଯହର୍ଷନ ପୁଣ୍ୟ ମୌତି ନାୟଦିର
ସ୍ୟାମ ଓପଦେଶେ ମରବ ଶାନ୍ତିତେ ତନ୍ମର ।
ଭୁମିତେ ଗୋଲ ଈନ୍ଦ୍ରିଶ କାନନେ
ଶନକ୍ଷାଦି ମୁଣି ଘଜ କରେ ମେହି ଖାଲେ ।
ମୁଣିଗିନେ ପୁଣ୍ୟଶିଳ ମୂତ୍ରର ନନ୍ଦନ
ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ମତେ ଦିଲେନ ଆମନ ।
ମୌତି ଦେଖି କୌତୁକେ ବଲେନ ମୁଣିଗିନେ
ଡୋର ତାତ ମୁତ ଛିଲ ବନ୍ଧ ଶାନ୍ତ ଜାନେ ।

नाना चित्र विचित्र रूपन पुरातन
 सुत मूर्खे बहु शास्त्र करेजि शुद्धने ।
 तार पूर्ण तुमि जिजासि तेकाइने
 कि जानह रुह तुमि करिब शुद्धने ।
 भृंग बृंग लृंगपति हइल कोन मठेते
 विस्तार रुरिया रुह आशार अग्रेते ।
 मोति झले अबदीन शुन मूनिगीने
 कहिब विचित्र रूपा ब्यासेर रुठने ।
 बुझार नक्कन हैल भृंग महा मूनि
 पुलोमा नाम्येते रुन्या ताहार गृहिणी ।
 गर्भवती पुलाम्ह रायिया निज घरे
 भृंग महा मूनि गोल मान रुरियारे ।
 हेन रुदेति उथा आसे दाँनव भयकिरे
 भृंगर गृहिणी देष्टे एका शंना घरेना

कृपयेते विजीत चित राजा नाहि भय
रुन्या दिल फल मूल छिकु नाहि पाय ।
बलेते विरिब बलि विचारिल मने
गृहे पूर्वेश्चेते देखे घृतकृत आनले ॥
अग्नि देखे ठाहे बले दर्शन दूरकृ
कृह ईर्ष्णानव तुमि जान आदि अकृ ।
ईहार जतकृ पूर्वेव रागिलेकृ घोरे ॥
घोरे विडा नाहि दिशा दिलेकृ भृःरे ॥
मिथ्यावादि भृःरे नाहि रुविज्ञ विचार
विडा रुवि आले कृन्या बरन आशार ।
मिथ्या ना कृहिओ तुमि रुह मत्य दानी
न्याप्येते ए कृन्या हय रुहिरि ग्रुहिनी ।
आनवेर बोले कुनि अग्नि हैल भीत
कैमने कृहिरि मिथ्या हैल छक्कित ॥

६

अत्य ईक्षेण कृत्या लक्ष्मी याइवे दानव
ताविशा ताहार प्रुति बले जलोद्धर ।
ये काले इहार वास कहिलेकु मोरे
विथि यत्ते वेद मन्त्रे तोरे नाहि बरे ।
विथि यत्ते विभाँ कैल भृत्य मुनिवर
इहार जनक दिल आमार गोठर ।
न्यायेते पूलोमा ईल भृत्यर रमनी
श्रुतिशा दानव हैल जुलन्त अगिनि ।
बले विरि कृत्या लैयाँ ढलिल मस्त्र
ज्ञायिते पडिया कृत्या काँपे पत्र ।
कान्दध्ये पूलोमा बछ बिलापि करिया
बालके जन्मान कोहि गार्डते पाकिया ।
द्वितीय मूर्ध्यर प्राय हैल बाहिर उठाए
उष्म रामी करिल दानव महा बीर ।

७

ହେତ କାଳେ ଆଇଲ ତଥାୟ ପଞ୍ଚଯୋନୀ
 କନ୍ଦଳ ନିବତ୍ତ କୈଳ ସଲି ପୁଣ୍ୟ ଦାନୀ ।
 କନ୍ଦଳେ ସହିଲ ଅଶ୍ରୁଜଳ ପୁଲୋଯାର
 ଧୂରତର ଶ୍ରୋତ ବାହେ ନଦୀ ଭୟକ୍ଷର ।
 ଦେଖିଯା ବିମୟ ଚିତ୍ତ ହଇଲେନ ବିଶି
 ନାୟ ତାର ଦିଲ ସଲି ବଦ୍ୟୁବତୀ ନଦୀ ।
 ସଦ୍ଗୁରେ ରାଖିଯା ଗୃହେ ଶେଲ ପୁଜାପତି
 ପୁଣ୍ୟ କୋଳେ କୁରିଯା ଆଜୟେ ଦୂଃଖ ମତି ।
 ହେତ କାଳେ ମୁଣ କୁଣ୍ଡ ଆଇଲ ଭୃତ୍ୟ ମୁନି
 ଜିଜାମିନ ଚିତ୍ତ ତୋର ବିରମତା କେନି ।
 ମୂର୍ଖୀରେ ଦେଖିଯା କୁନ୍ୟ କୁରିଯା ରୋଦଳ
 କୁହିଲେଣ ଯତେକ ଦାନର ରିବରନ ।
 ତୋଯାର ତନୟ ଏହି କୈଳ ପୃତିକାର
 ଦାନର ମୋରିଯା ମୋର କୁରିଲ ଓଦ୍ଧାର ।

ଏତ ଶୁଣି ମୁନ ଭ୍ରାତା ହେତୁ ଜିଜ୍ଞାସିଲ
 କି କାହାରେ ଦାନବ ଦିଗିଯା ତୋରେ ନିଳ ।
 କୁନ୍ୟା ବଲେ ଆଚମ୍ଭିତେ ଆଇଲ ଦୁଷ୍ଟ ଯତି
 ଆମ୍ବାରେ ଦେଖିଯା ଜିଜ୍ଞାସିଲ ଅଣ୍ଟା ପୁତି ।
 ବୈଶ୍ୟାନର ବୌଲେ ଯୋରେ ନିଲେଣ ଦୂଷନ
 ଶୁନିଯା ହେଲ ଭ୍ରାତା କୋଟି ଆଚେତନ ।
 ଆଜି ହେତେ ସବର ଭକ୍ତ ହେଉ ପ୍ରତାମନ
 କୁପିନ ଆନଳ ଶୁଣି ଭ୍ରାତାର ବଢନ ।
 କୋନ ଦୋଷ କୈଳ ମୁନି ମାତ୍ର ଦିଲ ଯୋରେ
 ଯାହା ଜାନି ମତ୍ୟ ବୋଲ କୈଳ ଦାନରେ ।
 ଜାନିଯା ଶୁନିଯା ଯିଥୀ ବଲେ ଯେବା ଜନ
 ଇହକାଳେ କୁଣ୍ଡିତ ଆନ୍ତେ ନରକେ ଗମନ ।
 ଓଡ଼ିର ମନ୍ତ୍ରୀ କୁନ ନରକେ ପୁରୋଶେ
 ଜାନିଯା ଆମ୍ବାରେ ମାତ୍ର ଦିଲା ବିନା ଦୋଷେ ।

योर मुठ्ठे दिला तृष्णि देव पितृगीन
 अनुचित माँप योरे दिला कि काँरन ।
 एत बलि बैशंगानव देवगीन लैया ।
 बुक्कारे मरुल रूपा तिवेदिल गिया ।
 बुक्का बले अग्नि दृष्टि ना भाविह यजन
 मरुल हइवे शुद्ध तोयाँर किरने ।
 बुक्कार बछने अग्नि सख्त्ये हइया ।
 पुनरवि जगात्तेव व्यापिल आसिस्था ।

सौति बले अवधीन शुन मुनिगीन
 हेन काले छृण पुण्ड्र हैल चावन ।
 भुमति नामेते हैल चावन उनय
 तोहार उनय हैल रुक महाश्याम ।
 चुमदूरा भार्या भार परम भूमदूरी
 गर्त्ते जना हैल यात्र येनका अप्त्तरी ।

କୁତ୍ତ ହାଲେ ଯୈନ କୁନ୍ୟା ମର୍ମେର ଦୂରନେ
ଦେଖି ଶୋକାକୁନ ହଇଲ ଏତ ବକୁଣୀବେ ।

ଭାର୍ଯ୍ୟାର ଯରବୀ ଶୌକେ ଭୁଷତି କନ୍ଦନ
ଏକାକୀ ଆରବ୍ୟ ଯଦେଖୀ କରଯେ କନ୍ଦନ ।
ମୁନିର କନ୍ଦନ ଦେଖି ଯତ ଦେବଗନ
ଦେବ ଦୂତ ପାଠୀଇଲ ପୁରୋଧୀ କାରନ ।
ଦେବ ଦୂତ ବଳେ କରୁ କାନ୍ଦ କି କାରନେ
ଯରିଲ ତୋଯାର ଭାର୍ଯ୍ୟା ଆୟୁବ ବିହନେ ।
ଇହାର ଓପାର ଆର ନାହି ତ୍ରିଜଣିତେ
ଆଜୟେ ଓପାଯ ଏକ କହିବ ତୋଯାତେ ।
ଆମେ ଆଜ୍ଞାକୁ ଆୟୁ ଘନ୍ତି ଦେହ ତୋରେ
ତହେ ପାରା ନିଜ ଭାର୍ଯ୍ୟା କହିଲ ତୋଯାକ୍ରେ
ଆମ୍ବ ଆୟୁ ଦିବ କରୁ କୈଲ ଅନ୍ତିକାର
ଭୀତିକୁ ଯେ ଭାର୍ଯ୍ୟା ଯୋର କର ପୁତ୍ରିକାଙ୍କ ।

ଏତ ଶୁଣି ଦେବ ଦୂତ କରକେ ଲାଇଁଯା
 ସମେର ଭୁବନେ ଗୋଲ ବିଶାନେ ଛାତିୟା ।
 ସମେରେ କହିଲ ଦୂତ ମର ବିବରନ
 ଆଜ୍ଞା ଆୟୁ ମୁକ୍ତେ ଦିଲ ଭୁଷତି ନନ୍ଦନ ।
 ଦିମ୍ବ ରାଜ ବଳେ ଜୀଅକ ତୋମାର ମୃହିନୀ
 ତଳୀ ନିଜଲାୟ ଧାଇ ଦ୍ଵିତୀ ମୁନି ।
 ଦିମ୍ବ ବୋଲେ ଭୁଷଦୂରା ଜୀବନ ପାଇଲ
 ଦେଖିଯା ଭୁଷତି ପୁଣ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ହଇଲ ।
 ପୁତ୍ରିଜୀ କହିଲ କର କୋରେ ତତ୍କରକେ
 ମାରିବ ଭୁଜନୀ ଯତ ଦେଖିବ ନଯନେ ।
 ହୌଡ଼େ ଡଓ ଭୁମେ କର ମର୍ମ ଅନ୍ୟସନେ
 ମାରିଲ ଅନେକ ମର୍ମ ନା ଯାଏ ଗନନେ ।
 ଏହି ଦିନ ଭୁମେ ମୁନି ଅରନ୍ୟ ଭିତର
 ଦେଖିଲେବ ମହା ମର୍ମ ଅତି ଭୟକିନ୍ତା ।

ଅପ୍ରେ ଦେଖି ତତ୍ତ୍ଵ ଲାଇୟା ଯାଏ ଶାରିବାରେ
ଦେଖିଯା ଦୁଃଖ ତାକି ବଳେ ଝଞ୍ଚାରେ ।
କି ଦୋଷ କୁରିଲାଯ ଆୟି ତୋଷାର ମଦନେ ।
ଆହିଁ-ମରୁ ଜନେ ଶାର କିମେର କାରନେ ।
କବ ବଳେ ଏଣ ଦୋଷେ ନା କୁରି ବିଚାର
ଅପ୍ରେ ପାଇଲେ ଅଂହାରିବ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଆମାର ।

ଦୁଃଖ ବଳେନ ଆୟି ନାୟ ଯାନ୍ତ୍ର ଆପ୍ରେ
ଆହିଁ-ମରୁ ହିଁ-ମନେ ଜନ୍ମଯେ ମହା ପାପ ।
ଏତଙ୍କ ଶୁନିଯା କବ ଡାକେ ଯନେ ମନ
ତିଜାମିଲ କହ ତୁମି କୋନ ମହା ଜନ ।
ଅପ୍ରେ ବଳେ ଆୟି ପୂର୍ବ ଯୁନିର କୁମାର
ଚିତ୍ରଶନ ନାୟ ମଧ୍ୟ ଛିଲେନ ଆମାର ।
ତାଲ ପତ୍ର ମର୍ପେ ଏକ କୁରିଯା ରଚନ
ମଧ୍ୟରେ ଦିଲାଯ ଆୟି ହାମ୍ବେର କାରନ ।

ଅପ୍ରଦେଖି ଯୋହ ଗୋଲ ମୁନିର ଉତ୍ସ
 କୋଇ କୁରି ମାପ ଯୋରେ ଦିଲ ଆତିଶ୍ୟ ।
 ହିନ ଯିଏୟ ମର୍ପ ହଇୟା ଥାକୁହ କାନନେ
 ପୁନରପି ବଳେ ଯୋରେ କରନା ବଚନେ ।
 ଅଟିରେ ହଇବା ମୁକୁ ଶୁନ ପୁନ ମଧ୍ୟ
 କରନ୍ତି ସହିତ ଘତ ଦିଲେ ହବେ ଦୈଖା ।
 ଭୁଷତିର ପୁଣ୍ୟ ତୁମି ଭୂତ ବଂଶେ ଜନ୍ମ
 ଦିଜ ହଇୟା କର କେନେ କୁତ୍ରିଯେର କର୍ମ ।
 ବୁଦ୍ଧାନେର କର୍ମ ନହେ ଲୋକେର ହିଂସନ
 ଅଳ୍ପ ଦୋଷେ ଦେଖ ଯୋର ଦୁର୍ଗତି ଲକ୍ଷନ ।
 ଅହିଂସା ପରମ ଦୀର୍ଘ କରଇ ପାଲନେ
 ଭୟାତି ଜନେରେ ରକ୍ଷା କରଇ ଘତନେ ।
 ପ୍ରବେଶ ରାଜୀ ଜନ୍ମେଜୟ ମର୍ପ ଏହ କୈଳ
 ଦୟାମୁ ମର୍ପେର କୁଳ ବୁଦ୍ଧାନେ ଝାଖିଲା ।

अस्तुक नायेते द्विज अर्थ कार मूड
याहार चरित्र कथा शुनिते अद्वृत ।

* एव बले कुह शुनि अस्तुक आप्यान
कि याते नागीर कुन कैल परित्रान ।
कि कारने सर्व यज्ञ कैल जन्मेत्तु
कुह शुनि शुनिवर घणुक विम्मय ।
मूनि कुहे मेहे कुथा कुहिते विस्तुर
शुनिवारे ठिया यदि आजये तोयार ।
मूनिगीने जिजामिले कुहिवे भरुल
आज्ञा देन याव आग्नि आनन्दार मूल ।
एत बलि दिवा मूडि हइल उत्कन्धने
अन्तर्दोन हइया शुनि गोन यथा मौते ।
दिम्मय अग्निल रुख यने तारे तारे
आनन्दार गृहे आसि जिजामिल वांपे ।

ভুংশতি বলেন আমি সব তাহা জানি
অস্তিকের ওপার্যান অদ্ভুত কাহিনি ।

মহা ভাইতের রূপ অমৃতের বীণা
শুবনের মুগ্ধ ইহা বিলে নাহি আর ।
কাশী দুর্য দামের পুনায সাধু জনে
পাইবা পরম পুতি যাহার শুবনে ।

জিজামিল ফুক তবে জনকের হানে
ভুংশতি বলেন শুন অদ্ভুত আপ্যানে ।
জটাচর্ব বৎশ জন্ম জরু কাহ মুনি
যোগিতে পরম যোগী ত্রিজগিতে জানে ।
মছুদে ভুংশিয়া গৌল দেশ দেশান্তরে
ওলন্তি ওন্তুত বেস সদা অনাহারে ।
এক দিন অরলো ভুংশয়ে উপোধিন
এক শোষা গীত দেখে আদ্ভুত কথান ।

ଉପିଂ ମଦେୟ ଦେଖ୍ୟେ ଶନୁଷ୍ୟ କୃତ ଜନ
 ଏକ ଓଳା ମୂଳ ସିରିଯାଇଁ ସର୍ବ ଜନ ।
 ଅର୍ପୁର ଦେଖିଯା ଜିଜାମିଲ କରୁଥିବାର
 ହି କାରନେ ଏତ ଦୁଃଖ ତୋମା ମଭାବାର ।
 ଯେ ଓଳା ମୂଳ ସିରିଯାଇଁ ସର୍ବ ଜନ
 ମୁହିଳ ଫୁଲିଛେ ମୂଳ ନା ଦେଖ ନଯନେ
 ଏକ ଗୋଡ଼ା ମୂଳ ଯାତ୍ର ଦୂର ଆଇଁ ତୁଣେ ।
 ଏଥାନେ ଜିଞ୍ଜିବେ ଇହା ଓର୍କୁର ଦୁଃଖନେ
 ତବେତ ପତିବେ ମତେ ଗତେର ଭିତର
 ଏତ ଶୁଣି ପିତୃନ କରିଲ ଓତର ।

ଜଟାଚାର ବଂଶେ ଆମ୍ବା ମାଭାବ ଓର୍ପତି
 ନିବର୍ଦ୍ଦଶ ହଇଲାଯ ମେହି ହଇଲ ହେତ ଗତି ।
 କୁଷି ବଳେ କେହ ବଂଶେ ନାହିକ ତୋମାର
 ବଂଶେ ଜନ୍ମାଇଯା କରେ ମଭାବ ଓଦ୍ଧାର ।

ପିତୃଗାନ ବଳେ ଯାତ୍ର ଆଜ ଏଣୁ ଜନ
ମୁଁ ଦୂରାଠାର ମେଇ ବଂଶ ଆଜୀଜନ ।
ନା କୁରିଲ କୁଳ ଦିମ୍ବ ବଂଶର ରକ୍ଷନ
ଜରୁଖାର ନାମ ତାର ଶୁଣ ଯହା ଜନ ।

ଏତ ଶୁଣି ଜରୁଖାର ଦିମ୍ବଯ ହେଯା
ଆୟି ଜରୁଖାର ଦଲି କହିଲ ତାହିୟା ।
କି କୁରିବ ଆଜା ମୋରେ କର ପିତୃଗାନ
ଯେ ଆଜା କୁରିବା ତାହା କୁରିବ ପାଇନ ।

ପିତୃଗାନ ଦଲେ କୁର ପାନି ଗୁହନ
ମନ୍ତ୍ରତି ଜନ୍ମାଇଯା କୁର ବଂଶର ରକ୍ଷନ ।
ମସଦ୍ ଶୌଦ୍ଧ ବିଜ ତୁମି ଉପରେ ତୁମ୍ଭର
ପୁଅବରେ ଯେଇ ଦିମ୍ବ ତୋଯାତେ ଗୋଟର ।
ଯହା ପୁନ୍ୟ କୁରି ଲୋକ ନା ଯାଏ ସଥାଯ
ପୁଅବରେ ଲୋକ ମର ତଥାକାରେ ଯାଏ ।

B
2021

ତେବେରିଲେ ଯତ୍ନେ ବିଭା କୁର ମୁନିଦର
ମୁଣ୍ଡ ଜମ୍ବାଇଯା ଆମ୍ବା ମତୀ ରଙ୍ଗା କୁର ।

ପିତୃଗାନ ବୋଲ ଶୁନି ସବେ ଜରୁକୁର
ଯତ୍ନେ ନା କରିବ ବିଭା କୈଳ ଅଞ୍ଚିକାର ।
କୌର ନାମେ ରନ୍ଧା ହବେ ପାଠି କେହ ଦେଇ
ତବେ ମେ କରିବ ବିଭା କହିଲ ନିଷୟ ।
ତାହାର ଗତ୍ତୁତେ ଯେଇ ଜନ୍ମିବେ କୁଯାର
ତାମ୍ବା ମତାକୁର ମେଇ କରିବେ ଓଦ୍ଧାର ।
ଶୁନି ଅନୁଦ୍ୟାନ ହଇଲ ଏତ ପିତୃଗାନ
ଶୂନ୍ୟତେ ତାଙ୍କିଯା ତବେ ବଲିଲ ସତନ ।

ବିଭା କରି ଜରୁକୁର ଜନ୍ମାଇ ମନ୍ତ୍ରି
ଦଂଶ ହଇଲେ ହଇବେଳ ମତାର ମନ୍ତ୍ରି ।
ଯେଇ ଦେନା ମୂଳ ମଜ୍ଜେ ଜିଲାମ୍ବ ଦେଇଯା
ତୁମ୍ଭ ଆଜ ତେଇ ମୂଳ ଆଜେତ ଲାଗିଯା ।

ମୁଖିକେ ପଦିତାଜିଳ ମୁଖିକୁ ମେ ଲାହୁ
ଯୁଧୀ କରେ ଆପନି ବିନ୍ଦୁ ଯହାଶୟ ।

ଏତ ଶୁଣି ଜର୍ଖକାର କରିଲ ଗମନ
ବହ ଦେଶ ଦେଶାନ୍ତର କୁରମ୍ଭୁ ଭୁମନ ।
ପିତୃଗନ୍ତ ଆଜୀ ଶୁଣି ଚିତ୍ତେ ଅନୁକରେ
ଘାଚି କନ୍ୟା ଦିବେ ଦେହ ନୋହିଛି ଭୂରନେ ।
ଯହା ବନେ ପୁରେଶ କରିଲ ଜର୍ଖକାର
କନ୍ୟା କାର ଆଜେ ଦେହ ବଲେ ତିନ ବାର ।
ଆଜିଲ ଉଥୀୟ ବାମୁକିର ଅନୁଚର
ମୁନିର ମନ୍ଦେଷ କହିଲ ବାମୁକି ଗୋଚର ।
ଏତ ଶୁଣି ବାମୁକି ଯେ ଆନନ୍ଦେ ଆପାର
ଭଗ୍ନୀ ମହିତ ଗୋଲା ସଥା ଜର୍ଖକାର ।

ମୁନିବରେ ଫନିବର କୈଲ ନିବେଦନ
ଆମାର ଯେ ଭଗ୍ନୀ ମୁନି କରହ ଗୁହନ ।

ଶୁଣି ଦଲେ ଡଗ୍ନୀତୋର କୋନ ନାମ ଦିରେ
 ସତ୍ୟ କୁରି କୁହ ଶିଥ୍ୟା ନା ଭାଁଡ଼ିହ ଯୋରେ ।
 ଯୋର ନାମେ ଡଗ୍ନୀ ଘନି ହେବେ ତୋହାର
 ତବେ ମେ କୁରିବ ବିଭା କୈଳ ଅରିକୁଠାର ।
 ଦାଙ୍ଗୁକି ବଜିଲ ନାମ ଦିରେ ତବ୍ରକାଣୀ
 ତୋହାର ଲାଗିଯା ଅନ୍ତା ହେଯାଇଁ ମୁଦରୀ ।
 ଯତେ କଂପିଯାଇଁ ଆମି ତୋହାର କାହାନେ
 ତୋହାର ଆଜୀଯ ଆନିଲାମ୍ବ ଏତ ଦିନେ ।
 ଏତ ବଲି କଳାଏ ଦିଯା ଗୋଲ ଫନିବର
 ଶୁଣି ନାମ ଲୋକ ହେଲ ଆନନ୍ଦ ବିଭବ ।

ଯହା ଜୀବଧେର କୁଥା ମୁଦୀ ହେତେ ମୁଦୀ
 କବ ପଥେ କର ପାନ ଖାଲ ତର କୁଦୀ ।
 ବହ ଚିତ୍ର କୁଥା ଘତ କାଶୀ ବିରଚିତ
 ଅଯତ୍ନ ହିନ୍ଦର ନର ନାମେନ୍ତ ଚହିତ ।

विविदि हितों धर्मे पाहार शुद्धने
 आज्ञा बृद्धि वंश बृद्धि पाप विमोचने ।
 मरांकुत एल हय इथे नाहि जान
 हरि पदे चिय हय अन्मु दिव्य जान ।
 एই कृपा शुद्धने मकल पांच तांशे
 गीत छान्दे ताहा विरचिल काशी दामे ।

मूनिगीन बले कह इहार कारन
 उग्नीके दिलेकु तागि कोन पुयोजन ।
 मूनि हेतु कि कारने कनार ओषधि
 विस्तारिया मरु कह पूत मोति ।

मोति बले आवरीन शुन मूनिगीने
 बासुकि दिवेत उग्नी पाहार कारने ।
 दृष्टेर दूहिता कुद्रु विनती मूद्री
 अद्यायी कुम्यापेर दोहे वस्त्र मेरा करि ।

ତୁଳି ହଇଯା ବଲେ ଶନି ମାଗୀ ଦୋଷେ ବର
 ଇହା ଶନି କନ୍ଦୁ ବଲେ ଘୁଡ଼ି ଦୂଇ କର ।
 ମହଶ୍ଵର ନାଗ ହଇବେ ଆମ୍ବାର ନନ୍ଦନ
 ଏହି ଯୋର ବାଞ୍ଚୁ ଆଜା କର ଉପୋଧିନ ।
 ଦିନତା ଶାଗିଲ ବର କମ୍ବାରେ ମାନେ
 ଦୂଇ ଗୋଟିଏ ପୁଣ୍ୟ ମୋରେ ଦେହ ଉପୋଧିନେ ।
 କନ୍ଦୁ ପୁଣ୍ୟ ବଳାଧିକ ହଇବେ ନନ୍ଦନ
 ହାମିଯା କମ୍ବାରେ ବର ଦିନ ଉତସ୍ଫନ ।
 ଶୁନିର ବରେ ଦୂଇ ଜନେ ହଇଲ ପିତ୍ରବଜୀ
 ଦୋଷେ ଆଶ୍ଵାମିଯା ବନେ ଗୋଲ ପ୍ରାପ୍ତି ।

କତ ଦିନେ ଦୂଇ ଜନେ ଧୂମର ହଇଲ
 ମହଶ୍ଵର ତିଙ୍ଗ କନ୍ଦୁ ଦେବୀ ପୁମବିଲ ।
 ଦୂଇ ତିଙ୍ଗ ପୁମବିଲ ଦିନତା ମୁଦ୍ରାରୀ
 ବାଧିଲ ମରଳ ତିଙ୍ଗ ମୁନ୍ଦରୀ ପାତ୍ର ଭରି ।
 ୩୪

ପଞ୍ଚ ଶତ ବ୍ୟସରେ ଜନ୍ମିତ ତାଗଗନ
 ଯୁନିର ବରେ ପାଇଲ କୁଦୁ ମହଞ୍ଚ ନନ୍ଦନ ।
 ବିନତା ଦେଖିଯା ତାପ ହଦୟେ ଭାବିଲ
 ଏହି କାଳେ ଦୁଇ ଜନେ ଡିଙ୍ଗ ପୁମବିଲ ।
 ଅହଞ୍ଚୁକୁ ପୁଣ୍ୟର ଜନନୀ କୁଦୁ ହଇଲ
 କି ହେତୁ ନା ଜାନି ଯୋର ପୁଣ୍ୟ ନା ଜନ୍ମିଲ ।
 ଭାବି ତାର ଏହି ଡିଙ୍ଗ ଭଦ୍ରିନ କରିଲ
 ଲୋହିତ ବନ୍ଦ ପୁଣ୍ୟ ତାହାତେ ଜନ୍ମିଲ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧାନ୍ତ ହୀନ ହଇଲ ପକ୍ଷେର ଆକାଶ
 ଫୋରି କରି ଜନନୀଙ୍କେ ସନ୍ନିଲ କୁଶାର ।
 ପେର ପୁଣ୍ୟ ଦେଖି ହିଂସା ଜନ୍ମିଲ ହଦୟେ
 ଅକ୍ଷାଳେ ଭାସିଲା ଡିଙ୍ଗ ପୂର୍ବ ନାହି ହୟ ।
 ଅର୍ଥିହୀନ କରି ଯୋରେ ଅନ୍ତାଇଲା ତୁମି
 ତେକାରନେ ଜନନୀ ମାନିବ ତୋରେ ଆମି ।

ଯେହେ ଉଗ୍ରୀ ପୁଣ୍ୟ ଦେଖି ହିଂସା କୈଳ ଯାନେ
 ତିର ଦିନ ମେବ ତାର ହଇୟା ଦାମୀ ପନେ ।
 ଏହେ ଡିପ୍ରେ ଆଜେ ଯେବା ପୁଣ୍ୟ ରତନ
 ତାହା ହଇତେ ହଇବେକ ତୋମାର ଯୋଚନ ।
 ଯହା ବୀର୍ଯ୍ୟବନ୍ଧ ବିର ଏହେ ଡିପ୍ରେ ଆଜେ
 ଅକ୍ଷାଲେ ଆମାର ପ୍ରାୟ ଭାନ୍ତି ପାତ୍ର ପାଇଁ ।
 ଆପନି ହଇବେ ତଥି ମହଶୁଲ ବ୍ୟମରେ
 ଏତ ସଲି ପୁରୋତ୍ତି କୁରିଲ ଜନନୀରେ । ।

ହେନ ଯତେ କୃତ ଦିନ ଦୈବେର ଘଟିଲେ
 କୃତ୍ତ ଆର ବିନତୀ ଆଜ୍ୟେ ଏହୁ ମ୍ଳାନେ ।
 ଓର୍ଛେଷ୍ଟୁରୀ ଅଶ୍ଵବର ପିନ୍ଧୁଷ ମୁନ୍ଦର
 ସୂର୍ଯ୍ୟର କିରନ ନିମ୍ନେ ତାର କୁଳେବର ।
 ନାନା ରତ୍ନ ଅଳକୀର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଦେତେ ଝମନ
 ଯହା ବୀର୍ଯ୍ୟ ବନ୍ଦ ଅଶ୍ଵ ପିନ୍ଧନ ଗିମନ ।

मयूदु मन्नने मेह अच्छेर ओष्ठिति
 एड शुनि मूनि जिजामिला सोति प्रति ।
 मयूदु मथन हइल किमेर कारन ।
 कह शुनि विस्तारिया सुत्तेर नन्दन

मूत बले अवरीन शुन मूनिगीन ।
 येहे हेतु हइल पूर्वेर मयूदु मथन ।
 बुझारे कहिल पूर्वेर देर विश्वेषर
 देवामूरगीन लइया मथह मागिर ।
 अमृत ओष्ठिति हइवे मागिर मथने
 देरगीन अमर हइवे मूरी पाने ।
 यउ यहोघस्थि आजे पूर्णिमी भित्तये
 मन्दारु लइया मथ हेलिया मागिरे ।
 विकुदु पाइया आजा यउ देरगीन
 मन्दारु पर्वर्त यथा कहिल गमत ।

ଅତିଶ୍ୟ ଗିରିବର ପରଣେ ମନୀ
 ଓଷ୍ଠ ଓଷ୍ଠ ଏକାଦଶ ମହାପୁଣ୍ୟୋଜନ ।
 ଓପଢ଼ିତେ ସଥ ଶକ୍ତି କୈଳ ଦେବଗଣେ
 ନା ପାରିଯା ନିବେଦିଲ ବିଷ୍ଣୁର ମଦନେ ।
 ବିଷ୍ଣୁର ଆଜ୍ଞାତେ ମେ ଅନନ୍ତ ଯହିଦିର
 ଓପଢ଼ିଯା ଚୂଜ ବଳେ ଆନିଲ ମନ୍ଦାର ।
 ଦେବଗନ ମହ ଗୌଲ ମୟୁଦୁର ତୀରେ
 ସକଳେ ବଲିଲ ତୁମି ଦିରହ ମନ୍ଦାରେ ।
 ସକଳ ବଲିଲ ଗିରି ବଢ଼ଇ ବିସ୍ତାରୀ
 ଯୋର ଶକ୍ତି ଦିରିତେ ନାରିବ ମହା ଭାବୁ ।
 ମନ୍ଦାର ଦିରିତେ ଏହ ଆଜ୍ଞାୟ ଓପାୟ
 ଯୋର ଜଳେ କୁର୍ମ ଆଜ୍ଞେ ଅତି ମହା କ୍ଷୟ ।
 ଏତ ଶୁଣି ଦେବଗନ କୁର୍ମ ସ୍ତତି କୈଳ
 ମନ୍ଦାର ଦିରିତେ କୁର୍ମ ଅଶ୍ଵିକାର କୈଳ ।

କୁର୍ମା ତୃତୀୟ ଗିରିବର କରିଯା ଇର୍ବିନ
 ବାହୁକୁ ନାଶେର ଦତ୍ତି କୈଲ ନିଷେଜନ ।
 ପୁଛୁଡ଼େ ସିରିଲ ହେବ ଯୁଧେ ଦୈତ୍ୟଗଳ
 ଆରମ୍ଭ କରିଲ ମିକ୍କୁ କରିତେ ଯନ୍ତି ।
 ଗିରି ଦୂରପରେ ନାଶ ଜାତିଲ ନିଷ୍ଠାମ
 ବୁଦ୍ଧ ଓ ଜୀବିନ ତାହେ ସାଧିଲ ଆହାର୍ଣ୍ଣ ।
 ମେଇ ବୁଦ୍ଧେ ଇଲ ଯତ ଯେଦେଇ ଅନ୍ୟ
 ବୃକ୍ଷି କରି ମୁରଗିଗେର ପାଇଲ ଶୁଭ୍ୟ ।
 ବ୍ରିତ୍ତିବଳେ ଇଲ କମ୍ପ ସର୍ପର ମିଞ୍ଚିଲେ
 ଅନେକ ଯାରିଲ ଦୈତ୍ୟ ବିଷେର ଜୁଲନ ।
 ଯନ୍ଦାରେର ଆନ୍ଦୋଲେ ବକ୍ତନ କୁମଦାନ
 ଅଲେର ନିବାସୀ ମର ତେଜିଲ ପିରାନ ।
 ପିରାତେବ ହୃଦ ମର ମୂଳ ସାରିପରେ
 ପିରାତେ ନିବାସୀ ପୋଡ଼େ ତାହାର ଆଙ୍ଗେ ।

ଦେଖିଯା କୁରିଲ ଦୟା ଦେବ ପୁରୁଷ
 ଆଜ୍ଞାୟ ସରିଷେ ଯେହ ପରିଵର୍ତ୍ତ ଓପର ।
 ନିରତ୍ତ ହଇଲ ଅଗ୍ନି ଜଳ ସରିଷଣେ
 ଓଷଟିର ବୃକ୍ଷ ଘଡ଼ ହଇଲ ସରିଷଣେ ।
 ଯାହାତେ ଘଟେକ ରମ ମମୁଦ୍ର ପତିଳ
 ଦେଇ ରମ ପରଶିଳେ ଜଳଚର ଜୀଇଲ ।
 ହେନ ଯତେ ଦେବ ଦୈତ୍ୟ ମମୁଦ୍ର ସଥିଲ
 ଅନେକ ହଇଲ ଶୁଣ ଆମୃତ ନହିଲ ।
 ଦୁଷ୍ଟାରେ କହିଲ ତବେ ମର ଦେବଗାନ
 ତୋଯାର ଆଜ୍ଞାୟ ହୈଲ ମମୁଦ୍ର ସଥିନ ।
 ଆମୃତ ନହିଲ ହେନ ପରିଶୁଣ ମାର
 ପୂଜ ସଥିବାରେ ଶକ୍ତି ନାହି ମତାକାର ।
 ଏହ ଶୁଣି ଦୁଷ୍ଟା ନିବେଦିଲ ନାରୀଯାନେ
 ଅଶ୍ରୁ ହଇଲ ମତେ ମମୁଦ୍ର ସଥିନେ ।

ତୋମା ବିନୁ ମିଳ୍କୁ ଯଥେ କାହାର ଶକ୍ତି
 ଏତ ଶୁଣି ଅପିକାର କରିଲା ଶ୍ରୀଗତି ।
 ମର ଦେବଗୀନ ତବେ ବିଷ୍ଟୁତେଜ ପାଇଯା
 ପୁନରପି ମିଳ୍କୁ ଯଥେ ମନ୍ଦାର ଦିରିଯା ।
 ହେନ ଯତେ ଦେବାମୂର ମଥନ କରିଅତେ
 ଦ୍ଵିଜ ଯାଜେ ଜନମ ହଇଲ ଆଚମ୍ଭାତେ ।
 ମୁଖୀ ଘୋଡ଼ାଶ କୁଳା ନାମ ଦିରେ ଶୋଯ
 ଦୁଇ ଲକ୍ଷ ଯୋଜନେତେ ଛିତି କୈଲ ଯୋଯ ।
 ଦୂରଶ୍ଵରେ ଅଧିନ ଜନେର ହୈଲ ତୃତ୍ତି
 ପକ୍ଷାଶ କୋଟି ଯୋଜନ ବୁଝାଓ କୈଲ ଦୀତ୍ତି
 ଦେଖିଯା ହରିଷ ହୈଲ ମୁରାମୂର ନର
 ପୁନରପି ଯଥେ ମିଳ୍କୁ ଦିରିଯା ମନ୍ଦାରା
 ତବେତ ହଇଲ ହସ୍ତୀ ନାମ ଐରାବତ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅନ୍ତି ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଆକାର ପରିଷତ ।

যনি রাজ জন্মান হয় ওঁচেঁশুবা
 পারিজাত বৃক্ষ পুষ্প সুরপুরী শোভা ।
 অশ্বত্তের কমুগুল লইয়া বা কঁচে
 বিমলরি উঠিলেন মুরামুর দেখে ।
 রত্নগুণ ও পজিল দেখে দেবগুণ
 আনন্দেতে পুন মিকু কুরয়ে শপ্ত !

মন্দিরের আনন্দেল ফিরেদি মিকু শান্ত
 না পাত্রিল সহিতে দুর্বল যাহারাজ ।
 পাত্র মনুগুণ লইয়া করিল বিচার
 কি যতে শপ্তন ইবে কৃত নিষ্ঠার ।
 যিত্র বলে ওপায় শুনহ যোর বানী
 শরণ লইতে চল দেব চক্রবোনি ।
 পৈত্র বলে যেই কৃত্যা হইয়াছে ওৎপত্তি
 তাহা দিয়া পূজা কুর দেব জীৎপত্তি ।

प्रवेष्ट नाम छिन तार लक्ष्मी हरिपुराः
 मूनि शापतुष्ट हइया जन्माल आसिया ।
 शुनि शीघ्र जल राज विलम् ता ईक्षल
 दिय रुद्रगीले चतुर्दोल दानहिल ।
 आनने लइल शक्क्रे सप्तप्त्र महिते
 नारीगीन ठायर चुलाय ठारि भिते ।
 महर्ष घनाय जत्र शिरे विरे शेष
 वाहिर हइल मिक्कु हष्टेते जलेण ।
 कर्पेते हइल आल ए तिन भुवने
 मलिन हइल मूर्धा आदि ज्योतिगीने ।
 कृष्ण जिनिया अर्थ अडि कृष्णलता
 कृष्ण वरन चक्षु कृष्णले र पाता ।
 हितुजा कृष्ण दक्ष छडि चतुर्दोले
 कृष्ण कृष्णलेते द्विज युगील कृष्णले ।

ପୁଣିଲ କୁମଳ ପେନ କୁମଳ ଆମନ
 ବିଦ୍ୟୁତ ବରନୀ ନାନା ରତନେ ବସନ ।
 ଶାଦର ଜମୀଯ କ୍ଷିତି ମଶୁଦୁ ଆକାଶ
 ଦରଶନେ ମଜାକାଳେ ହେଲ ଓଳାପ
 ଜୀବାଜ୍ଞା ବିହନେ ଯେନ ହୟ ମୃତ ତନୁ
 ତହୁଁ ବୈଲୋକ୍ୟ ଆଜିଲ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦିନୁ ।
 ଦୁନ୍ଦୁତି ଶବଦେ ନୃତ୍ୟ କରେ ବରାଦିନା
 ବୈଲୋକ୍ୟତେ ଅଧ୍ୟେ ହେଲ ଯୌଘନୀ ।
 ବୁଦ୍ଧା ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦି ଘନ ଅଶର ମଣଳ
 କୁର ଯୋଡେ ପୁନାମ୍ବି ପତିଲ ବ୍ରଯି ତନ ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶେ ସୁତି କୁରେ ଦେବ କ୍ଷମିଗନ
 ଓତୁରିଲା ମନ୍ଦିରଟେ ଦେବ ନାରାୟନ ।
 ପୁନମ୍ବିଧା ବରନ ପତିନ କୁତ ଦୂରେ
 ଆଜ୍ଞା ପାଇୟା ଓଠି ତାତାଇଲ ଯୋଡ଼ କୁରେ ।

କୃତ୍ତାଙ୍ଗୁଳି ଲମ୍ବକାଣ୍ଡ ଗନ୍ଧି ଭାଷେ
 କୁତି ରୂପେ ନାରୀଯାଙ୍କ ଅଶେଷ ରିଶେଷେ ।
 ତୁମି ଶୂନ୍ୟ ତୁମି ମୂଳ ତୁମି ମର୍ବର୍ କୁପି
 ବୁଦ୍ଧା ବିଷ୍ଣୁ ଯହେଶ୍ଵର ତୁମି ଜଗନ୍ନାଥାପି ।
 ଶାବର ଜନିଯ ତୁମି ମିକ୍କୁ ଦୈତ୍ୟର
 ଆହାଶ ପାତଳ ତୁମି ଦେବ ନାଶବଦ ।
 ତୋମାର ମୃତ୍ତିତ ଦେବ ଏ ତିନ ବ୍ରବନ
 ଚାତେ ସରଳେତେ ତୋମା ନିଧୋଜନ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ମୁଗ୍ଧ ଘୟେ ଦିଲା ମଞ୍ଜନିପୁର
 କୁବେରେ କୈଳାମ ଦିଲା ବିନେର ଠାକୁର ।
 ଜଳ ଶଦ୍ରୀ ଆମ୍ବାରେ ରହିତ ଦିଲା ମିତି
 ତବ ଆଜାଣ ଚିରକାଳ ରୁରିଯେ ବସତି ।
 କୋନ ଦୋଷେ ଦୂମି ନହି ନାହି ପାର ବେଦ
 ତବେ କେନ ଆମି ଏତ ପଢ଼ିନାମ ପୁଅମାଦେ ।

द्वितीय मुम्येक मम मन्दार पवर्तु
 मोर पुर मद्येते मथिल अनवरत ।
 पश्चाप्त कोटी योजन पृथिवी विस्तुर
 हेन क्रिति डिलवै शिरे रहे धार ।
 अनवरत येहे मूल यन्म सेहे शेष
 मूरामूर त्रैलोक्य घर्षन विशेष ।
 जीव जन्म एतेकु आजिल यत जन
 एक गोटि ना रहिल लइया जीवन ।
 भास्ति आमार पुरु हइल लग्बुड़
 ना जानि काहार दोषे मोरे हइल दुः ।
 एते कुल दियाजिला मिक्कु जल शाय
 कोपाय रहिव आजा देह देवराजा ।
 एतेकु कुरना घदि करिल वरन
 शिनया कुरनाय इला मकुरन ।

आश्वामि बहलन हरि श्रुत अलेखर
 ना कृतिओ चित्ता किछु ना कृतिओ तर ।
 दूर्बर्दीमारु शापे लक्ष्मी जाति निज मूल
 तिन पूरु डेक्कि पूर्वेश्विन मिळू जन ।
 लक्ष्मी हत हइया कष्ट पाइल मर्वर जन
 अग्रुद्ध शप्तिन मठे उपित्र कारन ।
 लक्ष्मी घदि हइल एवे मथने कि काय
 विशेष तोशार क्षेण हइल द्विज द्वाज ।

एत एलि मथन कृतिन निरादन
 शुनि हष्ट हइला बरन उत्तरन ।
 मर्वर रुद्र मारु एই त्रैलोक्या दुल्लभ
 शोविद्देव गाले यनि द्विलेन कोसुत ।
 चन्द्र चन्द्रा पूजा जिनि याहार किरने ।
 नारायन वक्षे यनि हइल शोडने ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦିଇଯା ପୁନମିଯା ଗୈଲେନ ଜଳେଶ୍
ଏଥନ ନିରାରି ଢଳି ଗୈଲେ ହସୀକେଶ ।

ମହା ଭାରତେର ରୂପୀ ଅୟୁତ ଲହରି
କୋଣୀ କୁଛେ ଶୁନିଲେ ଉଦ୍‌ଦୟେ ଭବରାରି ।

ମୁରାମୁର ଘର୍ଷ ରକ୍ଷ ଭୁଜନ୍ତି କିନ୍ତର
ମାତେ ମିକ୍କୁ ଯଥିଲ ନା ଜାନେ ଯାନ୍ତି ହର ।
ଦେଖିଯା ନାରାଦ ଯୁନି ହଦ୍ୟେ ଚିନ୍ତିତ
ରୈଣାମେ ହରେର ଘରେ ହଇଲା ଓପନିତ ।
ପୁନମିଯା ଶିର ଦୁର୍ଗା ଦୋହାର ଢରନ
ଆଶୀମ କୁରିଯା ଦେବୀ ଦ୍ଵିଲେନ ଆମନ ।

ନାରାଦ ବଲେ ଆମିଯାଜିଲାମ୍ବ ମୁରମୁଠେ
ଶୁନିତୁ ଯଥିଲ ମିକ୍କୁ ଯତ ମୁରାମୁଠେ ।
ହିନ୍ଦୁ ପାଇଲ କୁମଳା କୌସୁତ ଆଦି ଶବ୍ଦ
ଇନ୍ଦ୍ର ଓହେଙ୍ଗୁରା ପୈଗୋବତ ଗଜ ନିଦି ।

ନାନା ତୃତ୍ର ଲୋକ ପାଇଲ ଯେହେ ପାଇଲ ଜଳ
ଆୟୁତ ଅଧରବୂନ୍ଦ କୁଳୁତକ ବର ।

ନାନା ଶୀତୁ ଯହୋଷବି ପାଇଲ ନର ଲୋକ
ଏହି ହେତୁ ଶଦୟେ ଅନ୍ତିମ ରତ୍ନ ଶୌକ ।
ମୁଗ୍ଧ ଯତ୍ୟ ପାତାଲେ ବୈମନ ଘଡ଼ ଜନେ
ମତେ ଭାଗ ପାଇଲ କ୍ରେବଳ ଭୋଗୀ ବିନେ ।
ଡେକ୍କାରନେ ତତ୍ତ୍ଵ ଲାଇତେ ଆଇଲାମ୍ ଏଥି
ମହାର ଔଷଧର ତୁମ୍ଭ ବିଦୀତାର ଦୀତା ।
ତୋମାରେ ନା ଦିଯା ଭାଗ ମତେ ବାଢ଼ି ଇନ୍ଦଳ
ଏହି ହେତୁ ଯୋର ଅମ୍ବେ ଦୈତ୍ୟ ତା ହଇଲ ।

ଏତେକ ନାରଦ ଶୁଣି ବଲିଲ ବଚନ
ଶୁଣି କିଛୁ ଓତର ନା କୈକଳ କ୍ରିଲୋଚନ ।
ଦେଖି କୋବି ସର୍ବପିତା କୁହେ କ୍ରିଲୋଚନ
ନାରଦରେ କୁହେ ହରେ କରିଯା ଭବୁନା ।

କାହାରେ ଏତେଣ ବାକ୍ୟ ବଳ ଯୁନିବର
 ବୃଦ୍ଧରେ ସନିଲେ ଯେତ ତା ପୌର ଓଡ଼ିର ।
 କଥ୍ରେତେ ହାତେର ମାଳା ବିଜ୍ଞଷନ ଧାର
 କୌମୁଡାରି ଯନି ରତ୍ନେ କି କାଏ ତାହାର ।
 କି କାଏ ଚନ୍ଦନେ ତାର ବିଜ୍ଞଷନ ଦୀଲି
 ଅମୃତ୍ୟୁ କି କାଏ ତାର ଭକ୍ତ ମିଳି ଦୀଲି ।
 ଯାତରେ କି କାଏ ତାର ବନ୍ଦ ବାହନ
 ପାରିଜାତେ କି କାଏ ପାର ଦୁତୁରା ଭରନ ।
 ମଣନ ତିକିଯା ମୋର ଅନ୍ତ ଜର ଜର
 ପୂର୍ବରେ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ମର ଜାନ ଯୁନିବର ।
 ଜାନିଯା ଓହାରେ ଦକ୍ଷ ପୂଜା ନା କରିଲ
 ମେଇ ଅଭିଯାନେ ଆସି ଶରୀର ତେଜିଲ ।
 ଦେବୀର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ହାମି ବଳେ ତମିବାନ
 ଯେ ବଲିଲା ହୈମବତୀ ହିଛୁ ନହେ ଜାନ ।

वाहन भूषणे कि आशारु प्रयोजित
 आशि नहै येहै ताहा ना लग्ये अन्य जन ।
 भक्तिते करिया सब माणिलेन प्राम
 अम्बान अम्बूर पीटोम्बूर दिव्य वास ।
 मूना करि व्याघ्र चम्प केह ना लइल
 मेहे योर बाघोम्बूर परिते रहिल ।
 अंगिर चन्दन निल कुशकुम्ब कम्बुरि
 विहृति ना लय मेहे विहृषन दिरि ।
 मनि रङ्ग हार लैल शुकुडा प्रवाल
 केह ना लइल मेहे आजे हाड माल ।
 दीतुरा कुशुम्ब नाहि लय क्षेत्र जन ।
 तेक्षि अद्धे दीतुरा करिल विहृषन ।
 रुथ गज लइल वाहन परिहृद
 केह नाहि लय मेहे आक्षये बलद ।

ପୁଅଯେତେ ଦକ୍ଷ ଯୋରେ ଜାନି ନା ପୁଜିଲ
 ଅଜାନେ ତିଥିର ଦକ୍ଷ ଯୋହିତ ହୈଲ ।
 ତେବିଳ ଯୋରେ ନା ଜାନିଯା ପୁଜା ନା କୁରିଲ
 ତାର ମଧ୍ୟାଚିତ୍ତ ଦେଉ ମେହେ କଣେ ପାଇଲ ।
 ପଞ୍ଚମ ମଧ୍ୟ ହେଲ ଜାଗିଲେର ମୁଖ
 ମୂର୍ଖ ପୁରୀଷେତେ ମୁଖୀ ହେଲ ଯଜକୁଣ୍ଡ ।
 ବୁଝା ବିଷୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଯମ ବକନ ଉପନ
 ଯୋରେ ନା ପୁଜିଯା ଦେବୀ ଆଜ୍ଞା କୋନ ଜନ ।

ଦେବୀ ବଲେ ହାରା ପୁଣି ଗୃହୀ ଯେଇ ଜନ
 ତାହାରେ ନା ହୟ ଯୁକ୍ତ ଏ ମର କାରନ ।
 ବିଜ୍ଞାତି ରୈଭବ ଦିଦ୍ୟା ମଙ୍ଗଳେ ଯତନ
 ମଂମାରେ ଦିମ୍ବୁଧ ଇଥେ ଆଜ୍ଞା କୋନ ଜନେ ।
 ମଂମାରେତେ ଯେ ଜନ ରୈମୁଧ ଏ ମରନେ
 କାନୁକସ ବଲିଯା ତାହାରେ ଲୋକେ ବଲେ ।

ବୁଦ୍ଧା ବିଷୁ ଇନ୍ଦ୍ର ତୁମି ଯେ ଯତ ପୂଜିତ
 ଆଶ୍ରାତେଇ ମେ ମରୁଳ ହଇଲ ବିଦିତ ।
 ବୁଦ୍ଧାକୁ ଯଥିଯା ନିଲେଣ ବୁଦ୍ଧାନ
 କେହ ନା ପୁଞ୍ଜିଲ ତୋଯା କରିଯା ହେଲନ ।
 ପାର୍ବତୀର ଏତ ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଯା ଶକ୍ତିର
 କୋବି ଅବସ ଅର୍ପି କୋଣେ ଥର ଥର ।
 କାଶିରୀମ କହେ କାଶି ପତି କୋବି ମୁଖ୍ୟ
 ଚୂଷତ ମାଜିତେ ଆଜା କରିଲ ନନ୍ଦିକେ ।
 ପାର୍ବତୀ କହିଲା ଭାଷ ଶୁଣି କୋବି ଦିଗିବାମ
 ଆଁଟିଯା ପରିଲ ବାଘ ବାମ
 ବାମୁହି ନାଗେର ଦତ୍ତି କାହାଲେ ସଞ୍ଜିଲ ଡିତି
 କରେ ତୁଲି ନିଲ ମୃଗପାଶ ।
 କପାଳେତେ ଶଶି କୁଳା କଣ୍ଠେତେ କପୋଲ ମାଳ
 କର ଯୁଗେ କଷ୍ଟକୁ କହିନ

ତାନୁ ଦୃଢ଼ାତୁ ଶଳି ତ୍ରିବିଟୀ ପୁଣ୍ୟ ସ୍ମରି
 କୋବି ଯେନ ପୁଲର କିରଳ ।
 ଯେନ ଗିରି ହେମକୁଟେ ଆକାଶେ ଲହରି ଉଡ଼େ
 ବେଗେ ଗନ୍ଧୀ ଯଦୀ ଜାହୀ ଜୁଟେ ।
 ରତନ ସନ୍ତିର ଆଭା କୋଟି ଚନ୍ଦ୍ର ଯୁଧ ଶୋଭା
 ମନି ମନି ବେଡାଯେ ଯକୁଟେ ।
 ଗିଲେ ଦିଲ ହୀର ମାପ ଟକ୍କାରି ପିନାକ ଢାଙ୍କ
 ତ୍ରିଶୂଳ ପାତ୍ରାଶ ଲଇଲ କର
 ମାଜିଲ ଶିଦେର ଦେନା ଯକ୍ଷ ରକ୍ଷ ଅଗନନ୍ଦ
 ପ୍ରେତ ସ୍ଵର ବ୍ରତ ପ୍ରେତର ।
 ଆଗେ ଦୀଘ ଏତ ଦାନା କାଳେତେ ତ୍ରିଶିର ଦାନା
 ଯୁଧ ରବ ଯହା କୋଳାଇଲେ
 ଅମୂରେର ତିମିତିମି ଆକାଶ ପାତ୍ରାନ ସ୍ମରି
 କମ୍ପ ହୈଲ ତୈଲାକୁ ଘାଲେ ।

ସୃଷ୍ଟ ମାଜିଆ ବେଗେ ଆନି ନନ୍ଦି ଦିଲ ଅମୋ
 ନାନା ରତ୍ନେ କରିଯା ସୁଷନ
 ଫୋରେ କୌଣେ ହୃତନାଥ ଯେମୁନ କଦଳି ପାତ
 ଅଭି ଶୀଘ୍ର କୈଳ ଆହୋଇବ ।
 ଆଗୁ ଦୂଲେ ମେନାପାତି ଯୁର ବାହନ ଗାତି
 ଶକ୍ତି କୁରେ କରି ଯୁଦ୍ଧନ
 ଗନେଶ ଚତ୍ରିଆ ଯୁଷ କୁରେ ଦୀରି ପାଶାଙ୍କୁଶ
 ଦକ୍ଷିନ ଭାଗୀତେ କୋରି ଯନ ।
 ବାୟ ନନ୍ଦି ଯହା କାଳ କୁରେ ଶୁଳ ମାଳ ତାଳ
 ପାଇଁ ଯକ୍ଷ ଭୂମୀ ତିନ ପାଦ
 ଚଲିଲେନ ଦେବରାଜ ଦେଖିଯା ଶିବେର ମାଜ
 ତିନ ଲୋକ ଗାନିଲ ପୁଷ୍ପାଦ ।
 କ୍ରେନେକେ କ୍ରିହେନ୍ଦ୍ର କୁଳେ ଓତୁରିଲ ମହନଲେ
 ଯଥା ମିଳୁ ଯଥିଯେ ମୁଦାମୁରୁ

କୁହେ କାଶୀଦାସ ଦେବେ ଶିଶୁ ଗତିତର ମହେ
ପ୍ରବୃତ୍ତଯେ ଦେଖିଯାଇଲୁ ।

କୁର ଯୋଡ଼େ ତାଙ୍କାଇଲ ମର ଦେବଗୀନେ
ଶିଵ ବଳେ ଯଥ ଶିକ୍ଷୁ ରହାଇଲେ କେନେ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବଳେ ଯଥନ ହାଇଲ ଦେବ ଶୈଶ
ନିର୍ବାରିଯା ଆପିନେ ଗୋଲନ ହସ୍ତିକେଶ ।
ଏଣେ ଫୋଡ଼େ ଆଜିଲେନ ଦେବ ମହେଶ୍ୱର
ଦ୍ଵିତୀୟ ଇନ୍ଦ୍ରେର ବାକ୍ୟ କୁମ୍ଭ କୁଳେଶ୍ୱର ।
ଶିଵ ବଳେ ଏତ ଗରବ ତୋଯା ମତାକାର
ଆୟାରେ ହେଲନ କୁର କୁରି ଅହକ୍ଷାର ।
ରତ୍ନାକର ଯଥି ରତ୍ନ ନିଳା ମତେ ବାଂଠି
କେହ ଚିତ୍ତ ନା କରିଲା ଆଜଯେ ଦୁର୍ଜ୍ଞାଟୀ ।
ଯେ କରିଲା ତାହା କିଛୁ ନାହିଁ କରି ଯନେ
ଆମ୍ଯ ସଥିରୀରେ ସଲି କୁରହ ହେଲନେ ।

एतेकु बनिलाख पदि द्वेर महेश्वर
 भयोते ओहर केह ना कैल अश्रु ।
 निश्चल्ले रहिना पठ द्वेरे ममाज
 कृत योते बलये कुमारे मूनि राज ।
 अवधीन कृत द्वेर पावरतीर काङ्क
 कुहिव क्षीरोद शिक्षु शप्त दृक्षाङ्क ।
 पारिजात शाल्य दूर्वासार गिल छिल
 मेहे मेहे शाल्य मनि इन्द्र गिल दिल ।
 शोज राज आरोहने छिला पूरन्दर
 मेहे शाल्य दिल तार दर्कर ओर
 अहजे शाउरी अनुस्फन शदि शत
 पंखु जाति नाहि जाने शाला मूनि दृक्ष ।
 पाण्डे एडाइया फेलाइल बृशितले
 अग्निया दूर्वासा क्रोधि अग्निरु जुले ।

ଅହକୀରେ ଇନ୍ଦ୍ର ଯୋରେ ଅପଞ୍ଜା କରିଲ
 ଯୋର ଦତ୍ତ ପୂର୍ବ ରାଜ ଛିତ୍ତିଆ କ୍ଷେଳିଲ ।
 ଅମୃଦେ ହଇଯା ଯତ୍ତ ଗର୍ବ କୈଳ ଯୋରେ
 ଦିଲ ଶାରୀ ହୁଣ୍ଡ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହତ ପୁରଦରେ ।
 ବୁଦ୍ଧଶାପେ ଲୋକ ଯାତ୍ରା ପ୍ରେରଣିଲ ଜାଳେ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିନେ କୁଷ୍ଟ ହୈଲ ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟ ଯାତ୍ରାଲେ ।
 ଲୋକେର କାରନେ ବୁଦ୍ଧା କୁଷ୍ଟ ନିର୍ବେଦିଲ
 ଅମୃଦୁ ସଥିତ ଆଜା ନାରୀଘନ ରୈକଳ ।
 ଏହି ହେତୁ କ୍ଷୀରୋଦ୍ଧ ସଥିଲ ଯହେଷୁର
 ଶେଷ ସଥନେର ଦ୍ଵାରି ସଥିଲ ଯକ୍ଷାର ।
 ଆନେକ ଓହାତ ହୈଲ ବକନେର ପୁରେ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦିଯା ସ୍ତବ ଆମି କୈଳ ବିଶ୍ଵେଶ୍ୱରେ ।
 ନିବାରି ସପନ ମିକ୍କୁ ଗୋଟା ନାରୀଘନ
 ପୁନ ତୁମି ଆଜା କର ସପନ କାରନ ।

ବିଷ୍ଣୁ ବଲେ ବଲ ବଲି ଆଜିଲ ଅଯନ୍ତର
 ଏବେ ବିଷ୍ଣୁ ବିନେ ଆଗ୍ରହ ଭୂମେ କୁଳେବର ।
 ଦ୍ଵିତୀୟେ ଯଥନ ଦତ୍ତ ନାଗ ରାଜ ଶେଷ
 ମାଧ୍ୟାତ୍ମକ ଆପନେ ତା'ର ଦେଖ ଦେବ ଦେଖ ।
 ଅନ୍ଦେର ଘତେକୁ ହାଡ଼ ମର ହୈନ ତୁର
 ମହଞ୍ଚୁ ଯୁଧୀତେ ଲାଲ ବହିଜେ ପୁଚୁର ।
 ବବନେର ଘତ କୁଟ୍ଟ ନା ହୟ ଗନନ
 ଆଜ୍ଞା ନା ହତ୍କ ଦେବ ଯଥନ କୋଇନ । ।

ଶିବ ବଲେ ଆମ୍ବା ଛେତୁ ଯଥ ଏକ ବାର
 ଆମିବାରୁ ଅଙ୍ଗାରନ ନା ହତ୍କ ଆମାର ।
 ଯହେଶ୍ଵର ବାକ୍ୟ କାର ଶକ୍ତି ଲାଗିଦାଯେ
 ପୁନରନ୍ତି ଯଥନ ସିରିଲ ସୁରାମୁରେ ।
 ଶୁମେତେ ଅର୍ପକୁ କୁଳେବର ମସବ ତନୀ
 ଘନଶ୍ଵରମ ବହେ ଯେନ ଆପନେର କଳା ।

ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁର୍ଯ୍ୟର ନାଗ ମହିତେ ନାରିଲ
 ମହଶ୍ଚ ମୁଖେର ପଥେ ଗାଁଲ ବହିଲ ।
 ମିକ୍କୁଠ ସୁର୍ଯ୍ୟରେ ଅଗ୍ନି ମରେର ଗାଁଲ
 ଦେବେର ନିଶ୍ଚାମ ଅଗ୍ନି ଯନ୍ମାର ଆନଳ ।
 ଢାରି ଅଗ୍ନି ଶିଶ୍ରିତ ହଇଯା ଏକ ହୈଲ
 ମଯୁଦୁ ହଇତେ ଆଚମ୍ଭିତେ ବାରି ଆଇଲ ।
 ପ୍ରାତେ ହଇତେ ଦିନକୁର ତେଜ ଧେନ ବାତେ
 ଦାଵରୀନଳ ତେଜେ ଧେନ ଶୁମ୍ବ ବନ ପୋତେ ।
 ଘୋରର କାଳେ ଧେନ ମଯୁଦୁର ଜଳ
 ମୁଥରେକେ ବ୍ୟାପିଲେକୁ ମଯୁଦୁ ମରନ ।
 ଦହିଲ ମତୀର ଅଗ୍ନି ବିଷେର ଜୁଲନେ
 ବହିତେ ନା ନୀରେ ଭରି ଦିଲ ମରି ଜନେ ।
 ପନୀଯ ମହଶ୍ଚ ତଙ୍କୁ କୁବେର ବକନେ
 ଅଛ ରମ୍ଭ ନବଗୁହ ଅଷ୍ଟନିକୁମାରେ ।

अमूर राक्षस यक्ष घड छिल आरु
 अठाइ हइला येन महो ठ्यंकार ।
 पलाइया गेल घड त्रैलोक्येर जन
 विमन बदने ढाहे देव त्रिलोचन ।
 दूरते थाकिया देवगाने करे सुति
 रुक्षा कृत ज्ञानाप्त अनाथेर गति ।
 तोया विने रुक्षाइते नाहि देखि आन
 अंमार हइल नष्ट तोया विद्याशान ।
 नाप्त राप्त विश्वनाप्त विलमृ ना महे
 क्षेत्रेक हइले आरु हइवे पुलये ।
 देवेर विसाद देखि राकुति सुवन
 विषेते दहये मृक्षि देखि त्रिलोचन ।
 विशेष चिक्किल पूर्वे रैकल अश्विकार
 एवाह यथने मिक्कु रङ्ग ये आमार ।

आपेन अस्त्रित ताँत मृक्षि कर नाश
 कहये चिक्षिया आउ ईल रुक्तिवास ।
 मम्बुद्ध जिनिया विष आकाश परणे
 आकृष्णन रुरि हर लइले गङ्गुष्ठे ।
 दूरे पाकि सुरासुर देखेह कोतुकु
 रुरिला गङ्गल पान एकहे चुम्बुक ।
 अस्त्रित पालन मूर्विम देखावारे
 रुरेते रापिला विष ना लघ ओदरे ।
 नील बन रुजु आडा पीये विष्वनाप
 नीलकृष्ट नाम मेइ हैते हैल ध्यात ।
 आकृष्ण देखिया यत त्रिलोकोर जन
 कृताङ्गुलि रुरि हरये कुवन ।
 तुमि बुक्का विषु शिव दिनेर औथर
 घम मूर्य वायु शोम तुमि बैश्यानर ।

ତୁସି ଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣନ ନକ୍ଷତ୍ର ବମ୍ବୁ କାନ୍ଦୁ
 ତୁସି ମୂର୍ଗ କ୍ଷିତି ଅହି ପରିବର୍ତ୍ତ ମୟୁଦୁ ।
 ଯୋଗି ଜାନ ବେଦ ଶାନ୍ତି ତୁସି ଯତ୍ତ ଜାନୀ
 ମୃଦୃଷ୍ଟି ମିତି ପୁଲଯ ତୁସି ତିନ ରଖ ।
 କୃତ୍ୟାମୁ କରିଲେ ତୁସି ଯହା ଯେ ପୁଲଯ
 କି କରିବ ଆଜା ଏବେ ଦେହ ମୃତ୍ୟୁକୁ

ଏତ ଶୁଣି ଆଜା ଦିଲ ଦେବ ଯହେଞ୍ଚରେ
 ରାଧି ନିଯା ଯଥୀ ମୂଳେ ଆଜିଲ ମନ୍ଦାରେ ।
 'ବର୍ତ୍ତ' ହଇଲ ଯଥନ ନାହି ଆର କୌଣ
 ଅନେକ ପାଇଲା କଷ୍ଟ ଦେବର ମରାଜ ।
 ଏତ ଶୁଣି ଆନନ୍ଦିତ ହୈଲା ଦେବଗାନ
 ମନ୍ଦାର ଲଇତେ ମତେ କରିଲ ଘତନ ।
 ଅଯରତେ ତ୍ରିଷ କୋଟି ଅମୁର ଯତେକ
 ମନ୍ଦାର ତୁଳିତେ ଘନ୍ତ କରିଲ ଆନେକ ।

କ୍ଷାର ଶକ୍ତି ନହିଲ ତୁଳିତେ ଗିରିବର
 ତୁଳିଯା ଲାଇଲ ଗିରି ଶେଷ ଦିଷ୍ଟିର ।
 ଯଥା ମାନେ ଯନ୍ତ୍ରାର ପୁଇଲ ଲୈଯା ଶେଷ
 ନିବାରିଯା ମଜେ ଗେଲ ଯାର ଯେଇ ଦେଶ ।

କାଶୀରୀଯ ଦାସ କୁହେ କରିଯା ଯିବାତି
 ଅନୁକୂଳେ ନୀଳକଞ୍ଚ ପଂଦେ ରୁଦ୍ଧକ ଯତି ।

ଶୁନିଗିନ ବଳେ ଶୁନ ମୁହଁର ନନ୍ଦନ
 ଶୁନିଲାୟ ଯନ୍ତ୍ରନ ରୁଥା ଆହୁତ ରୁଥନା
 ଅଶର ଅମୁର ଶିଲି ମଶୁଦ ଶପିଲ
 ଦେବ ମର ଲୈଲ ଯତ ରୁଦ୍ଧ ଓପାଜିଲ ।
 ରୁତ୍ତେର ବିଭାଗ କିଛୁ ପାଇଲ କି ଅମୁର
 କହ ଶୁନି ମୁହଁ ପୁଣ ଶୁଵଳେ ଯୁରା

ମୌତି ବାଲେ ଦୈତ୍ୟାଗନ ଏକତ୍ର ହଇଯା
 ଦେବଗନ ହେତେ ମୁଦୀ ଲଇଲ କାହିଁଯା ।
 ମତେ ପରିଶୁଷ୍ମ କୈଲ କ୍ଷୀରୋଦ୍ଧ ମଥନେ
 ଯେ କିଛୁ ହଇଲ ମର ଲୈଲ ଦେବଗନେ ।
 ଏଇବତ ହସ୍ତୀ ଲୈଲ ବାଜି ଓଚେଃଶୁଦ୍ଧା
 ଲକ୍ଷ୍ମୀକୋମୁତାଦି ମନି ଶତ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଭା ।
 ମରଳ ହଇଲ ଯେନ ଶିଶୁଗନ ଭାଣି
 ଅମର ବିଭାଗ ପାଇଁ ହୟ ମୁଦୀ ହାଣି ।
 ଏତ ସଲି ଭାକିଯା ଲଇଲ ଉତ୍ସନ
 ଦେର ଦୈତ୍ୟ ରକ୍ତହ ହଇଲ ଯତ୍କନ ।
 ଯଦୀମୁ ହଇଯା ହର ରକ୍ତହ ଭାନ୍ତିଲ
 ଦେବ ଦୈତ୍ୟ ପୁତି ଶୁନି ଭାକିଯା ରହିଲ ।
 ଅଣାଗନେ ହନ୍ତ ମତେ କର କି କାହନ
 ଅଭାର ଅଞ୍ଜିତ ମୁଦୀ ଲହ ମରବ ଜନ ।

শিবেষ বচনে সন্ধি নিবত্ত হইল
 কে বাঁটিয়া দিবে সুবী বলিয়া লইল।
 হেন কালে নারায়ণ বিবিধা স্বীবেশ
 থিবে গতি করি গোলা মেই দেশ।
 কখনেতে করিল আলো চতুদশ পূর
 সুবন্ধ রচিত দুই চরনে নুর !
 কোকনদ জিনি পদ
 তুল্য নহে ইতি
 যে চরনে জন্মালেন
 গন্ধ ভাগীরথী
 যার গল্জে যকুরদে
 তেজি অলিদৃন্দ !
 লাক্ষে অলি ডাকি
 পইয়া মর্দু গল্জ
 আ

ଯୁଦ୍ଧାଙ୍କ ରୁଷୀତଙ୍କ
 ଚାକ କାଳି ହାତ ।
 ଲୋକ ଯାତ୍ରା ରଥେ ସଥୀ
 ଯାହା ଶୂଣୀଥି ।
 ନାତି ପଦ୍ମ ଜିନି ପଦ୍ମ
 ଅନ୍ତୁଯର ନିମ୍ନାନ
 କୁଟ ଯୁଗ ଭର୍ତ୍ତା ବୁଝ
 ବିଲ୍ଲେର ପୁରୀନ
 ଭୁଜ ମର ଭୁଜରୀମ
 ଶୂନ୍ତାଳ ଜିନିଯା
 ମୂରାମୂର ମୂର୍ଖ ତର ।
 ଯାହାରେ ହେରିଯା
 ପଦ୍ମ ବର ଜିନି କର
 ଚମ୍ପକ ଅନ୍ତୁଲି

ନଧିବୁଦ୍ଧ ଜିନି ଇନ୍ଦ୍ର
 ପୁତ୍ରା ଶନିଶାଲୀ
 କୋଟି କାମ ଜିନି ହୀମ
 ସଦନ ପକ୍ଷିଜ
 ଶନୋହର ଓଷ୍ଠାଦିର
 ଗନ୍ଧତ ଅଗ୍ନିଜ ।
 ତାଣୀ ତିଳ ଜିନି ଫୁଲ
 ଶୁକ୍ଳ ଚଷ୍ଟୁ ଜିନି ।
 ମୂରୀ ଚଷ୍ଟୁ ଜିନି ମୂରୀ
 ଶୋଭା ପନ୍ଦ୍ର ଜିନି
 ପୁନ୍ର ଚାପ ହୃଦୟାପ
 ଭୁବ ଭନ୍ଦିମ
 ଭାଲେ ପୁନ୍ତ ଦିନତାଥ
 ଦିତେ ନହେ ମୀଯା

ପୀତ ରାମ କରେ ହାମ
 ମୁର ମୌଦ୍ଦାଯିନୀ ।
 ଦୃଢ଼ଚକ ଶୋଭା କରେ
 ଦାତିମୁହେ ଜାନି ।
 ଦୀପ୍ତ ଫେଣେ ପୃଷ୍ଠ ଦେଖେ
 ବେନି ଅନୁଧାମ
 ଆଚମ୍ଭିତ ଓ ନିତ
 ମତା ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ଦୃଷ୍ଟ ଯାତ୍ରେ ମରି ଗାତ୍ରେ
 କାହାଙ୍କୁ ଦହିଲ ।
 ମୁରାମୁର ତିନ ପୁର
 ଚଲିଯା ପଡ଼ିଲ ।
 ଅଭେ ମୁଛା ଗତ ହୈଲ ଦେଖିଯା ମୋହିନୀ
 କତକଳେ ତେବେ ପାଇଲ ଶୁନପାନୀ ।

ଚେତନ ପାଇୟା ହର ଏକ ଦୂରେ ଢାୟ
 ଦୁଇ ଭୁଜ ପୁମାରିୟା ଦିରିବାରେ ଧାୟ ।
 କନ୍ୟା ସଲେ ଖୋଗି ତୋର କେମନ ପୁରୁତ୍ତି
 ଘଟାଇୟା ଆଇମ ବୁଡା ହଇୟା ଜମ୍ବମତି ।
 ଏତ ସଲି ନାରୀଶଳ ଧାୟ ଶ୍ରୀମୁଖମତି
 ପାଇଁ ପାଇଁ ଦୀବାଇୟା ଚଲିଲ ପଞ୍ଚମତି ।
 ହର ସଲେ ହରିନାଶି ମୁଶର୍ତ୍ତେକେ ରହ
 ତାଙ୍କାଇୟା ତୁମି ଯୋରେ ଏକ କଥା ରହ ।
 କେ ତୁମି କୋଥାରୁ ଥାକୁ କାହାର ନନ୍ଦିନୀ
 କୋନ ହେତୁ ଆଇଲା ତୁମି ରହ ମତ୍ୟ ବାନୀ ।
 ବୈଲୋକ୍ୟେର ଯଦୀ ଏତ ଆଇଁ କରେବତୀ
 ତର ପଦ ନଥେ ନିମ୍ନ ମଜାକର ଜ୍ୟୋତି ।
 ଦୁର୍ଗା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମରଞ୍ଚତୀ ଶଠୀ ଅବକୁତ୍ତୀ
 ଓର୍ବର୍ମୀ ଯେନକୀ ରମ୍ଭା ତିଲୋତ୍ତମ ରତ୍ତି ।

নাগিনী শানুষী দেবী ব্রহ্মের রামিনী
 সতে যোরে আনে কাশি সত্ত্বারে জানি ।
 বুক্ষাণে আচ কচু নাহি শুনি দেখি
 কোঞ্চ ইহতে আইলা সত্য কহ শশি মুণ্ডি ।

কন্যা বলে বুড়া তোর মুখ্য নাহি লাজ
 তোরে পরিচয় দিতে আশার কি কাষ ।
 ঈতন বিনা বিজ্ঞতি শাপায় জটা তোর
 তামূল বিনা দন্ত মুক্তির আকার ।
 বসন না ধিলে পরিদীন বাস্তু ছতি
 দীঘন করের নথি পাকা গোপ দাতি
 অদৈর দুর্গাঙ্কেতে মুখ্যতে ওঠে বল
 না জানি আচে কি না মুখ্য তোর দন্ত ।
 যোর অন্দ গঁজে দেখ বুক্ষাণে পূরিত
 অদৈর জটাতে দেখ ব্রহ্মের দীপ্তি ।

କୋନ ଲାଜେ ଢାଇ ଯୋରେ କୁରିତେ ମସ୍ତକ
କେମନ ମାହୀମ କୁରି ଆଇମ ଯୋର ପାଶ ।

ହର ଦଳେ ହରି ଯଦୀଯ ଫେନ ଦେଇ ତାପ
ଯୋର ମହ କୁତୁ ତୋର ନାହିକୁ ଆଲାପ ।
ତୈଲୋକେର ଯଦୀଯ ଏତ ଆଜେ ଯହା ପୁଣି
ମଭାର ଉଚ୍ଚର ଆମି ଜାନ ବରାନବୀ ।
ବୁଝାର ପଞ୍ଚମ ଶିର ନଥେ ଛେଦି ଦିଲ
ବଥ କାଳ ମେବି ବିଷୁ ଅଭୟ ପାଇଲ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଯଶ ବରନ କୁବେର ଘତାମନ ।
ମର ଲୋକ ପାଲେ ଯୋରେ କୁରେ ଆରାଦିନ ।
ଜାନ ଯୋଗେ ମୃତ୍ୟୁ ଆମି କୁରିଲାମ ଜର
ଇଶ୍ଵର ନଯନାନଳେ କୂଷ କୈଳ ଯଏ ।
ଯହା ଯାଯା ବଲି ଶାରେ ତୈଲୋକୁ ଯୋହିନି
ବିଷୁ ଅଂଶ ଜାନ ଗନ୍ଧ କ୍ରିନଥ ଗାମିନୀ ।

—ମାସୀ ହେଯା ମେବେ ମୋତେ ଚରନ ଅମୃଜ
ଶନ ରୂପ ଲାତେ ଯେଇ ମୋର ପୌଷ୍ଟ ଭାଜା।
ତୋଜ ଶାନ ଶନୋରମା କୁରହ ମସୁଦୀ
ଆଶାରେ ଭଜିଲେ ହବେ ମିଳି ଅଭିଲାମ ।

କନ୍ଦା ବଲେ ଯାଗି ତୋରେ ତୋନିଲ ଏକବେ
ତୋଯାରେ ଘାହେଶ୍ ପୁଣ୍ୟ ବଲେ ଅଦର ଜନେ ।
ରୂପ ଜନେ ଉପା ତୋର ରୂପ ଯୋଗ ଜାନ
ରୂପ ତୋର ପଞ୍ଚ ଶୁଷ୍ଠ ରାମନାମ ଗାନ ।
ରୂପ ଡଟା ଭମ୍ମ ଶାଖ ରୂପ ତୁମ୍ଭ ଯୋଗି
ଭାତା କରିଯା ଲୋକେ କୁରାହ ଦୈରଣୀ ।
କାଶିନୀ ଦେଖିଯା ଏତ ହଇଲେ ବିଭୋନ
କାଶ ଦୁର୍କ କୈଲେ କୋନ ଲାଜେ ବଲ ଦୋନ ।
ହର ବଲେ ଶନୋହରା କୁର ଅବଧିନ
ତଦ ଅନ୍ତି ଦେଖି ମୋର ହରିଲ ଛାନ ।

ଏକ କାଶ ଦେବ ଆମ୍ବି କରିଲ ଦୀହନେ
 କୋଟି କାଶ ଅନିତାଜେ ତର ଢକୁ କରେ ।
 ତର ଜପ ଯୋଗୀ ଜାତ ନିବତ୍ତ ବୈରାଗ୍ୟ
 ଏ ମରୁଳ କୁମ୍ଭେ ଯଦି ହୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ।
 ଏହି ମୁଖ ହୁ ତୁମ୍ଭ କରଇ ନରଶ
 ଆଲିଦ୍ଧନ ଦେହ ତୁମ୍ଭ ହେଉଥାରସ ।
 ଯତେକ କରିଲ ତର ଜପ ଦୀଘନାୟ
 ଜାପୀ ଭୟା ଦିଗିବାମ ଶ୍ରାବନେର ଦୀପ୍ୟ ।
 ତାର ସମ୍ମୋଚିତ ହଳ ଯିଲାଇଲ ବିବିଧ
 ଏତ କୋଲେ ପାଇନାୟ ତୋଯା ହେବ ନିର୍ବିଧ ।
 ମରବ କୁମ୍ଭ ମରପିଲ ତୋମାର ଛରବେ
 କୃପା କୁବି ଆଲିଦ୍ଧନ ଦେହ ବସନନେ ।
 ହର ବାଣ୍ୟ ଶୁଣି ହାମି ବଲେ ହୟମୁହ
 ଅପ୍ରାଞ୍ଜି ଦୁର୍ଯ୍ୟରେ କେନ ବାହୁ କର ଶିର ।
 କା

୩୭

ମସ୍ତକ କମ୍ପ ତେଜିବରି ପାଇଁ ଯେହି ଜନ
ହୈଭବ ବାନ୍ଧବ ତେଜି ଯୋଗେ ଏହି ମନ ।
ହୀୟ ମନ ବାକ୍ୟେ ଆମ୍ଭା ବିନେ ଲାହି ଜାନେ
ମେ ଜନାରେ ଘାଟି ଆମି ଦିବ ଆଲିଶିନେ ।

ଶିଖ ବଳେ କନ୍ୟା ଯୋର ମତ୍ୟ ଅଞ୍ଚିକାର
ଆଜି ହୈତେ ତୋଷା ବିନୁ ନା ତେଜିବ ଆର ।
ତେଜିଲାମ ମସ୍ତକ କମ୍ପ ଭାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣନ
ମେବିବ ତୋଷାର ପାଇଁ ଦେହ ଆଲିଶିନେ ।
ହରି ବଳେ କୃତ ଯୋଗେ କରହ ଉତ୍ତନ
କେ ମତେ ତେଜିବା ତୁମି ଭାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣନ ।
ଏହି ଭାର୍ଯ୍ୟ ରାମିଯାଜ ଜାଟୀର ଭିତର
ଆର ଭାର୍ଯ୍ୟ କରିଯାଇଁ ଅନ୍ଧ କଲେବର ।
ହର ବଳେ ହରିଯଦୀ କେନେ ହେନ କହ
ତେଜିଯା କମ୍ପଟ ଯୋଗେ କର ଅନୁଗ୍ରହ ।

କି ଜାଗ୍ର ମେ ନାହିଁ ପୁଣ୍ୟ ନାଶ ଲହ ତାହୁ
 ଶତ୍ରୁ ଗନ୍ଧୀ ଦୂର୍ଗା ନିଛନ୍ତି ତୋଯାର ।
 ଦାସୀ ହୈଯା ମେବିବେଳେ ଆୟି ହୈବ ଦାସୀ
 କୃପା କରି ବରାନନୀ ପୁରୁ ଅଭିଲାମ୍ବନ ।
 ଘରି ତୁମ୍ଭ ନିଷ୍ଠଯେ ତା ଦିବେ ଆଲିଦିନ୍ତୁ ।
 ତୋଯାର ଓହରେ ବଦି ଦିବ ଏଇକୁଳ ଚାନ୍ଦି
 ଲିଙ୍ଗଟିଯା ଯୋର ପାନେ ଢାହ ଢାକମୁଖ୍ୟ
 ହେବ ଆୟି ତ୍ରିଶୂଳ ଯାରିଯେ ତିଜ ବୁଝେ ।
 ଏତ ବଲି ତ୍ରିଶୂଳ ଲାଇଲ ଶୂଳ ନାଥ
 ଓଳଟି ହାମିଯା ତବେ ସଲେ ଜପିଦ୍ଵାନ୍ତୁ ।
 ବୁଝିଲାମ୍ ଗନ୍ଧାଦିର ତୋଯାର ଜାନ୍ମ
 କାମେ ବମ ହେଯା ଢାହେ ତେଜିଦାରେ ମୁଖ ।
 ଦିନ୍ମ ହେତୁ ତେଜ ଦେଖ ତିତ୍ତା କର ହିର
 ଦିବ ଆଲିଦିନ ତୁମ୍ଭ ନା ତେଜ ଶରୀର ।

ନାହିଁ ଜାନିବିଶ୍ଵନାଥ ଆମ୍ବର ହଦୟ
 ଭକ୍ତ ଜନେରେ ଆମି କରିଯେ ଅଭୟ ।
 ଧାହାର ସେତ କାମ ମାଗେ ମୋର ହାନେ
 ଦିଯେ ତାରେ ଅବଶ୍ୟ ନା ହୁ କଳୁ ଆନେ ।
 ବିଶେଷେ ପୂର୍ବର୍ବତେ ମୋରେ ଶାଗିଯାଇ ତୁମ୍ଭି
 ଅନ୍ଧ' ଅନ୍ଧ' ଦିବ ଅନ୍ଧିକାର କୈଲ ଆମି ।

ଏତ ବଲି ଆଲିନ୍ଦିନ ଘାଟେ ଜନ୍ମନାଥ
 ଆଇମ ବଲିଯା ବିସ୍ତାରିଲା ଦୁଇ ହାତ ।
 ଆଲିନ୍ଦିନେ ପୁଣିଲ ଶୁଣିର ହୈଲ ଏଣ୍ଠ
 ଅନ୍ଧ' ଭମ୍ଭବସା ହୈଲ କମ୍ଭଳି ଅନ୍ଧେଣ ।
 ଅନ୍ଧ' ଜଟୀ ଜଟୀ ଅନ୍ଧ' ଚିକୁର ଢାଚର
 ଅନ୍ଧେଣ କିରିଟୀ ଅନ୍ଧ' ହନି ଡଣ୍ଡିର ।
 କଣୁରି ତିଲକ ଅନ୍ଧ' ଅନ୍ଧ' ଶପି କଳା
 ଅନ୍ଧ' ଗଲେ ହାତ ମାଲ ଅନ୍ଧ' ସନ ମାଲା ।

ଯକ୍ତର କୁଞ୍ଜର କବେ କୁଞ୍ଜି କୁଞ୍ଜ
 ଶ୍ରୀବ-ମ ଲାଙ୍ଗୁଳ ଅନ୍ଧ ଶୋଭିତ ଗାରଳ ।
 ଅନ୍ଧ ସଂରଜ ଅନ୍ଧ ଭମ୍ଭ କଲେବର
 ଅନ୍ଧ ବାନ୍ଦାମୁର ଅନ୍ଧ କଟି ପିତାମ୍ଭର ।
 ଏହ ପଦେ ଫନି ଏହେ କନକ ନମ୍ବୁର
 ଶ୍ରୀଚକ କରେ ଶୋଭ ବ୍ରିଷ୍ଟିନ ତମୁର ।
 ଏହ ତିତେ ଦୁଗା ଏହ ତିତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସାଜେ
 କାଶିଦାସ ମୂରନ ମେ ଚରଣ ସରଜ ।

ସୌଭି ବଲେ ଅବଦୀନ ଶୁନ ମନିମନ
 କୁହିନୁଁ ଅନ୍ତେବ ହର ହରିର ମିଳନ ।
 ଦେବଗାନ ଆୟୁ ହେତୁ ଦେବ ଭଗିବାନ
 ପୁନ ମେଇ କଥେ ଆଇଲୁ ମତୀ ବିଦାଯାନ ।
 ଏଥି ମୂରାମୂର ମତେ ପାଇୟା ତେବେ
 କୋଣ କନ୍ତା କୋଣ କନ୍ତା କରେ ଅନ୍ୟେଷନ ।

हेन काले मेहे माने देखे नारायण
 एहे बनिया वाईल मवर जन ।
 चतुर्दिंग हइते वाईल मुरामूर
 कुन्यारे वेत्तिल मजे कुरि लक्ष पूरु ।
 चिक्रेर पूपलि पूऱ्य आहे मवर जन
 उतक्कने नारायण वलिला वठन ।

एहे स्त्रीरु पिंकु यदिया आयारु रसति
 योहिनी आयारु नाश अयोनि ओळंपति
 सहिते नारिन्य अनेकन कुलरव
 कोन हेतु कुलह कुरह तुषि मव ।
 एते शुनि कुहिते लागिल मवर जन
 अमूर अमर दक्ष अमृत कारन ।
 भाल हैल भोया मह हैल यिनन
 आनें पांकिया दक्ष कुरु निरारुन ।

दीँठि देह मूरी द्वन्द्व इडकु मशारीन
 तुम्हि ये कुरिवा ताहा ना कुरिव आन ।
 कुन्या वले एउ द्वन्द्व आशार कि कौप
 द्वन्द्व ना मदीम्ह इव मूरामूर माका ।
 आशार विदीन एदि नाहि लण मने
 मत्ते कोवि कुरिले कि कुरिव उथाने ।
 ताहा शुनि ताकि उबे वले मवह जन
 मत्य ईक्षन ना लड्डि र तोषार बठन ।
 एउकु मत्तार मत्तो शुनि दुः रानी
 कुहिते लागिल उबे देव ठकानि ।
 तोया मत्ताकार राक्षा ना कुरिव आन
 आनि देह मूरी ताओ आशा विद्यमान ।
 दुइ पंक्ति इडेया बैमह मवह जन
 एक भीते दैत्य एक जीते देवगीव ।

ମହା ସିରି ବୋଲେତେ ଯୋହିନ୍ ମହା ଜନ
 ମୁଦୀ ଭାଣ୍ଡ ଆନିଯା ଦିଲେକୁ ଉତ୍କଳ ।
 ଦେଇ ପ୍ରକଳ୍ପ ବମିଳା ଲଇଯା ପଞ୍ଚାମନ
 ଫାଁଥି ମୁଦୀ ଭାଣ୍ଡ ରହି କରେ ପରିବେମନ ।
 ପୁନ ବଲେ ଦେବତାର ହୟ ଯୋଗ ଭାଗି
 ଦେବେ ମୁଦୀ ପରଶିତେ ମୁଦ୍ରି ହୟ ଆଣେ ।
 ଦୈତ୍ୟାଗନ ବଲେ ଯେତ ଯତ ତବ ଯତି
 ଶୁଣି ଉତ୍କଳବେ ତବେ ଦେବ ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତି ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଯଥ କୁବେର ଆଦିତ୍ୟ ଶ୍ରୀମନ
 ଏହେ ଆଦି କୁରି ତ୍ରିଶ କୋଟି ଦେବୀନ ।
 ମଭାକୁରେ କମ୍ଯେ ମୁଦୀ ବାଁଟି ଦିଲ
 ଆଦଶେଷ ଯତେକ ଆପନି ପାଇଁ କୈଳ ।
 ହେତ କୋଲେ ଆକ୍ରିଯା ବଲିଲ ରବି ଶୀଘ୍ର
 ହେବ ଦେଖ ରାତ୍ର ଦୈତ୍ୟ ମୁଦୀ ପାଇଲ ଆମ୍ବି ।

ଶୁଣି ମୁଦ୍ରଣନେ ଆଜ୍ଞା ଦିଲ ନାହିଁ ।
 କୁଟୀ ପାନ କୁଣ୍ଡିଯା କାହିଁଲ ଉତ୍ସନ୍ନ ।
 ତଥାନିହ ନାହିଁ ଯେଲ ମୁଦ୍ରା ପାନ ହେତୁ
 ମୁଖ ହେଲ ରାଶ କଲେବର ହେଲ କେତୁ ।
 ଦୈତ୍ୟ ଯାଇଁ ମୁଦ୍ରୀ ହଁ ତି କୈଳ ଅନୁଦୟାନ
 ଦେଖି କୋରି ଦୈତ୍ୟଗାନ ହେଲ କୋରିଶାନ ।
 ଯାରହ ଅଶ୍ରୁଗାନ ଦ୍ୱାରିଯା ଓଠିଲ
 ପୁଲଯେର କାଳେ ଯେନ ମିଳୁ ଓପିଲିଲା ।
 ନାନା ଅନ୍ଧ ଶାନ୍ତି ମଜେ ବରିଷେ ପୁଚୁର
 କେ ବରିତେ ପାରେ ସୁନ୍ଦର ହେଲ ମୁରାମୁର ।
 ମୁଦ୍ରା ପାନେ ବନ୍ଧୁବାନ ଘଟେଣ ଅଶ୍ରୁ
 ଯପନେତେ ଦତ୍ତାଗାନ ଶ୍ରୀ କଲେବର ।
 ନା ପାରିଯା ତର୍ହି ଦିଯା ମୌଳ ମରି ଜନନ୍ୟ
 ଆପନ ଆଲୟ ତଳି ଛୋଲା ଦେଗାନ ।

ଭାରତେ ପୁନ୍ୟ ରୂପ ଶୁଣେ ପୁନ୍ୟଦୀନ
କାଳୀ ରାଷ୍ଟ୍ର କୁହେ କୁଳି ଭବ ପରିବାନ ।

ଅନକୁଦି ଯୁନିଗନ ମୌତିରେ ପୁଜିଲ
କୁଦୁ ଆର ବିନତାର କି ପୁନର୍ମି ହୈଲ ।
ମୌତି ବଲେ ଦୁଇ ଜନ ଦେଖି ତୁରନ୍ତିମ
ଅତି ମୁଲକୁଳ ଅର୍ଥ ବର ଶାନ୍ତିରାମ ।
କୁଦୁ ବଲେ ବିନତାକେ ଦେଖ ଅର୍ଥବର
କୋନ ବନ୍ ଦୀରେ ଘୋଡ଼ା ପରମ ମୁଦର ।
ବିନତା ରହିଲ ଘୋଡ଼ା ସେତ ବନ୍ ଦୀରେ
ତୁମି କୋନ ବନ୍ ଦେଖ କହ ଦେଖ ଯୋରେ ।
କୁଦୁ ବଲେ କୁଦୁ ବନ୍ ହୟ ଅର୍ଥବର
ଦୁଇ ଜନେ ବୋଲାଦଲି ଇଲ ବିନ୍ଦୁର ।
କୁଦୁ ବଲେ ବିନତା କୁଦୁଲ କି କାରନ
ଦୁଇ ଜନେ ଆଇମହ କିଛୁ କରି ପିନ ।

दासी हईया आकिवेक येहे जत हारे
 निर्बय करिया दुहे गोला निज घारे ।
 अनु गोला दिन शनि दृक्षि नाहि ठले
 कालि आसि तुरनीम देखिव मकाले ।
 महार्षे कुप्रे कुद्रु आनिल आकिया
 कहिल वृत्तान्त यत प्रेप्रे वमाइया ।
 प्रपुणीन वले शाता कि कृष्ण करिले
 शेत वल उच्छृङ्खला प्राप्त इश्वरले ।
 कुद्रु वले अन्ध एदि विवल आकाश
 कृष्णनि ये शते हय कर पुतिकार ।
 दिनतार महित करिल आग्नि चन
 इरिले हईव दासी ना हय गाओन ।
 एत मूनि नागीन विराम वासन
 मायेऱ ढडने डवे कैल निरोहन ।

वे मत जननी तुम्हि तेषत विनाश
 कृष्णेते दिव दूष्यथ आल नहे शांता ।
 क्षुनिया कोपिज कदू दिल शांत रानी
 अन्मोजय एजे उम्म हवे मर घनि ।
 कदू शांत दिल घरि आनन्दित दींता
 इन्द्रु मह आनन्दित एतेक देवता ।
 विष्म दूर्ज्य घनि लोंकु हिंमा करै
 आनन्दे कुर्शम वृष्टि करै इन्द्रु दरै ।
 विशेष जलने लोंकु हयेत विनाश ।
 रक्षा हेतु बुक्षा मनु रैकल पुरुषांश ।
 दिवा मनु गोक्षि दिल कम्युष्मेरे
 कम्युषि हइते पुंचारिल मनु पुरे ।
 महा भारतेरु कृथि अस्तु मर्यान
 काणी दूर्म दौस कहे शुले पुन्यदान ।

शायेर बचने शुनि नागगने भय
 शीद्धगति गोल यथा ओहैशुरा हय ।
 तुरणीर पूरे नाम कर्जल वरन
 चाहिल पूछर बन एत नागगन ।
 निश्चामेते कुषाणि हैल ओहैशुरा
 नुकाइल पूर्वर दिवल इन्द्रु आजा ।
 उथाय वितता कुमु उठिया पूताते
 कोवि युक्त दोहे गोला तुरण देखिते ।
 पथे घाइते समुद्र देखिल दूइ जने
 परवर्त आकार ताहे जलचरणने ।
 शंतेक योजन केह विंशति योजन
 कुटीर कृष्ण मृम्य आदि जनुगन ।
 हेन माते कोतुकु देखिया दूइ जने
 ओहैशुरा स्वस्थ यथा करिला गियने ।

ନିରୁଟ୍ଟେତେ ଗିଯା ଦୋହେ କୁରେ ନିରକ୍ଷନ
 କୁଷ ସବ୍ ଦେଖି ଘୋଡ଼ା ଅତି ମୂଲକନ ।
 ଦେଖିଯା ବିନତା ହୈଲ ବିଶ୍ଵାସ ବଦନ
 ଭାବେ ବୁଝୁ ଅନ୍ଧିକାରୁ କୁରେ ଦାସୀ ପନ !

ହେଲ ମାତେ ଦାସୀ ପନେ ଆଜେନ ବିନତା
 ଯହା ସୀ଱ ଗରୁଡ଼ର ଜନ୍ମ ହୈଲ ଏଥା ।
 ଡିମ୍ବ ଛାଟି ବାହିର ହେଲ ଆଚମ୍ଭିତ
 ଦେଖିତେ ଦେଖିତେ କୌଣ୍ଠ ଲାଗିଲ ବାଜିତେ ।
 ପ୍ରାତେ ହୈତେ ଯେନ ମୁଣ୍ଡ ଫମେ ଡେଜ ବାକେ
 ବନେ ଅଗ୍ନି ଦିଲେ ଯେନ ଦଶ ଦିଗ୍ନ ବେତେ ।
 କାମକପି ବିହରୀମ ଯହା ଭୟକିର
 ନିଶ୍ଚାସେ ଓଡ଼ିଯା ଯାଏ ପାତକ ଶିଖର ।
 ବିଦ୍ୟୁତ ଆକୀରୁ ଅନ୍ଧ ଲୋହିତ ଲୋଚନ
 କ୍ଷଣେ ଯାନ୍ତ୍ର ମୁଣ୍ଡ ଗିଯା ଛୁଇଲ ଗାନ୍ଧାରୀ ।

ଯୁଗାନ୍ତେର ଅଗ୍ନି ଯେନ ଦେଖେ ମୁହଁ ଜନେ
 ମୁରମୁର କୁଞ୍ଚବାନ ହଇଲ ଗାଁଙ୍ଗନେ ।
 ଅଗ୍ନି ହେତ ଆନି ମତେ କୁରି ଯୋଡ଼ କର
 ଅଗ୍ନିର ଓଦ୍ଦେଶେ ମୁହଁ କୁରିଲ ବିମୁର ।
 ଅଗ୍ନି ବଲେ ଆଧ୍ୟାରେ ସୁତି କର କେନ
 ଆପନା ମମ୍ବର ବଲି ବଲେ ଦେବଗୀନେ ।
 ଅଗ୍ନି ବଲେ ଆମି ତହି ବିନତା ନନ୍ଦନ
 ମରୁଳ ଜନେର ହିତ ହିଁ-ମୁକ ହିଁ-ମନ ।
 ନା କୁରିଛ ତୁ କେହ ଥାକୁ ଯୋର ମଦ୍ଦେ
 ଆନନ୍ଦିତ ହୈଯା ମତେ ଦେଖ ବିହଦେ ।
 ଏତ ଶୁଣି ଦେବଗୀନ ଅଗ୍ନିର ସନ
 ଯୋଡ଼ ହାତ କୁରି କରେ ଗାନ୍ଧେ ମୁହନ ।
 ଭୀମ କୁପେ ତୋମାର ଦେଖିତେ ତୁଙ୍କିର
 ମମ୍ବରଙ୍କ ନିଜ କବି ବିନତା କୋଉର ।

तोमार तेजेते चक्र मेलिवारे नारि
 तोमार गञ्जनेते लागिल रानि तालि ।
 कम्यापेर पूर्ण तुमि हउ दयावान
 निज तेज समूरह कर परित्रान ।
 देवगीवेत्तुवे तुक्त हैला धामेश्वर
 आश्वासिया ममूरिल निज कलेवर ।
 तवे पक्ष राज वीर अद्वने लइया
 आदित्या रथे तारे बमाइल गिया ।
 विषय मूर्ध्यर तेज पोडे त्रिभुवन
 अद्वनेय आचादने हैल निवारन ।

मूर्खिन बले कह इहार कारन
 कोन हेतु त्रिभुवन दहेत उपनि ।
 सोति बले येहे काले अमृत वाँटिल
 माया करि राँझ उथा अमृत धाइल ।

ହେନ କାଳେ ମୁଁୟ ବଲେ ଦେବ ନାରୀଯାନେ
 ଚକ୍ରତେ ଅମୂର ଶୁଣ କରିଲ ଜେଦମେ ।
 ମୁଁୟର ହଇଲ ପାନ୍ ଉଥିର କାରନେ
 ମେଇ କୋବି ପିଲେ ରାଷ୍ଟ ପାନ୍ ଗୁହ ଦିଲେ ।
 ମୁଁୟର ହଇଲ କୋବି ଏତ ଦେବଗିନେ
 ତାକିଯା ସଲିଲ ଆସି ମତୀର କୀରନେ ।
 ମତେ ଦେଖ କୌତୁକ ଯୋରେ କୁରେ ପ୍ରାମ
 ଏଇ ହେତୁ ସୃଷ୍ଟି ଆସି କରିବ ବିନାଶ ।
 ଆନନ୍ଦାର ତେଜେତେ ପୋଡ଼ାବ ତ୍ରିଭୁବନ
 ଏତ ଛିନ୍ତି ଯଶ ତେଜ ହଇଲା ଉପନ୍ମ ।
 ଦେବଗିନ ନିବେଦିଲ ବୁଦ୍ଧାର ଶୋଭରେ
 ଦୈତ୍ୟାଙ୍କ୍ୟ ଦହିତେ ତେଜ ଲୈଲ ଦିନକୁରେ ।
 ବୁଦ୍ଧା ବଲେ ଅହ ନା କରିଛ ଦେବଗିନ
 ହେବାର ଓପାଇ ଏକ କରିବ ରତ୍ନ ।

କୁମାରେ ଶୁଣ୍ଟ ହବେ ବିନତୀ ଓଦରେ
ବୁବି ଡେଜ ନିବାରିଷେ ମେହି ଯହା ବୀରେ ।
କୁଡ଼ ଦିତ କଷ୍ଟ ଅଛି ଥାଙ୍କ ମର୍ଯ୍ୟ ଜନେ
ଏତ ବଲି ପୁରୋଦୀ ଖାଇଲ ଛେବଗିଲେ ।

ଭାରତେ ପୁନ୍ୟ କୁଥା ପୁନ୍ୟବାନ ଶୁଣେ
ଶୀଠାଳି ପୁରଜ୍ଞ କଣ୍ଠିରାଯ ଦାମ ଭନେ ।

ଅବନେ ଲଈଯା କାଳେ ବିନତୀ ନନ୍ଦ
ମୂର୍ଖ ରଥେ ଘନ୍ତ କରିଲ ଶାର୍ପନ ।
ଆସ୍ତ ଦତି କୁଡ଼ିଯାଳି ଦିବି ଦୀଯ ହାତେ
ବୁହିଲା ଅବନ ମାରପି ହୈଯା ରଥେ ।
ମୂର୍ଖ ରଥେ ଭାଇରେ ବାନ୍ଧିଯା ପକ୍ଷିରାଜ
ଜନନୀର ଠାଥୀ ଗୋଲା କ୍ଷୀର ମିଳୁ ଯାଏ ।
ଦୁଃଖିତ ଜନନୀ ଦେଖି ଘଲିନ ଦକ୍ଷନ
ଯାଏଯର ନିକୁଟେ ଗିଯା କରିଲ ବନ୍ଦ ।

ପୁଣ୍ୟ ଦେଖି ବିନତାର ସହିତ ବିଶ୍ଵାସ
 ଆଶ୍ରମିଯା ଗର୍ଭରେ କୈଳ ଆଶିର୍ବାଦ ।
 ହେଲ କାଳେ କୁନ୍ତ ବିନତାରେ ତାଙ୍କ ବଳେ
 କାଳେ କଙ୍କି ଯୋରେ ରମ୍ଯ ଦୀନ ଲୈଯା ଠଳେ ।
 ରମ୍ଯଙ୍କ ହିର୍ମାତେ ଯୋର ପୁଣ୍ୟ ଆଲମ୍ଭୁ
 ତୁରିତେ ଲଇଯା ଚଳ ବିଜମ୍ବନୀ ମୟ । ଏହିର ମତ
 କୁନ୍ତରେ କରିଲ କାଳେ ବିନତା ମୁଦ୍ରାରୀ କାଳୁ
 ନାଗିନାଳେ ଶିରରେ ଲଇଲ କାଳେ କରିଲ କାଳୁ
 ନାଗିନାଳେ କାଳେ କରି ଶିରରେ ଓଡ଼ିଲା
 ଠକ୍କର ନିଧିମେ ମୂର୍ଯ୍ୟ ଯତ୍ତେ ଠଲିଲ । ଏହାଟ
 ମୂର୍ଯ୍ୟର କିରନେ ମୌଜୁଛୁତ ନାଗିନାଳେ କାଳୁ
 ନାଗୀ ଯାତା ଦେଖ୍ୟ ପୁତ୍ର ଯଦୁଯେ ନଦୀନୁ । ଏହାର
 ପୁତ୍ର ଯରେ ନାଗିନାଳ ନାହିଛି ଓପାରେ ହାତରୀକ୍ଷ
 ଆକୁଳେତେ କୁନ୍ତ ଦେବୀ ମୁତିରେ ଦେବ ହାତୁଥାରୁ ?

କ୍ରୈଲୋକେର ନାଥ ତୁ ଯି ଦେ ଶୁଣିପାତି ।
 ଆମୀରୁ କୁର୍ମାରଗିଳେ କର ଆବ୍ୟାହତି ।
 ସଥ ବିଦି ସୁତି କୁନ୍ତୁ କୈଲ ପୁରନ୍ଦରେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆଜା କୈଲ ତାଙ୍କି ମର ଜଳଦିରେ ।
 ଉତ୍ସନେ ଯେଦ୍ଗିଳ ଚାକୁଳ ଆକାଶ ।
 ଜଳ ବୃଷ୍ଟି କୁରିଯା ଭରିଲ ଦିଗି ପାଶ ।
 ତବେ ଘଗପତି ମର ଲୈଯା ନାଗିଗଳ ।
 ବୁଦ୍ଧ ଦୀପେତେ ଦୀର ଗୋଲା ଉତ୍ସନ ।
 ନାଗେର ଆଲୟ ଦୀପ ଅତି ଯନୋହର ।
 କୁଞ୍ଚନେ ଯଣିତ ଗୃହ ପୁରାଲ ପୁଷ୍ଟର ।
 ଫୁଲ ଫଳେ ମୁଶ୍କୋତି ଦେନେର ବନ ।
 ମଲୟ ମୁଗିକ୍ଷି ରାଧ୍ୟ ବହେ ଆତୁକୁଳ ।
 ଆପନୀର ଆଲୟେ ବମ୍ବିଲ ନାଗିଗଳ ଚାହିଁ ।
 ଗିରତେ ଢାହିଯା ତବେ ବଲିଲ ଦଚନ ।

ଓଡ଼ିଆର କୁତୁ ଶକ୍ତି ଆଜିଯେ ତୋଯାର
 ଠତିଯା ତୋଯାର କାନ୍ଦେ କୁରିବ ବିହାର ।
 ଆର ଏଣୁ ହୀପେ ଲଈଯା ଚାନ୍ଦ ଧଣିଷ୍ଠର
 ଶୁନିଯା ଗନ୍ଧତ ଗେଲା ମାଁଯେଇ ମୋତର ।
 ଗନ୍ଧତ ବଲିଲ ମାତା କହ ଦିବରନ ।
 ପୁନରପି କାନ୍ଦେ ଲଈତେ ବଲେ ନାଗିନୀ ।
 ପୁତୁ ଯେନ ଆଜା କୁରେ ମେରକେର ତୁରେ
 ହି ହେତୁ ଯେନ ବୋଲ ବଳ ବାରେ ବାରେ ।
 ଏଣୁ ବାର କାନ୍ଦେ କୈଳ ତୋଯାର ଆଜାର
 ପୁନରପି ବୋଲେ ଦେହେ ସହନେ ନା ପାଇଁ ।
 ବିନତା ବଲିଲ ପୁଣ୍ଡ ଦୈବେର ଲିପିଲେ
 ଆମି ତାର ଦାସୀ ଦୂଷି ଦାସୀର ନନ୍ଦନ ।
 ଗନ୍ଧତ ବଲିଲ ମାତା କହ ଦିବରନ ।
 ତୁମ୍ଭ ତାର ଦାସୀ ହେଲା ହିମେର କାରନ ।

ବିନତୀ କୁରିଲ ମୁଖେ ଦେଖି ସବ ହୟ
 ହାରିଲାମ ଆଶି ପବେ କୁରିଲ ନିମ୍ନୟ ।
 ଦାସୀ ପବେ ମେହି ହୈତେ ଥାଣି ତାଙ୍କ ଆଶି
 ତେବେଳେ ଦାସୀ ମୁସ୍ତ୍ର ହୈଲ ବାପୁ ଭୂଷି ।
 ଏତ ଶୁଣି ଯହାକୋବେ କୁରିଲ ମୁଖୀର
 ସମାନେ ନିଶ୍ଚାମ ଜାତେ ଛନ୍ଦ ବନ୍ଧ ।
 ଯାଏ ଏହି ଶେଷ ମାତ୍ର ଯାଏର ନିରକ୍ଷେ
 କୁଦ୍ରେ ଅଗ୍ରେ ବୀରା କହେ କୁର ପୁଟେ ।
 ଆଜି କୈଲ ଜନନୀ କୁରିବେ ତିବେଦନ
 କି ମତେ ଦାସଙ୍କ ଯାଏର ହିବେ ଯୋଠନ ।
 କୁଦ୍ର ବଳେ ଶୁଭ ଘନି କୁରିବେ ଜନନୀ
 ଆକାଶେର ତମ୍ଭ ଯାଏ ଯୋଗେ ଦେହ ଆନି ।
 ଏତ ଶୁଣି ଯଗିହର ଆନନ୍ଦ ଆନ୍ତର କାହିଁ ତତ୍ତ
 ଯାଏର ନିରକ୍ଷେ ଦୀଳି ଗେନ ଆସିବାରେ ।

ये वलिल मर्याडा शायरे कुहिल
 ना ताविह दृष्टि आव आदमान हैल।
 अपनि आनिद मुद्रा चक्र पालटित
 कुदीय उद्ध जले देह किछु पाइते।

जननी वलिल याह ममुद्दुर तीरे
 शाओ गिया यथा हैरम निशाचरगीते।
 किन्तु एक रुहि ताहे द्विजवर आजे
 दुश्यां प्राइवा वानु द्विजे शाओ पाजे।
 अवदी द्राक्षन जाति रुहिल तोयारे
 कुदीर आकुले वाजा प्राइया आवरे पाजे।
 अग्नि मर्या दिव हैते आजे द्रुतिकार
 द्राक्षन कोनेते वाजा नाहिक निस्तार।
 शिरक वलिल यदि तादृशी द्राक्षन
 कोन चिह विरे द्विज कुर्यत दरबन।

ବିନତୀ ବରିକ ତୁମି ଶୁଦ୍ଧିଏ ଆକୁଳ
ଛନିଯା । ପାଇତେ ଦୁଃଖ ପାଇବା ବଥନ ।
ପାଇତେ ତୋମୀର ରୂପ ଅନ୍ତରେ ଘଫନ
ନିଷ୍ଠୟ ଜାନିବା ପୁଣ୍ୟ ମେହେ ମେ ଦୁଃଖନ ।

ଏତ ବଲି ବିନତୀ କୁରିଲ ଆଶୀର୍ବାଦ
ଯାହ ପୁଣ୍ୟ ଅଶ୍ରୁ ଆନନ୍ଦ ଅଶ୍ରୁଯାଦ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଯମ ଆଦିତ୍ୟ କୁରେର ଶତାମନ
ତୋମୀରେ ଜିନିତେ ଶକ୍ତ ନହେ କୋତ ଜନ ।
ଏତ ବଲି ସଗିରଙ୍ଗ କୁରିଲ ଘେଲାନି
ଯାଏ ପୁନଃଶିଥା ବୀର ଡିଲ ଉପନି ।
କୀରତେ ଉଚ୍ଛିତେ ତିତି କୁରନ କୁଣ୍ଡିନ
ପୁଲଯେର ପୁଣ୍ୟ ଷେତ ମିକ୍କ ଉପଲିଲ ।
ପାକ ମାଟେ ଅବହତ ଉଚ୍ଛିତ୍ତ ପାଶୁ ପୁରୁ
ଶୀର୍ଜନେ ଲାହିଲ ତାଳା ମୁଦ୍ରାମୂର ନରେ ।

ଈକବତ୍ରେ ଦେଖି ମୁଖ ବିନ୍ଦୁରିଲ
 ନିଷ୍ଠାମ ମହିତେ ମର ମୁଖେ ପ୍ରବେଶିଲ ।
 ଆଜିଲ ବୁଝନ ଏକ ତାହାର ଭିତରେ
 ଅଗ୍ନିର ଅଶାନ ଜଳେ ଗର୍ବ ଓଦରେ ।
 ଗର୍ବ ସରିଲ ତବେ ମାୟେର ବଚନ
 ତାଙ୍କୁ ବଲିଲ ଶନ୍ମୁ ବାହିରା ଓ ବୁଝନ ।
 ବୁଝନ ବଲିଲ ବାହିରା ଇର କି ଯତେ
 ଭାର୍ଯ୍ୟ ଯୋର ପୁତ୍ର ମରେ ତୋର ଓଦରେତେ ।
 କୈବତ୍ତନୀ ଭାର୍ଯ୍ୟ ଯୋର ପୁନେର ମଯାନ
 ଭାର୍ଯ୍ୟ ବିଛନେ ଆମି ନା ବ୍ରାଧିବ ପୁନି ।
 ଗର୍ବ ବଲିଲ ହିଜ ଯୋର ବର୍ତ୍ତ ନାହେ
 ଶନ୍ମୁ ବାହିରାହ ଅଗ୍ନି ଘାବତ ନାହେ ।
 ବିରିଯା ଭାର୍ଯ୍ୟର ହାତେ ଆଇମ ବାହିରେ
 ଏତ ଶୁଣି ବିରି ହିଜ କୈବତ୍ରିର କୁରେ ।

ଲଈଯା ଆମେ ତାର୍ଯ୍ୟ ହଇଲ ବାହିର
 ଅନ୍ତରକ୍ଷେ ଓଡ଼ିଳା ଗନ୍ଧ ଯହୀବୀର ।
 ହେବ କାଳେ ଗନ୍ଧରେ କୁମ୍ବପ ଦେଖିଲ
 ଆଶୀର୍ବାଦ କୁରିଯା କୁଶଳ ଜିଜାମିଳ ।
 ଗନ୍ଧ ବଲିଲ ତବେ ଆଛିଯେ କୁଶଳେ
 ଅକୁଳ କୁଶଳ ସାତ୍ର ଭଙ୍ଗ ନାହି ଯିଲେ ।
 ଯାଏଯେର ବଚନେ ଆମି ଧୀଇଲାମ୍ବ ନିଶ୍ଚାତର
 ନା ହଇଲ ତୃଷ୍ଣି କିଛୁ ପୁଞ୍ଜିଜେ ଓଦର ।
 ଅପ୍ରମାଦାର ବାନ୍ଦେୟ ଯାଇ ଅଶ୍ଵତ ଆନିତେ
 ଶୁଦ୍ଧିଯ ଅବସ ତନୁ କହିଲ ତୋର୍ଯ୍ୟାତେ ।
 ତୁମ୍ଭ ଆର କିଛୁ ଯୋରେ ଦେହ ଧୀଇବାରେ ।
 କୁମ୍ବପ ବଲିଲ ତବେ ଶୁନ ଧାଗେଶ୍ଵର
 ଦେବ ନରେ ବିଶ୍ୱାସ ଆଜିଯେ ମହୋଦୟ ।

ଗୋତ୍ର କୁମାର ଦୁଇ ଜନ ଉଥା ଯୁଦ୍ଧ କରେ
ପୂର୍ବ ଦିତ୍ୟାଙ୍କ ତାର ଶୁଣ ଯହାବିରେ ।

ବିଶ୍ୱାସମୁ ମୁଖୃତିକ ଦୁଇ ମହୋଦରେ
ଯହା ଦିନେ ଦିନୀ ଦୌଛେ ଯୁନିର କୋତିରେ ।
ଶ୍ରୀକୃତିନ ଦୌଛାରେ କୁରିଲ ଭୋଦୀ ଭୋଦ
ଦିନେର କାରନେ ଦୌଛେ ହୈଲ ବିଶ୍ୱମୂଦି ।
ମୁଖୃତିକ ହନିଷ୍ଠ ପୃଥିକ ତବେ ହୈଲ
ଆପନାର ମଧ୍ୟାଚିତ ବିଭାଗ ଶାଗିଲ ।
ଶ୍ରୀକୃତିନେ ବଳେନ ଆନେକ ଦିନ ଆଜେ
ଆପନ ଓର୍ଚିତ ଭାଗୀ ଜାତି ଦେହ ପାଇଁ ।
ଦିଶ୍ୱାସମୁ ଜୋଷେ କହେ ବିଭାଗ ଓହାର
ଆକାରନେ ହନ୍ତ କରେ ମହିତ ଆମ୍ବାର ।
ଦୌଷା କାରେ ଏହି ଯତ କହେ ଶ୍ରୀକୃତିନେ
ବର୍ଷ ଦିନ ଏହି ଯତ ହନ୍ତ ଦୁଇ ଜନେ ।

ନିତ୍ୟ ଆସି ମୁଁତିକୁ ଡାଇଯେ ଯାଏ ଦିନ
 କୋବି ବିଶ୍ୱାସମୁ ଶାପ ଦିଲ ଉତ୍ସନ୍ନ ।
 ଯେ କିଛୁ ତୋଯାର ଭାଗ ତାହା ଦିଲ ଆମ୍ବି
 ନା ଲଈ କୁନ୍ଦଳ କୁର ପର ବାହ୍ୟ ତୁମ୍ଭି ।
 ନିତ୍ୟ ଆସି ଯୋଜାଲ କୁରିମ ମୌର ହାତେ
 ଦିଲ ଶାପ ଗାଜ ହୈଯା ଥାକୁ ଚିତ୍ର ବନେ ।
 ମୁଁତିକୁ ବଲେ ଯୋରେ ଭାଗ ନାହିଁ ଦିଯା
 ଶାପ ଦିମ ଆର ଯୋରେ କିମେର ଲାଗିଯା ।
 ତୁମ୍ଭିତ କକୁପ ହୁଓ ଜଲେର ତିତରେ
 ଦୂଇ ଜନେ ଦୂଇ ଶାପ ଦିଲାତ ଦୋହାରେ ।
 ଗାଜ ଗୋଲା ଅରଣ୍ୟ କକୁପ ଗୋଲା ଜଲେ
 ଭାଇ ମହ ବିଶମ୍ବାଦ କୈଲ ହେନ କ୍ଳଲେ ।
 ପର ବୋଲେ ଭାଇ ମହ କୁରେ ବିଶମ୍ବାଦ
 ଅତି କ୍ଳେଶ ଅନ୍ଧେ ତାର ହୟତ ପୁର୍ବାଦ ।

ମେହେତ କହୁଣ୍ଠ ଆଜେ ଜଳେର ଭିତରେ
 ଦୂଷ ଯୋଜନ ପୁଡ଼ିଯା ତାହାର କୁଲେବରେ ।
 ତାହାର ଛିଞ୍ଚିନ ହୟ ହନ୍ତୀର ଶରୀର
 ନିତ୍ୟ ଆମି ପୁନ୍ଧ କରେ ମରୋବର ତୀର ।
 ମେହେ ଗିଜ କୁମ୍ଭ ଗିଣ୍ଠା କରିଛ ଉକ୍ତନ
 ଅର୍ବତ୍ର ମରିଲ ହଦେ ଜିନି ଦେବଗୀନ ।
 ବ୍ରିକୁବନ ପରାଜିତ ହୟ ଯହା ସୀର
 ବୁଝା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ରାଘୁକୁ ତୋମାର ଶରୀର ।
 କମ୍ପଣେର ଆଜ୍ଞା ପାଇୟା ଗିରି ମନ୍ତ୍ର
 ଠକୁର ନିଯିମେ ଗେଲା ଏଥା ମରୋବର ।
 ଅନ୍ତରିକ୍ଷ ହୈତେ ଦେଖେ ବିନତୀ ନନ୍ଦନ
 ବନ ହୈତେ ଗିଜ ବାହିରାଇଲ ଉତ୍କଳ ।
 ମରୋବର ତୀରେ ଆମି କୁରିଲ ଗାନ୍ଧନ
 କୋରି କୁରି କୁମ୍ଭ ବାହିର ହୈଲ ଉତ୍କଳ ।

ଦୁଇ ଜନେ ଯହା ପୁରୁ କହନେ ନା ଯାଏ
 ଅନ୍ତରିକ୍ଷେ ଥାକି ତାହା ଦେଖେ ପଗରାୟ ।
 ଏହ ନଥେ ଗାଁ ସିରି କୁମର ଆର ନଥେ
 ଚନ୍ଦୁର ନିଶ୍ଚିମେ ଓଡ଼ି ଗୋଲ ତାଙ୍କ ଲୋକେ ।
 କୋପୀୟ ପାଇବ ସଲି ତାବେ ଯାନେ ଯନ
 ନାନା ଜାତି ବୃକ୍ଷ ଦେଖେ ପରଶ୍ରେ ଗାଗଳ ।
 କହ ପତି ନାଥେ ବୃକ୍ଷ ଆତି ଓହୁତର
 ଜାନିଯା ଗଢ଼ତେ ତାକି ସଲିଲ ଓହୁର ।
 ଯୋର ତାଲ ଦେଖେ ଶତ ଯୋଜନ ବିନ୍ଦୁର
 ମୁଦ୍ର ହୈଯା ଇଥେ ସମି କରିଛ ଆହାର ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟର ସତର ଶୁଣି ବିନତୀ ନନ୍ଦନ
 ତାନେତେ ସମିଲ ଗିଯା କରିତେ ତର୍ଫନ ।
 ତାନିଲ ସୂର୍ଯ୍ୟର ତାଲ ଗଢ଼ତେର ଭାବେ
 ସଲେ କିନ୍ତୁ ମୁନିଗାନ ତାହେ ତୌ କରୋ ।

ପାହା ଦେଖି ଅର୍ଥ ମୁହଁ ଆଜେ ମୁନିଗାନ
ଦେଖିଯା ଅନ୍ତିଲ ଭୟ ଦିନତା ନଦନ ।

ଶୁଣିତେ ଫେଲିଲେ ତାଳ ସରିବେଳ ଶୁଣି
ଠୋଟେତ ଦେଖିଲ ତାଳ ଘନେ ଭୟ ଓନି ।
ଠୋଟେତ ଦେଖିଲ ତାଳ ଗଜ କୁମା ନଦୀ
ବଥ ଦିନ ଗଢ଼ ଓଡ଼ିଲ ହେଲ ଯତେ ।

କୁମାର ଦେଖିଲ ଗଞ୍ଜ ମାଦନ ପରବତେ
ଚାକତେର ମୁହଁ ତାଳ ଦେଖି ବିରାପିତେ ।
ବଲେ କିନ୍ତୁ ମୁନିଗାନ ହୈତେଜେ ଲମ୍ବିତ
ତାର ଭୟ ଗଢ଼ ହେଲ ମବିଶିତ ।

କୁମାର ବଲେନ ପୁଣ୍ଡ କୈଲା ଫୋନ କାଷ
ହେର ଦେଖ ତାଳେ ଆଜେ ଶୁନିର ମର୍ଯ୍ୟାନ
ଅନ୍ତିଲ ପୁରୀନ ଶାଟି ମହାନ୍ତିର ପୁରୀନ
ଓପାନ୍ତ କୁରାହ ଫେରି ନହେ ପତଙ୍ଗନ ।

ତବେତ ରୁମ୍ଯାପ ମୁନି କୁରିଲ ଜୋଡ଼ ରୁମ୍ବ
 ମୁନିଗାନେ ପ୍ରମାଦ ସୁତି କୁରିଲ ବିଚ୍ଛର ।
 ଏହିତ ଗିରକୁ ହୟ ମଜାକାର ହିତ
 ତେବେବେ କୋବି ତାରେ ନା ହୟ ଓଚିତ ।
 ରୁମ୍ଯାପେର ମୁବେ ତୁମ୍ଭ ହୈଲା କ୍ଷରିଗାନ
 ହିମାଳୟ ଗିରି ମତେ କୁରିଲ ଗମନ ।
 ତବେ ଘଗେଶ୍ୱର କିଜାସିଲ ରୁମ୍ଯାପେରେ
 କୋଥା ଫେଲାଇବ ତାଳ ଆଜ୍ଞା କୁର ଯୋଦ୍ଧ
 ରୁମ୍ଯାପ ସଲିଲ ଧାଇ ବିପୁଳଷ ଗିରି
 ଜୋର ଜନ୍ମ ନାହି ମେଇ ପରବର୍ତ୍ତ ଓ ପରି ।
 ରୁମ୍ଯାପେର ଆଜ୍ଞା ପାଇୟା ବୀର ଘଗେଶ୍ୱର
 ଫେଲିଲ ମେ ତାଳ ଲାଇୟା ପରବର୍ତ୍ତ ଓ ନୈର ।
 ଗଜ କୁମ୍ବ ଘାଇଲେଣ ପରବର୍ତ୍ତ ବମ୍ବିଯା
 ଅମୂଳ ଆନିତେ ଧାଇ ତୃଷ୍ଣ ଯନ ହୈଯା ।

महा तेजे गगने उठिल महा वीर
 पाहु साठे उड्डि गोल पवर्त शिष्ठि
 दिनकर आहू दिल हैल अस्त्रकार
 अयर नवीरे हैल उपर्युक्त अपार
 उल्कानांत निर्जात हइजे माने मान
 घोर वायु मोदे करे इक रात्रिष्ठि
 एत देखि इन्द्र वृहस्पतिके पूछिल
 एत अयरील करने म्हणोते हइल
 वृहस्पति बलिल तोमार पूर्व पाठ्यांत्रिय
 एहे मे शिरड पंक्षी अद्युत प्रजापोऽह दीर्घ
 चन्द्रर कारने आईमे दिनांक नक्कल
 अवश्य लहिवे चन्द्र धिन देवीनि ।
 एत शुनि कुरु हैल देव पूर्वार्द्ध अंत इय
 उठकरने आज्ञा दिल ऊक्त आनुष्ठानिं

ପାଇୟା ଇନ୍ଦ୍ର ଆଜ୍ଞା ଯତ ଦେବଗୀଳ
ମମଞ୍ଜ ହୈଲ ମଜେ କୁଳିବାରେ ରନ ।

ଶୁନିଗୀଳ ବଳ ଶୁନ ମୁଠେର ନନ୍ଦନ
ଇନ୍ଦ୍ର ହୈଲ ପାପ କିମେର କାରନ ।
କମ୍ପନ ବୁନ୍ଧନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଦିତ ଭୂବନେ
ତାର ପୁଣ୍ୟ ପକ୍ଷୀ ହୈଲ କିମେର କାରନେ ।
କାମକଣ୍ଠ ହୈଲ ପକ୍ଷୀ ଯହା ବଲଦିନ
କି ହେତୁ ହୈଲ କହ ପୂର୍ବ ଆବାନ୍ତର ।
ମୌତି ବଳ ଏହେ କୁଥା କହିତେ ବିଜ୍ଞାନ
ମୁଖେଷେ କହିଯେ କିଛୁ ଶୁନ ମାରୋକୁର

ଯହା ଭାବଧେର ରୂପୀ ଅଶ୍ରୁ ମରାନ
କାଶୀରାଯ ଦାମ କହେ ଶୁନ ପନ୍ଥା ଦାନ ।

पूर्वते रुम्यपै क्षवि महा उपै रुद्गे
 इन्द्रु आदि घडै देव हैया अनुठारे ।
 यज्ञ रात्रि आनिवारे गोल मूनिगीव
 इन्द्रु पश्य मूर्णा वापु आदि घडै जन ।
 भास्त्रिया लइल रात्रि माथीरु शुष्ठरे
 पर्वत पुरानि शोक्षा लैल पूर्वद्वारे ।
 शीघ्रगति रात्रि छेलि आइल मूरमनि
 प्रथेते देखिल घडै बले क्षिम शुनि ।
 पलामेर पक्षि गोटि माथीरु शुष्ठरे
 अद्विक्षु पुरानि मज्जे याघ विद्वे विद्वे ।
 कुठ दूरे याघ मज्जे गोक्कुर देखिया
 पाँच रैहते ना पावि बहिला ताओहैया ।
 ताहा देखिं हासिते लागिल देवहाज
 देखिया रुद्गिल फोवि मूनिरु अग्नाज ।

ଓପହାଲ କୁରିଲି କୁରିଯା ଅହକୋର
 ବୁଝାନେରେ ନାହି ଚିନ ଯତ ଦୂରାଠାର ।
 ସଲେ କ୍ଷମ ଯୁନିଗିନ ଏତେକ ଭାବିଲ
 ଆର ଇନ୍ଦ୍ର କୁରିବାରେ ଯଜ ଆରଣ୍ଟିଳ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ହେତେ ଶତଙ୍ଗିନ ବଲିଷ୍ଠ ହିବେ
 କୁଷକନି ଯହା କାହୁ ଆରିଷ୍ଟ କୁରିବେ ।
 ଏହି ହେତୁ ଯଜ କରେ ଯହା ଯୁନିଗିନ
 ଶ୍ରୁତିଯା କମ୍ପାପେ ଇନ୍ଦ୍ର କୈଲ ଦିବେଦତ ।
 ଶ୍ରୀଦୁଃଖାତି ପିଲ ତେହଁ ଯଜେର ଅଦତ
 ଯୁନିଗିନ ତାହି ତରେ ବଲିଲ ବଢନ ।
 ଦେବରାଜ ପୁରକୁର ବୁଝାକେ ମେଖିଲ
 ଦେବେର ଔଷଧର କୁରି ବୁଝା ନିଯୋଜିଲ ।
 ଅତ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ର ହେତୁ ଯଜ କର କି କାରନ
 ବୁଝାର ବଢନ ତାହ କୁରିତେ ଲାଞ୍ଛନ ।

ବୁଦ୍ଧାର ବଚନ ରୀଖ ଆମାର ପିରିତ
 ଆଜା କର ଶୁଣିଗିନ ଯେ ହୟ ଓଚିତ ।
 ସଲେ କିମ୍ବ ସଲେ ଯଜ୍ଞ ବଥ କଷେ କୈଲ
 ରୀଖିତେ ତୋମାର ଯୋଳ ମବ ବୃଥା ହୈଲ ।
 କୁମ୍ଭପ ବଲିଲ ବୃଥା ହେବ କି କୋଣ
 ପଞ୍ଚି ଇନ୍ଦ୍ର ହେବ ଜିନିବେ କ୍ରିତୁବବ ।
 ଶୁଣିଗନ ମମ୍ମୋରିଯା ସଲେ ପୁରକରେ
 ଓପିହାମ ଆର ପାଇଁ କର ବୁଦ୍ଧାନେରେ ।
 ବୁଦ୍ଧାନେରେ ଦେଖିଯା ନା କର ଅହକ୍ଷାତ୍
 ବୁଦ୍ଧାନେର କୋବି କାରୋ ନାହିଛ ନିକ୍ତାର ।
 ଏତ ବଲି ଦେବରୀଜେ କୁରିଲ ଯେଲାନି
 ବିନତାରେ ସଲେନ କୁମ୍ଭ ମହା ମୁନି ।
 ମଙ୍ଗଳ କୁରିଲେ ସୁତ ଶୁନ ଓନବଜୀ
 ତୋମାର ଗାନ୍ଧେତେ ଧେନ୍ଦ୍ର ଓପତି ।

ଏତ ଶୁଣି ବିନାରୀର ଆନନ୍ଦ ବିକ୍ରମ
ହେଲା ଯାତେ ପଞ୍ଚ ହୈଲା କମ୍ପାଂ କୋତିର ।

ତଥେତ ଗିରଙ୍କ ବୀର ଶୈଳ ଦେବାଲୟ
ଭସକିର ମୂତ୍ତି ଦେଖି ମତେ କରେ ଭୟ ।
ଯେ ଦେବେର ହାତେ ଛିଲ ଯେଇ ପୁହରନ
ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶେ କୁରିତେ ଲାଗିଲ ବର୍ତ୍ତିଷନ ।
ମେଲ ଶୁଳ ଜାଣି ଶକ୍ତି ଭୁଷତି ତୋଯାର
ପରିମ୍ବ ପରମୁ ଚକ ମୁମଳ ମୁନ୍ମର ।
ପୁଲଯେର ଯେବ ଯେନ କରେ ବରିଷନ
ଝାଁକେ ଝାଁକେ ଅନ୍ଧ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଦେବଣ ।
କାମଦନି ପଞ୍ଚରାଜ ନିର୍ଭୟ ଶାରୀର
ଦେବେର ଚରିତ୍ର ଦେଖି ହାମେ ଯହା ବୀର ।
କୁଳଙ୍କ ଅନନ୍ତ ଯେନ ମୃତ ଦ୍ଵିତୀୟ ବାତେ
ଗିରତେର ତେଜ ବାତେ ଯତ୍ତ ଅନ୍ଧ ପକ୍ଷେ ।

ମେଘର ଶ୍ଵର ଜିନି ଗୀର୍ବତ ଗଞ୍ଜନ
 ଦେବେର ଚରିତ୍ର ଦେଖି ଭାବେ ମନେ ଯନ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆହି ଦେବଗୀଳ ସଭାଇ ଆବୋଦି
 ନା ଜୀନିଯା ଆମା ମଧ୍ୟ ବାଡ଼ାୟ ବିରୋଦି ।
 ଫନେକେ ମାରିତେ ପାରି ଚନ୍ଦ୍ର ନିଶିଶେ
 ଆଦିବ ଆପନ ହାର୍ଯ୍ୟ ହି ଛଳ ବିନାଶେ ।

ଏତ ଚିତ୍ତ ଉତ୍ସବେ ବିନତା ନନ୍ଦନ
 ପାଣ୍ଡ ମାଟେ ଦୁଲା ଯାତ୍ରେ ପୂର୍ବାଇଲ ଗଗଳ ।
 ଅନିଶିଶେ ଲୟନେ ଘତେଣ ଦେବଗୀଳ
 ଦୁଲାୟ ପୂରିଲ ଅର୍ଥ ଦିଲ ମର୍ବର୍ଜନ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରେ ଅମହାବତୀ ନାନା ରୂପେ ଛିଲ
 ଗୀର୍ବତେର ପାଣ୍ଡ ମାଟେ ମରଳ ଭାନ୍ଦିଲ ।
 ପୈବନେରେ ଆଜା ଦିଲ ଦେବ ପୂରନ୍ଦର
 ଦୁଲା ଓଡ଼ାଇଯା ତୁମି ଛେଲାଯୋ ମଞ୍ଚର ।

ଇନ୍ଦ୍ର ଆଜୀଯ ଦୁଲା ଓଡ଼ିଆ ପବନ
 ପୁନ ଆମି ଗନ୍ଧତେ ଦେଖିବ ସଥର ଜନ ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶେ ନାନା ଅକ୍ଷ୍ମ କୁରେ ସହିଷନ
 ଦେଖିଯା ରଘିଲ ବୀର ବିନତୀ କନ୍ଦନ ।
 ପାଞ୍ଚ ମାଟେ ଯାଇଲ କାରୋ ବିଦ୍ୟାରିଲ ତଥ୍ୟ
 ଢୋଟେତେ ଚିରିଯା ଛେଲେ ଯେ ପତେ ମନ୍ଦୁତ୍ୟ ।
 ବୁଝେ ଜର ଜର ହୈଲ ମାତ୍ରାର ଶରୀର
 ଯନ୍ତ୍ରକ ଭାଗିଲ କାରୋ ବୁଝ ହୈଲ ତିର ।
 ପାଞ୍ଚ ମାଟେ ଓଡ଼ାଇଯା ଫେଲିଲ ଚାରିଦିଶେ
 ଦକ୍ଷିଣେ ପାଲଯ ଧମ ଇନ୍ଦ୍ର ପୂର୍ବ ଭାଗେ ।
 ପଞ୍ଚମେ ଦ୍ୱାଦଶ ରବି ପାଲାଇଲ ଡରେ
 ଅଞ୍ଚିନିକୁମାର ଗେଲା ପଲାଇ ଓଡ଼ରେ ।
 ପୁନ ପୁନ ଆମି ଯୁଦ୍ଧ କୁରେ ଦେବଗାନ
 ପାଞ୍ଚ ପୁନ କୁରେ ମତେ ଚନ୍ଦ୍ରର କାରନ

क्षाय कनि विहरीय बले महाबल
 अति कोटि हैल ऐन जुलतु आनल ।
 पुलय आनल ऐन प्रहे मर्ख जाने
 महिते ना पारि उन्हि दिल देवगीवे ।
 देवता तेक्षि कोठि जुलिया मरहरे
 चन्द्र लोके उत्तिल निश्चिं भिररे ।
 छन्द्रुर निरुटि गिया देखे महाबल
 चतुर्दिगे बेड़ियाजे जुलतु आनल ।
 अग्नि देखि उपाय करिला गिरह
 मुरवर्णर अद्वि हैशा सायाइल भित्र ।
 अग्नि पार हैशा दीर देखे गोम्बुर
 तीक्ष्म शुरवीर चक भृये निरस्तुर ।
 मक्षिका पञ्जिले उत्ते हय शत गणि
 हेन चक गीरु देखिल विद्युशान ।

८

मुँठेर पुरान इन्द्र जिल चक यादें
 उत्तोषिक फुटु उथा हैला पंकीराजे ।
 चक पाँर हैया देखे विनता नन्दन
 अमृत करिला पान आवस्त्रि घने ।
 चाकिया लइल चन्द्र पामान जिउर
 अडि देगे उथा हैउ चलिला माझुदे ।
 कायकपि यहाकाय विनता नन्दन
 मेहे रुध याइते इहु करिल उथन ।
 चक आगु लड़िया आइसे घण्डर
 ए मरुल लैकाउर देखि कोवि चकर
 अबुरिक्षे आइल पथा विनता नन्दन
 दूई जाने पूछ ऐल ना पाय रुहन ।
 ठतुर्ज ठारि अस्त्रे पूढ़े नारायन
 प्राप्त साटे गिरुक रुद्धे निवारन ।

ଆଚତ୍ତ କାନ୍ଧର ଆର ମାରେ ପାଖ ମାଟେ
 ଗୋବିନ୍ଦେର ହଦ୍ୟେ ଲାଗିଯେ ଠଟଠଟେ ।
 ଅନେକ ହୈଲ ଯୁଦ୍ଧ ଲିଖନେ ନା ଘାୟ
 ତୁଳ୍ଟ ହଇୟା ମରତେ ବଲିଲ ଦେବରାୟ ।
 ତୋଶାର ବିକ୍ରମେ ତୁଳ୍ଟ ହୈଲାମ ଘଟର
 ଯନନିତ ଶାଗି ତୁମି ଦିବ ଆମି ବର ।
 ଗରୁଡ ବଲିଲ ଏହି ଦିବା ତୁମି ବର ।
 ତୋଶା ହଇତେ ଓହତେ ସମିବ ନିରଙ୍ଗର
 ଆଜର ଆମର ହୈର ଅଜିତ ମଂମାରେ
 ବିକ୍ର ବଳେ ଯାହା ହୈଲା ଦିଲାମ ତୋଶାରେ ।
 ବର ପାଇୟା ହୁଟ୍ଟ ଠିକେ ବୀର ଘଗେଷ୍ଵର
 ଆମି ବର ଦିବ ତୁମି ଶାଗି ମଦ୍ଦାଦିର ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବଲିଲ ଏହି ଦିବା ତୁମି ବର
 ଆମାର ବାହନ ତୁମି ହୁ ଘଗେଷ୍ଵର ।

ଗନ୍ଧତ୍ତ ବଲିଲ ଯୋର ମତ୍ୟ ଅଞ୍ଜିକାର
 ନିଶ୍ଚତ୍ତ ବାହନ ଆୟି ହୈଲାମ୍ ତୋଯାରୁ ।
 ଓହୁମଳ ଦେହ ଯୋରେ ତୁମି ଦିଲା ବର
 ବିଷୁ ବଲେ ବୈମ ତୁମି ରଥେର ଓପର ।
 ଏଇ ଯତ ଦୈହାକାରେ ଦୈହେ ବର ଦିଯା
 ତଥା ହାତେ ଢଳେ ବୀର ଢଳୁରେ ଲାଇୟା ।
 ପରନ ଅର୍ଥିକୁ ବୀର ଗନ୍ଧତ୍ତର ଗତି
 ଦୂର୍କ୍ଷ ଯାତ୍ରେ ସୁର ଲୋକେ ଗୋଲ ମହାମତି ।
 ଆଛିଲ ପରୟ କୋବି ଦେବ ପୁରୁଷର
 ମହା ତେଜେ ଯାରେ ବଜୁ ଗନ୍ଧତ୍ତ ଓପର ।
 ହଁମିଶା ଗନ୍ଧତ୍ତ ବଲେ ଶୁନ ଦେବରାଜ
 ବଜୁ ଆଚ୍ଚ ସ୍ଵପ୍ନ ହିଲେ ପାବା ବଡ ଲାଜ ।
 ମୁନିବର ଆଚ୍ଚ ବଜୁ ଆବ୍ସପ୍ନ ମଂମାରେ
 ଶଂତ ବଜୁ ହିଲେ ଯୋର କି ଫରିତେ ପାରେ ।

ତଥାପି ମୁନିର ବାକ୍ୟ କୁରିତେ ପାଲନ
 ଏହି ଶ୍ଵେତ ପାଖୀ ଦିବ ତୋମାର କାହିଁନ ।
 ଏତ ବଳି ଏହି ପାଖୀ ଠାଟେ ଓପାଞ୍ଜିଆ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଯାରେ ରଜୁ ତାତେ ଦିଲ ଫେଲାଇଯା ।
 ଦେଖିଯା ବିମୟ ହୈଲ ଦେବ ପୂରନ୍ଦର
 ଅବିନନ୍ଦେ ବଲେ ତବେ ଶୁଣ ଘଗିଷ୍ଵର ।

ତୋମାର ଚରିତ୍ର ଦେଖି ହଇଲାମ ପିରିତ୍
 ଅଧିକ ହଇବାରେ ଇଚ୍ଛା ତୋମାର ମହିତ ।
 ଗର୍ବତ ବଲିଲ ଯଦି ଇଚ୍ଛା କୈଲା ତୁମି
 ଆଜି ହଇତେ ହଇଲାମ ତୋର ମଧ୍ୟ ଆସି ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି କୁରି ନିବେଦନ
 ତୋମାର ଡେଜେର କଥା ନା ଯାଏ କହନ ।
 କୁତ ବଳ ବିର ତୁମି କହ ମତ୍ୟ କୁରି
 ତୋମାର ବିକମ୍ବ ଦେଖି ତିନ ଲୋକ ଡରି ।

ଇନ୍ଦ୍ର ବଚନ ଶୈତି ବଲେ ପକ୍ଷିରାଜ
 ଆପନି ଆପନ ତିନ କୁହିବାରେ ଲାଜ ।
 ତୁମ୍ଭ ମଧ୍ୟ କିଞ୍ଚିମିଳେ କୁହିତେ ତୁମ୍ଭାଯୁ
 ଆମାର ବଲେର କୃଥ ଶୁଣ ଦେବରାୟ ।
 ମାଗର ମହିତ କ୍ରିତି ଏହ ପାତ୍ମେ କୁରି
 ଆର ପାତ୍ମେ ତୋଷୀ ମହ ଅମରା ନଗଦୀ ।
 ଦୁଇ ପାତ୍ମେ ଲଇୟା ଓଡ଼ିର ବାୟୁ ଉରେ
 ଶୁଭ ନହିବେ ଯୋର ମହଶୁ ବନ୍ଦ ମରେ ।
 ଶୈତିଯା ହିଲ କୁଦୁ ଦେବ ପୁରନ୍ଦର
 ଇନ୍ଦ୍ର ବଲେ ସତ୍ୟ ଯତ ବଲେ ଧିଗେନ୍ଦ୍ର ।
 ଯତେକ ବଲିଲା ମର ମହୁବେ ତୋଷୀରେ
 ଏହ ନିବେଦନ ମଧ୍ୟ କୁହି ଆରଦୌରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଲଇୟା ଯାଓ ତୁମ୍ଭ କିମ୍ବେର କାରନ
 ଏହ ଶାଶ୍ଵୋଦିର ହୟ ମରାର ତୀରନ ।

गीरुड वलिल मात्रा आज्जे दासी पने
 चन्द्र गिले हइरेक ताहार मोळने।
 चन्द्र लैते वलिल पठेक शर्पणीन
 एই हेतु लै चन्द्र महसु लोळन।

इन्द्र वले हेन कृपा घुक्कि नाहि आहिसे
 माहा दुष्ट नागणीन मृष्टि करे नाशे।
 तोयाक्षि हइले शत्रु हयतो आशारु
 शत्रुके अमृत दिते ना हय विचारु।
 हेन जने चन्द्र दिवा किसेर काऱ्णन
 ओंगारु करिया मायेरु करिव मोळन।
 जगीतेरु पून रांगा आशार वठने
 सदय हइया चन्द्रु करह मोळन।
 गीरुड वलिल आगा ना अहिसे विचार
 मायेरु अग्नेते आगि ईकल अखिकारु।

ଏଥିନି ଆନିବ ଚନ୍ଦ୍ର ବଲେ ହେତ ବାନୀ
 ହେତ ଚନ୍ଦ୍ର କେମନେ ଜାତିବ ସଜୁବାନୀ ।
 ଆର ଏକ ବାନ୍ଧୁ ମଧ୍ୟ କୁରହ ବିଚାର
 ତବ ବାନ୍ଧୁ ରାହେ ହୟ ମାଯେର ଓଳାର ।
 ଅର୍ପଣିନ ଚନ୍ଦ୍ର ପାୟ ଚନ୍ଦ୍ର ମୁକ୍ତ ପାୟ
 ବୁଝିଯା ଏମନ ପୁଞ୍ଜ କୁରହ ଓପାଯ ।
 ମାଯା ବଲେ ପାକ ତୁମି ଆମାର ମଂହିତ
 ଯେହାନେ ଲଇଯା ଆମି ପୁଷ୍ଟ ନିଶାନିତ ।
 ତଥା ହଇତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଲଇଯା କୁରହ ଗମନ
 ଶୁଣି ଦେବରାଜ ହଇଲ ହରଷିତ ଯନ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବଲେ କୁଷ୍ଠ ହଇଲାଁ ତୋଯାର ବଢନେ
 ବରେ ଇଚ୍ଛା ପାଇଁ ପଦି ମାଗି ଯୋର ମାନେ ।
 ଗର୍ବ ବଲିଲ ଆମି କି ମାଗିବ ବର
 ଆମାର ଅମାର୍ଯ୍ୟ କିବା ଦୈଲୋକ୍ୟ ତିତର ।

ଉତ୍ଥାପି ତୋଯାର ବାନ୍ଧୁ କୁରିବ ପାନନ
 ବର ଦେହ ଯେଣି ଯୋର ହଇକେ ଭକ୍ଷନ ।
 କୁଳଟେ ଦୂଷଗନ ମାୟେ ଦୂଷଶ ଦିଲ
 ଦିଲ ବରଦାନ ବଲି ଦେବରାଜ କୈଲ ।
 ବର ପାଇୟା ଉତ୍ଥା ହଇତେ ଚଲେ ଘଗେଶ୍ଵର
 ଛାୟା କୁପେ ମଦେତେ ଚଲିଲ ପୁରନ୍ଦର ।
 ପଥେ ପାଇତେ ଇନ୍ଦ୍ର ଜିଜାମେନ କ୍ଷଣେ ।
 ଏଥାନେ ଦୃଢ଼ କୁରି ବଲହ ବଚନେ ।
 ଯଥୀଯ ରାଶିବା ଚେତୁ ସବେ ଲବ ଆମି
 ଯୋର ମହ ଦର୍ଶ ପାଇଁ ମୁନ କର ତୁମି ।
 ହାସିଆ ଗନ୍ଧ ଇନ୍ଦ୍ର କୁରିଲ ନିର୍ଭୟ
 ତଥାନିହ ଚିତ୍ତ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ର ନାହିକ ପୁତ୍ରାୟ ।
 ଉତ୍ଥା ହଇତେ ଚଲେ ବୀର ତାରୀ ଯେତ ଘରେ
 ତାଗି ଲୋକେ ଗୋଲ ବୀର ଚକ୍ରର ନିଶ୍ଚିଷ୍ଟେ ।

॥

ताकु दिया आनिल घडेकु नागिन
 हेरे चन्द्रु आनिलाश देख सबव जन।
 दामीत्रु मोठन कर आशार जनती
 एउ शुनि आनन्दित हैल मर एनि।
 एनिन वलिलेकु नाहि आर दार
 दामीत्रु मोठन कविलाश उव शाश।
 एउ शुनि हष्टु छित्र बिनता नन्दन
 नागिन ताकि उदे वलिल वठन।
 मान कृति आइमु शुचि हैया सबव जन
 आनन्दित हैया मात्रु कृतुह उक्फन।
 एই चन्द्रु राष्ट्रि देख कुशेर ओपंर
 एउ वलि चन्द्रु थुडेया गोना महा दीर।
 गोकडेर वाळा मट्टे कृत्रे मान दान
 एपा चन्द्रु लैया इन्द्रु हैल अनुदीयान।

ଶୁଣି ହେଯା ଆମିଲ ଘଟେଣ ନାଗାଳ
 ଚନ୍ଦ୍ରତା ଦେଖିଯା ହୈଲ ବିରମ ସକଳ ।
 ଜାନିଯା ହରିଯା ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବରାଜ ଲୈଲ
 ମରେ ଯେଲି ମେହି କୁଣ୍ଡ ଢାଟିତେ ଲାଗିଲ ।
 ତେବେ ଦୀର୍ଘ ମର ଜୁଦ୍ଧାତେ ହଇଲ ତିର
 ମେହି ହୈତେ ଦୂଇ ଜୁଦ୍ଧା ହଇଲ ଫନିର ।
 ପବିତ୍ର ହଇଲ କୁଣ୍ଡ ଚନ୍ଦ୍ର ପାରଶନେ
 ମରଳ ତିଥିଲ କଷ୍ଟ କୁଣ୍ଡର ବିହନେ ।

ଗର୍ବତ ଦିକ୍ଷମ ଆର ବିନତା ଯୋଜନ
 ନାଗେର ନୈରାଣ୍ୟ ଆର ଠନ୍ଦ୍ରର ହରଣ ।
 ଏ ମର ବିହମ୍ୟ କୁଣ୍ଡ ଦେଇ ଜନ ଶୁନେ
 ଅଧି ଏଣ୍ ବୃଦ୍ଧି ଡାର ହୟ ଦିନେ ।
 ପୁଣ୍ୟକେ କୁଣ୍ଡ ଦେଇ ବିନାପ୍ରିକେ ଦିନ
 ଯାହାକେ ପୁମନ ହନ ବିନତା ନରନ ।

ଆଦି ପବେର' ତାରଥେ ଗନ୍ଧଡ଼ ଜଳୁ କଥି
କାଶୀ ରାମ ଦାଣ କହେ ପାଚାଲିତେ ଗାଁଥି ।

ମୌନକାନ୍ଦି ମୁନି ବଲେ ମୁଠେର ଲକ୍ଷତ
ଶୁନିଲେ ଗନ୍ଧଡ଼ କୃପା ଅନ୍ତୁ କୃପନ ।
କୁଦୁର ହେଲ ଏହ ମହଶ୍ଵ କର୍ମାର
କୋନ କର୍ମ କୈଲ କିବା ନାୟ ମତାଙ୍କାର ।
ମୌତି ବଲେ କୁତେକ କହିବ ମୁନିଗିନ
କିଛୁ ନାୟ କହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଫରି ଯତ ଜନ ।
ଶେଷ ଜୋଖ ମହୋଦର ଦିତୀର ବାମୁକି
ପୈରାବତ ଉକ୍କକ କୁର୍ରଟ ନିରଳାକ୍ଷି ।
ବାମନ କାଲୀଯ ହଲପୂର' ଦିନକ୍ରୂପ
ପୁରୁଷ ଅନିଲ ନୀଳ ପତମ ଅଜୟ ।
ଅଶିରନ' ଶକ୍ତିତୁ ଯାଞ୍ଜକ ଓଶକ
ମରକ ପୌତକ କୁଦୁ ବିଶନ ବିତନ ।

लक्ष्मि निर्द्वार दीउ छिं अस्ति शुभ
 हेन मठ नागी मव कुत जब नाय ।
 मवा हैते ज्योति शेष विषदीर
 जितेन्द्रि य सुर्वित विमर्शते उपर
 भाइ मव दुराठार देखि नागी दाज
 विशेष यायेर शासं आवि हनि याय ।
 तेजिया मकुल गेला उप करिबारे
 नाना तीपु करि शेष डुमये मंमारे।
 हिमालय आशुम करिल नामीबर
 अड्याक्तु क्षटीर उप करे निरङ्कर ।
 तारपर देखि डुष्ट हैला पुजापति
 युक्ता बले उप केन कर छनिपति ।
 मवास्तुत बर यागि लह योर माने
 कर ओडेशेष उबे हैल निवेदने ।

ଆମି କି ରହିବ ତୋଯାର ମନ୍ଦିର ଗୋଟିର
 ଦୁଷ୍ଟ ଦୂରୀଠାର ଯୋର ମର ମହୋଦ୍ର !
 ଗଢ଼ ଆମାର ଡାଇ ବିନତୀ ନନ୍ଦନ
 ତାର ମହ ରକ୍ତ କୁରାୟେ ଅନସ୍ତନ !
 ବଲେତେ ମଧ୍ୟ କେହ ମର ନହେ ତାର
 ନିଷେଇ ନା ଶୁଣେ କେହ କରେ ଅଛକାଳ !
 ଅଦାଇ ରକ୍ଷଟ ରମ୍ଭ ଲୋକେର ହିଂସନ
 ଅକ୍ଷାରୀ କୁର୍ମପୀ ଯତ ଭୁତ୍ତିଗଳ !
 ତେବୋରନେ ତା ମର ମଂମଗ ଜାତିଯା
 ଶୟୀର ତେଜିର ଆମି ଉପମ୍ବା କରିଯା
 ପୁନ ଯେତ ମଂମଗ ନା ହ୍ୟ ତାର ମନେ
 ଯଦିର ଉପମ୍ବା କରି ତାହାର କାରନେ ।
 ବୁଝା ବଲେ ଶେଷ ଦୁଃଖ ନା ଭାବିହ ଯନେ
 ଦୁଷ୍ଟଙ୍କ ମଂମଗ ତର ହଇବେ ଯୋଟନେ ।

विम्बेर मति हवे रुमि वले महा वल
 आपनांर डोजे विर पृथिवी मणल ।
 बुक्कार वठने शेष पृथिवी दिरिल
 गरड महित बुक्का ऐत्र छराइल ।
 बुक्कार आजाय गिरा पाताल भितर
 उपा पाकि पृथिवी दिरिल विश्विर ।
 तुक्क हैया बुक्का जारे रैकल नाग राजा
 नाग लोके देव लोके मठे रुरे पूजा ।
 हेन मठे शेष मव डेजि भ्रातृगीने
 एकाकि रहिला डेही बुक्कार वठने
 शेष घदि गोल उबे बामुकि चिक्कित
 रायेर शानेते आडोक्कु दूळित ।
 मव भ्रातृगीन लैया रुरेन युक्ति
 रायेर शानेते नाहि देखिते लिङ्कृति ।

जनकेतु शोपेते आजये प्रुतिकार
 जननीर शोपेते नाहि देखिये उद्धार
 कोवि हइया जननी घटन शोप दिल
 शित् पिताशह मदे सौकार रुरिल ।
 जन्मेजय घजे हव अवश्य म० हार
 घटने ताहार भाइ रुत्र प्रुतिकार ।

एतेकु बठन घदि वास्तु बलिल
 यार एवा घुक्ति आइसे रुहिते लागिल ।
 एकु नागि बले आग्नि दुःखन हइव
 जन्मेजय घज आग्नि डिक्का मागि लव ।
 आरु नागि बले आग्नि दुःख मन्त्री हैया
 ना दिव रुहिते घज घनुना रुरिया ।
 आरु नागि बले मे कोन विचित्र रुप
 कि माते रुरिवे घज यार घज होता ।

ନହିଲେ ପାଇବ ମର ବୁଦ୍ଧକଣେ ଦେଖିଯା । ୧୦
 ହିଜ ବିନେ ଘଞ୍ଚି ହବେ କେମନ କରିଯା । ୧୧
 ଆଶ୍ରମ ମହିଳେ ତବେ ଏକତ୍ର ହଇଯା । ୧୨
 ଘଞ୍ଜେର ମଦନ ମରେ ଥାକୁର ବେତ୍ତିଯା । ୧୩
 ଯାହାରେ ଦେଖିବ ତାଙ୍କେ କରିବ ଅନ୍ଧନ ।
 ତଥୀତେ କରିବ ରାଜୀ ଘଞ୍ଚ ନିର୍ଣ୍ଣାରନ । ୧୪
 ଏତେକ ବଲିଲ ଯାହି ମର ନାଗମିଳେ ।
 ବାମୁକ ବଲିଲ ନାହି ବଢ଼େ ଯୋର ମନେ । ୧୫
 ଆଶୀ ମରା ମାରିବାରେ ଯେ ଶୁଣି ଦେଖିବେ ।
 କାହାର ଶୁଣନ୍ତି ତାଇ ତଥାକେ ହିଁ-ମିବେ ।
 ମାଧ୍ୟେର ବଢ଼ନ କହୁ ନହେତ ଲାଞ୍ଛନ । ୧୭
 ଏତ ପୁଣି କୈଲେ ମରେ ମର ଆକାରନ । ୧୮
 ମାଧ୍ୟେର ବଢ଼ନ ଆଜି ଦୈଦେର ଲୋଧନ । ୧୯
 ଅଦଶ୍ୟ ହଇବେ ଘଞ୍ଚ ନା ଯାଏ ପଣ୍ଡ । ୨୦ ତଥାତୀ
 ତ

पाणु वंशे जन्मेत्य हैवे ओषधि
 तार एज हिंसिदेक काहार शक्ति ।
 आजये ओपाय एक शुन मव अन
 अदीने शुन सबे बुझार बठन ।
 पुणीन यथा जननी शाप दिल
 नागीन उथने बुझाके तिजासिल ।
 हेत शाप केह देय आपन तन्दने
 आर कोन जन हेत आजये भूवने ।
 बुझा बले यात् शाप पुण्ये नाहि वादी
 सबे यिलि भीकार करिल नागहादी ।
 दिम्ये अनुगत ताहे येहे नाग हवे
 जन्मेत्य एजे यात्र मेहे इक्षा पावे ।
 आजये ओपाय तार शुन नागीने
 जटाचावर वंशे जरूर तार नदने ।

ଜର୍ଣ୍ଣାରୀ କନ୍ୟା ଗତେ ହଇବେ କୁମାର ।
 ମେଇ ପୁଣ୍ୟ ନାମ କୁଳ ପାଇବେ ନିଷ୍ଠାର ।
 ଏହି କଥେ ବୁଦ୍ଧା ଆଜା କୈଳ ନାମିନେ
 ଏ ମରୁଳ ରୂପ ଆମି ଶୁଣିଲ ଶୁବନେ ।
 ଆର ଘତ ପୁରୁଷ ରୂପରୁ ତାଇଗିନ ତୀରୁ
 ତା ହଇବ ମାତ୍ରି କିଛୁ ମର ଅଛାରନ ।
 ମେଇ ଜର୍ଣ୍ଣାରୀ ଏହି ଭଗିନୀ ଆମାର
 ଅର୍ଜନାରେ ବିଭା ଦିଲେ ମତୀର ନିଷ୍ଠାର ।
 ଏତେକ ବଲିଲେ ଟେଲାଦନ ବିଷଦୀର
 ମାତ୍ରୀ କରି ମାତେ କରିଲ ଓଡ଼ର ।
 ତବେତ କୁତକ ଦିନେ ମମୁଦୁ ଯଥିଲ
 ମନୀର ଯଥନ ଦତ୍ତ ବାମୁକି ହଇଲ ।
 ତୁଷ୍ଟ ହେଯା ଦେବଗିନ ବୁଦ୍ଧାରେ ବଲିଲ
 ବାମୁକି ହଇତେ ମିକ୍କ ଯଥନ ହଇଲ ।

ଯାତ୍ର ଶାପେ ବାମୁକ୍ରି ଦହୟେ ଶରୀର
 ଆଜ୍ଞା କୁର ପିତାଯି ଧାଣେ ଘେନ ତରୁ ।
 ବୁଦ୍ଧା ବଲେ ଜରୁକୁରୀ ଭଗିନୀ ଡୋଯାର
 ତାର ପୁଣ୍ୟ କୁରିବେଳୁ ନାଗେର ନିଷ୍ଠାର ।
 ବାମୁକ୍ରି ଶୁନିଯାଇଲ ଆନନ୍ଦିତ ମତ
 ଜରୁକୁର ମାନେ ଚର କୈଲ ନିଯୋଜନ ।
 ଚରଗଲେ ବଲେନ ଥାଙ୍କିବେ ଅନକ୍ଷିତ
 ଜରୁକୁର ଆଜ୍ଞା ହଇଲେ କହିବେ ତୁରିତ ।

ମୌତି ଯାହା ଜିଜାମିଲ ବଲିଲ ଯୁନିଗଲେ
 ବାମୁକ୍ରି ଦିଲେନ ଭଗ୍ନୀ ଉପିର କ୍ଵାରଲେ ।
 ଯହା ତାରପେର କୁଣ୍ଡ ଅମୃତ ଲହରି
 କ୍ଵାହାର ଶର୍କୁତି ତାହା ବର୍ବିବାରେ ପାଇଁ
 ଇହାର ଶୁବନେ ଏତ ମୁଖ ହବେ ନରେ
 ତାଦୂଷ ନାହିଁକୁ ମୁଖ ବୈଲୋକ୍ୟ ଡିଉରେ ।

କୁଣ୍ଡିରାମ ଦାସେର ମଦ୍ଦାଇ ଏହି ଯନ
ନିରୁବଶି ବାଂଜୁ ମଦା ଭାରପ ଶୁରନ ।

ମୌତି ବଲେ ଏହି କୁଣ୍ଡ ଗୋଲ ବହ କାଳ
ପାଞ୍ଚୁବଠଶେ ହୈଲା । ପରିଷକ୍ତ ଯହିଥାଳ ।
ଯହା ପୁନ୍ୟଦାନ ଦୁଆଁ ପୁତ୍ରାପେ ଯହିବ
କୃପାଚାର୍ଯ୍ୟ ଶିକ୍ଷାୟ ମହନ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୀର ।
ମତ୍ୟ ଦୟା କ୍ଷେତ୍ରୀ ଯଜ ଦାନେ ବଡ ବଡ
ମୃଗ୍ୟାତେ ପ୍ରିୟ ବାନେ ଭୁଯେ ଅନଦୁତ ।
ଦୈବେ ଏହି ଦିନ ଦୁଆଁ ଦିକ୍ଷିଯା ହରିବେ
ପଲାୟ ହରିନ ପାଛେ ଦୀଇଲ ଦୁଆନେ ।
ପରିଷକ୍ତ ବାନେ ତିଯେ କାହାର ପରାବେ
ହରିନ ପଲାଇଯା ଗୋଲ ଦୈବ ନିବର୍ତ୍ତନେ ।
ବହ ଦୂରେ ଆଶନ୍ୟ ପରିମିଳ ନରବର
ଦେଖିଲ ନା ଗୋଲ ମୃଗ୍ ଅରୁନ୍ୟ ଭିତର ।

କୃଷ୍ଣାୟ ଆକୁଳ ବନ୍ଦ ହଇଲ ରାଜନେ
 ଗାଭୀର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଗିହନ ହାନନେ ।
 ଶ୍ଵେତ ଅନୁମାରେ ରାଜା ଫରିଲ ଗିମନ
 ସମ୍ମ ଆଜେ ଏକ ଜନ ଦେଖିଲ ରାଜନ ।
 ଆମ୍ବ ପରିଷ୍କିତ ବଲି ବଲେନ ତାଙ୍କିଥା
 ଦେଖିଲା କି ଗୋଲ ମୂରୀ କୋଣ ପଥ ଦିଯା ।
 ମେଲବୁତ ଆଜେ ମୁଣି ରାଜା ନାହିଁ ଜାନେ
 ଓତ୍ତର ନା ପାଇୟା ରାଜା କୋବି ଈକୁଳ ଯାନେ ।
 ଏକେ ରାଜ୍ୟେର ରାଜା ଆମ୍ବ ଦିତୀୟ ଅଭୀପ
 ଓତ୍ତର ନା ଦିଲା ଦୁଷ୍ଟ ଇହାର ଚାରିତ ।
 ଏତ ଭାବି ନୃପତି ହଇଲା କୋବି ଯାନେ
 ମୃତ ମନ୍ତ୍ର ଛିଲ ଦୈବେ ତାର ମନ୍ତ୍ରବିଦୀନେ ।
 ବିନୁ ଥଲେ ଫରି ମନ୍ତ୍ର ଗଲେ ଜଡ଼ିଲ
 ଆଶ୍ରମ ଆରୋହନେ ରାଜା ହଞ୍ଚିନାମ୍ବେ ଗୋଲ ।

ଦୁଃଖରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୁନି ଶୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ଦିରେ
 କୁଣ୍ଡ ନାମ୍ବ ଶୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ବଲେନ ତାହାରେ ।
 କିମ୍ବା ମିବର କର ଆଚନାରେ ନା ଜାନିଯା
 ତୋର ବାଟପେ ରାଜୀ ଦାସେ ଘରେ ଦେଖ ଗିଯା ।
 ଏତ ଶୁନି ଗୋଲା ଶୁଦ୍ଧି ଦେଖିବାରେ ବାପି
 ଗିଲାଯୁ ଦେଖିଲ ବେଡା ଆଜେ ମୃତ ମାପ ।
 କୋବି ହୈଲ ଶୁଦ୍ଧି ଯେନ ଅଳକ୍ଷ ଆନଳ
 ରାଜାରେ ଦିଲେକ ଶାପ ହାତେ କରି ଜଳ ।
 ଆଜି ହୈତେ ମାତ ଦିନେ ପରିକ୍ଷିତ ନୂପେ
 ତଙ୍କକେ ଦୂର୍ଶିବେ ତାରେ ଯୋର ଏହି ଶାପେ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣର ଶୁନିଯା ଶାପ ଦ୍ଵିତେ ହୈଲ ତାପ
 ଯୋନ ଭାବ ଦ୍ଵିତିର କରିଯେ ବିଲାପ ।
 ଛାଓଯାନ ଅଜୀବ ତୁମ୍ଭ କୈଲେ କୋନ ରହୁ
 କୋବି ତଥ ନଷ୍ଟ ହୟ ପୁରୁଳ ଅଦୀମର ।

राजा रे दिवार शान्ति ना हय
 राजा रे प्रतापे मर राज्य रक्षा पाय ।
 राजा रे आशुभेद घज करे द्विगीन
 घज ईकले दृष्टि हय जन्मे शमागीन ।
 दूष्ट देता चोर हय राजा रे विहवे
 राज्य रक्षा हेतु दीता करिल राजने ।
 दण श्रौतिए मर राजा बदे एहे बले
 हेन नृपे शान्ति दिया दीमा नक्ष ईकल ।
 अन्य हेन राजा नहे राजा परिष्कित
 पितामह मर राजा मरविमे चरित ।
 ब्रह्मन बलिया आमा राजा नाह जाने
 शुद्धीत आइल राजा आमा रे मरले ।
 ना करिल गृह दीमा दिल आर शान्ति
 क्षमा करि पूछ तारे खडे मनस्ताने ।

ଏତ ଶୁଣି ବଲେ ଶୂନ୍ୟ ବାପେର ଗୋଡ଼ରେ
 ଯେ ରୁଥା ବଲିଲ ପିତା ନାହିଁ ଧର୍ମବାରେ ।
 ମହଜ ବଚନ ଯୋର ନା ହୟ ଧର୍ମନେ
 କୋବି ଶାପ ଦିଲ ଇହା ଧର୍ମର କେନନେ ।
 ଏତ ଶୁଣି ମୁନିବର ହେଯା ତିବ୍ରିତ
 ନିଷ୍ଠା ଆନିଲ ମୁନି ନା ହୟ ଧର୍ମିତ ।
 ଗୌରମୂର୍ତ୍ତ ନାମେ ଶିଷ୍ୟ ଆନିଲ ଡାକିଯା
 ପାଠାଇଲ ନୃତ୍ୟ ମାନେ ମର୍କଳ କହିଯା ।
 ଆଜା ପାଇଯା ଗୋଲ ଶ୍ରୀମୁ ହସ୍ତିନା ନଗିର
 ମୁବେଶ କହିଲ ଗିଯା ସଥା ନୃତ୍ୟର ।
 ବୁଦ୍ଧନ ଦେଖିଯା ରାଜା ପାଦ୍ୟ ଆର୍ଦ୍ଦ ଦିଲ ନିତ
 କୋଥା ହେତେ ଆଇଲା ବଲି ରାଜା ତିର୍ଯ୍ୟାନିକା
 ଦୁର୍କଳ ବଲେନ ରାଜା ଶୁଣ ମାରଦୀନେ
 ମୂର୍ତ୍ତ କୌରନ ତୁମି ଗିଯାଛିଲା ବଲେନ

ये विजेन्द्र गौले जडाइला मृतमाप
 शालक ताहार पुण्य कोवी दिल शाप ।
 पुण्य शाप दिल ताहा पिंडा नाहि आने
 तेकावून आया पाठाइल तोया माने ।
 वस्त्र प्रीति बाक्य पुण्यरे कहिल
 कुदाचित शापाभु करिते ना पारिल ।
 मात्र दिले कुरिवेण उक्षणे द०८८
 जानिया ओपाय शीमु कुरह राजन ।
 वज्राघात पत्ते राजार शुनिया बठन
 आपनात्रे निन्दा करि बलये राजन ।
 कोन कुम्ह ईक्षन आयि दूष्ट कुदाचार
 बुक्षने हिंसिल एउ ना करि बिचार ।
 आपन मरन राजा नाहि चिन्ते मने
 बुक्षनेरे ताप दिल निन्दये आपने ।

ଶିଥାନେ ଆଛିଲ ମୁନି ଏଥାନେ ଆନିଲ
 ଯେ ଦେଉ କୁରିଲ ଯୋରେ କିନ୍ତୁ ନା ବଲିଲ ।
 ମୁନି ରାଜେ ଆନାଇଇ ଆଯାର ପୁନଃ
 ଦୈଵରେ ଯାହା କରେ ତାହା ଧତୁନ ନା ହୁଁ ।
 ଏତ ବଳ ବୁଝିଲେବେ କଥିଯା (ଯେଲାନି) .
 ଯନ୍ତ୍ରନା କୁରିଯେ ଯତ ଯୁ
 ଉକ୍ତକ ଦ୍ୱାରିବେ ଅଞ୍ଚ ଦିଲ
 କି କୁରି ଓପାଯ୍ ତାହା ଶୀଘ୍ର କର ଯେ ।
 ଯନ୍ତ୍ରିଗିନି ବଲେ ରାଜୀ କର ଅବଦୀନ
 ଯଙ୍ଗ ଏକ ଓହତର କୁରହ ନିର୍ମାନ ।
 ଓହ ଏକ ସ୍ତରେ ଯଙ୍ଗ କୁରିଲ ରୁଚନ
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଂଗେ ଆଗିଯା ରହିଲ ଯନ୍ତ୍ରିଗିନି ।
 ସର୍ବେର ଯତେକ ଯନ୍ତ୍ରୀ ଆଇଯେ ଅଂମାରେ
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଂଗେ ବୁଝିଲେବେ ଯୋଜନ ବିସ୍ତରେ ।

ବେଦ ବିଦ୍ଵି ହିମୁ ଯତ ମିଳି ରାଜ୍ୟ ଧାର
 ଶତୀ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗେ ରହିଲ ରାଜୀର ।
 ତାହେ ରମି ଦାନ ଦୀପାନ କୁରେ ନୃପବର
 ହରିଅଳ ଶୁଣେ ରାଜା ଦିମ୍ବେତେ ତ୍ରୁପ୍ତ
 ମହା ଭାରତେର କୁପୀ ଅଶ୍ରୁ ସମାନ
 କୁଶୀ ରାମ ଦାମ କୁହେ ଶୁଣେ ପୁଣ୍ୟବାନ ।
 ମୌତି ବଲେ ଅବଦୀନେ ଶୁନ ମୁନିଗୀନ
 ଏଯତ ଉପାୟ ବର୍ଷ କୈଲ ଶକ୍ରିଗୀନ ।
 କୁମରପ ନାମେତେ ଶୁନି ସର୍ପ ମଦ୍ରେ ଓଳି
 ରାଜୀରେ ଦୁଃଖିବେ ସର୍ପ' ଲୋକ ମୁଖେ ଶୁନି
 ଦିନ ଦିନ' ଯଶ୍ଚ ପାର ଭାବି ଦିଜିବର
 ଠାତୁରିତେ ଲିଲ ଦିଜ ହଞ୍ଚିନା ନଗିର ।
 ତକକ ଆଇସେ ଦୂର ବୁଝନେଇ କରେ
 ଦଟ୍ଟ ଦଟ୍ଟ ତଳେ ଦେଖେ ପାଇଲ କୁମରପ ।

ଉକ୍ତକୁ ବଲିଲ ହିଜ ଆଇଲା କୋଥା ହୈତେ
 କୋଥାକୋରେ ଯାଓ ବଡ ଗମନ ତୁରିତେ ।
 କୁମ୍ବପେ ବଲିଲ ପରିଷିତ ନରବର
 ଆଜି ତାରେ ଦୁଃଖିବେ ଉକ୍ତକୁ ବିଶ୍ଵରୀର ।
 ତେବୁନେ ଯାଇ ଆମି ରାଜାର ମଦନେ
 ଯନ୍ତ୍ର ବଳେ ରକ୍ଷା ଆମି କରିବ ରାଜନେ ।
 ଉକ୍ତକୁ ବଲିଲ ତୁମି ଅବୋଦୀ ବୁଝନ
 ହାର ଶକ୍ତି ଆଜେ ରାତ୍ରେ ଉକ୍ତକୁ ଦୁଃଖ ।
 କ୍ରିଯି ନିଜ ଗୃହେ ଯାଇ ଶୁଣ ହିଜବର
 ଅଛାନ୍ତେ ଲଜ୍ଜା ପାବା ମତାର ଭିତର ।
 କୁମ୍ବପେ ବଲିଲ ଆମି ଯେତେ ଯନ୍ତ୍ର ବଳେ
 ବ୍ରାହ୍ମିତେ ପାରିଯେ ଆମି ଉକ୍ତକୁ ଦୁଃଖିଲେ ।
 ଶୁନିଯା ଉକ୍ତକୁ କୋବି ହେଲ ଅତିଶ୍ୟ
 ଆମିତ ଉକ୍ତକୁ ବଲି ଦିଲ ପରିଚୟ ।

रांगिते पाँख ह यदि आँखा द० शने
 एहे वृक्ष द० शि देखि करह रक्षने ।
 कमापि बलिल तुमि द० शि उक्कर
 मत्र वले रांगि देखि आप्सन गोठर ।
 एतेकु कमापि बोल उक्कर कुनिया ।
 द० शिलेकु उक्कर याए उमर हैया ।
 नाहि दिया उमर मुटि कमापि दिलि
 मत्र पक्कि उमर मुटि गोठेते फलिल ।
 पृष्ठि माँत्र सेहे क्कने अक्कुत्र हैल
 बाडिते लागिल वृक्ष आळिया मानिल ।
 दूहे पत्र हैल दीम उक्कर
 शाप्ता पत्र नूवेर येन आचिल मुन्दर ।
 दुधिया उक्कर हैला विमर्श बदन
 केमापे छाहिया वले दिनम बठन ।

ପରମ ପଣ୍ଡିତ ତୁ ଯି ଓଳେ ଯହା ଓଳୀ
 ତୋମାର ଚରିତ୍ର ଲୋକେ ଅନୁତ କାହିନି ।
 ରାଧିତେ ଆଜୟ ଶକ୍ତି ଦେଖିଲ ତୋମାର
 କେବଳ ଆମାର ବିଷେ କୈଲା ପୁତ୍ରିକାର ।
 ଆମାଙ୍କେ ରାଧିତେ ପାଇଁ ଆଜୟେ ଶକ୍ତି
 ରାଧିତେ ନାରିବା ପରିଷକ୍ତ ନରପତି ।
 ଶୁଵେରତେ ଦଂଶିଲ ତାରେ ବ୍ରାହ୍ମନେର ବିଷେ
 ଯେହି ବିଷେ ଭୟ କାହେ ଦେବ ଜୀବିଶ ।
 ପଦାମାତ ଧାଇୟା କରିଲ କୃତାଙ୍ଗଳି
 କୁବନ କରିଲ ଭୟ ପାଇଁ ଦେଯ ଗାଲି ।
 ବ୍ରାହ୍ମନେର ଗାଲିତେ କଲକ୍ଷ ହିଜବର
 ବ୍ରାହ୍ମନେର ଗାଲିତେ ଭଗାନ୍ତ ପୁରନ୍ଦର ।
 ଆର ଏତ ପୃଥିବୀତେ ଅମର ତାଗ ଆଜେ
 ହେଲ ଜନ ନାହି ତରେ ବିଦେଶ ଗାଲିଛେ ।

बुद्धशापे विरोदि कर्त्रिते पदि मन
 तवे उपांकारे तुमि करह गमन ।
 एष लक्षितारे पदि यावे हिजवश
 ना पारिले लज्जा पावा मतार भितर
 दीन इट्टा करि पदि याह उपांकारे
 आयि दिव याहा नाहि राजार भाषारे ॥
 एतेक बठने पदि उक्तक बलिल
 शुनिया कम्पने हिज मनेते भाविल ॥
 भाल बले लक्षितर लय योर मन
 बुद्धशापे विरोदि नाहिक पुण्यजन ॥
 निश्चय जानिल आयु नाहिक राजार
 चिन्तिया उक्तक वाक्य करिल झौकार ॥
 कम्पने बलिल आयि द्विदु दुःखन
 तवे आर केन यादु पाई पदि दीन ॥

याइताम दिन विश्वा पश्चार कारने
 तुम्हारा परिवारे हैल भय मने।
 तुम्हि पदि देह दिन याइव छिरिया।
 एत शुनि फनि मनि दिलेक आकिया।
 याहार परशे हय लोहादि कास्तन
 छक्त हैया बाथडिन दरिद्र तुम्हान।
 बाथडि कम्यापि गोल चिल्डि फनिवर
 अन्य अन्य कहे लोक शुनिल उठरा।
 केह दले नूपजिरे तुम्हारा परिल
 मंगुम दिवस आजि आसि पून हैल।
 केह दले राजा रड करिल उपाय
 एक स्त्राये मङ्कि करि रसि आजे राय।
 काहाक नाहिक शक्ति याइते उथाय
 क्षेयते उक्तक गिया द० शिवे राजाय।

ନାନା ଶତ ଯହୌଷରୀ ଆଜେ ଚାରି ଭିତ୍ତେ
 ଓନିଗନ ଶୁନ୍ୟ ପଥ କରିଲ ଯଦ୍ରୁତେ ।
 ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଏହି କୃଥି ବଳେ ସବର ଜନ
 ଶ୍ରୀନିଧୀ ଚିତ୍ତିଲ ଚିତ୍ତୋ କୃଦୂର ନନ୍ଦନ ।
 ମହଚରଣିନ ଚାହି ବଲିଲ ବଚନ
 ବୁଝନେର ମୁଣ୍ଡି ତୋରା ହୟୋ ସବର ଜନ ।
 କେବଳ ପାଇତେ ନାହି ବୁଝନେର ମାନା
 ବୁଝନେର ମୁଣ୍ଡି ତୋରା ହୟୋ ସବରଜନା ।
 ଛଳ ଫୁଲେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବେ ରାଜାରେ
 ଏହି ଛଳ ଓଟୀ ଲୈଶା ଦିବା ତାର କୁରେ ।
 ଶ୍ରୀକୃପାତି ନା ପାଇବା ପାବା ସିରେ
 ଦେଖିତେ ନା ପାରେ ଯେନ ରାଜ ଅନୁଚାରେ ।
 ଏତ ବଳି ଛଳ ଯାଦୀ କରିଲ ଆଶୁଶ୍ର
 ଶ୍ରୀନିଧୀ ମରୁଳ ନାମ ଦିନୁ ମୁଣ୍ଡି ହୟ ।

ମେଇ ହୁନ ନାନା ମୁଦ୍ରା ହାତେ କରି ନିଲ
 ଯଥା ଶଷ୍ଟେ ନରପତି ଉଥୀୟେ ଚଲିଲ ।
 ବୁଝନେର ରୋଧି ନାହିଁ ରାଜାର ଦୂରୀରେ
 ହୁଲ ହୁଲେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଲ ନରବରେ ।
 ଆନନ୍ଦେ ନୃପତି ତାର ମୁଦ୍ରା ହୁଲ ନିଲ
 ମୁଁତ ହୁଲ ଦେଖି ରାଜା ନଥ ବିଦ୍ଵାରିଲ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ଏକ ପୋକୀ ତାହେ ଲୋହିତ ବରନ
 କୁଷ ବନ୍ ମୁଖ ତାର ଦେଖିଲ ରାଜନ ।
 ହେନ କାଳେ ନୃପତି ବଲିଲ ଯନ୍ତ୍ରିଣିରେ
 ବୁଝନୀପେ ମୁକୁ ଆଜି ହଇଲାମ୍ ମାତ୍ର ଦିନେ ।
 ମୁଁ ଥର୍ତ୍ତେବୁ ଅନ୍ତି ହଇତେ ଆଜେ ଦିନମନି
 ବୁଝନୀପ ବ୍ୟାପ୍ ହଇଲ ଆହୁତ କାହିଁନି
 ଏହି ହେତୁ ଶକ୍ତି ବଡ଼ ହଇତେବେ ମାନେ
 ଅବ୍ୟାପ୍ ବୁଝନୀପ ହଇଲ ଫେନେ ।

ଏହି ପୋକା ଉକ୍ତକୁ ହେଠଳ ଏହିକଣ
 ଦଂସ୍କୁ ଆୟାରେ ରଥକୁ ବୁନ୍ଧନ ବଢନ ।
 ଏତେକ ବଲିଯା ପୋକା ଯନ୍ତ୍ରକେ ରାଖିଲ
 ଶୁନିଯା ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ମା ହେଠଳ ବଲିଲ ।
 ହେଲ ଯତେ ରାଜା ଯନ୍ତ୍ର କରିଯେ ବିଚାର
 ତତକଣେ ଉକ୍ତକୁ ବିରିଲ ନିଜାକାର ।
 ପୁଲଯେର ଯେଉଁ ଯେନ କରିଯେ ଗୀତନ
 ଶନ୍ତ ଶୁଣି ଭଯେତେ ପଲାୟ ଯନ୍ତ୍ରିଗାନ ।
 ଭୟକିର ମୁତ୍ତି ଦେଖି ମତେ କୈଲ ଡର
 ନାହିଁତେ ଜଡ଼ାଇଲ ରାଜାର କଲେବର ।
 ମହାଶ୍ରୀକୁ ଫଳାଦିରେ ଛାତ୍ରେ ଆକାର
 ଶନ୍ତ କରି ବୁନ୍ଧା ତାଙ୍କୁ ଦଂସିଲ ରାଜାର ।
 ନୃପତିରେ ଦଂସିଯା ଚଲିଲ ଅନ୍ତରିକ୍ଷ
 ରକ୍ତ ପନ୍ଦି ଆଜା ତନୁ ଦେଖେ ମରଦ ଲୋକେ ।

ଅଗ୍ନି ହାତିପୂତ ତନୁ କରିଲ ଦାଇନ
ଶୁଣ୍ଡ ଶାଙ୍କି କୈନ ରାଜାର ଯେ ହିତ ଲକ୍ଷନ ।

ଯନ୍ତ୍ରୀଣିନ ମହ ପୁଣି କରି ମର ପୁଣୀ
ତାର ପୁଣ୍ୟ ଅନ୍ତୋଜନ ତାରେ କୈଲ ରାଜା ।
ବସମେ ରାଜକ ଶିଖୁ ବଡ଼ ବୁଦ୍ଧିଯଣ୍ଡ
ପରାକ୍ରମେ ଅନ୍ତୋଜନ ଦୁଷ୍ଟର ଦୁରକ୍ଷଳ ।
ରାଜାର ଦେଖିଯାଏନ ଯତ ଯନ୍ତ୍ରୀଣିନ
ଖାଶିରାମେର କନ୍ୟା ତାରେ କରିଲ ବରନ ।
ବପୁଷ୍ଟମା ନାମ ରାଜା ଖାଶିରେ ନନ୍ଦିନୀ
ନାନା ରତ୍ନେ ବୃଷିଯା ଦିଲେନ ନାନା ଯନି ।
ବିଭା କରି ଅନ୍ତୋଜନ ଆଇଲ ଗ୍ରହେ ଲୈଯା
ଚିର ଦିନ କୀତା କରେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଯା ।
ଏହ ପଢ଼ି ବିନା ରାଜାର ଅନ୍ୟ ନାହିଁ ଯନ
ଓର୍ବର୍ମୀ ମହିତ ଯେନ ବୁଦ୍ଧିର ନନ୍ଦନ ।

ନାଗେର ଚରିତ୍ର ଆର କମ୍ଯାପେର କୁମା
 ପରିଷିତେ ମୂର୍ଗ ବାସ ଜନୋଜୟେର ଉନ୍ନା
 ଏ ମତ ରହମ୍ୟ କୁଥା ଶୁଣେ ଯେଇ ଜନ
 ବଂଶ ଦୂଢ଼ି ଦିନ ଦୂଢ଼ି ହରି ପଦେ ଯନ ।
 ମୂର୍ଗାଙ୍କିତ ଛଳ ପାଇଁ କହିଲେନ ବ୍ୟାସ
 ବୋଗ ହଇତେ କୁତୁ ତାର ନାହିକ ବିନାଶ ।
 ଆଦି ପରେବ ତାରଥ ଅମୃତବନ୍ କୁଥା
 କାଶୀରୀମ ଦାସ କହେ ପାଁଚାଳିର ମାଧ୍ୟ ।

ମୌନକୁଦି ମୁନି ବଲେ ଶୁନ ମୁଠ ମୁଠ
 କହିଲା ମକୁଳ କୁଥା ଶୁବନେ ଆଦୁତ ।
 ଜରୁର୍କାର ମୁନିରେ ବାସୁକି ଭଗିନୀ ଦିଲ
 କହ ଶୁନି ଆମୁକେର କି କପେ ଜନ୍ମ ହୈଲ ।

ମୌତି ବଲେ ଜରୁର୍କାର ବିବାହ କରିଯାଁ
 ଶୁବସବ ବନେ ଭୁମେ ଏଣାହିଁ ହଇଯା ।

ଅର୍ଥକାରୀ ଭଗ୍ନିକେ ବାମୁକି କୁହିଲ
 କହ ଭଗ୍ନି ଯୁନି ମହ କି କୃତ୍ୟ ହଇଲ ।
 ରସନ ଭରନ ଯୁନି କରେ କି ତୋଯାର
 ଅତ୍ୟ କରି ତୁଯି କହ ଆଗ୍ରେତେ ଆଯାର ।
 ଅର୍ଥକାରୀ ବଳେ ଆୟି ଯୁନି ନାହି ଦେଖି
 କୋଣ ଧାୟ କୋଣ ଧାଙ୍କେ ବଞ୍ଚିଯେ ଏକାହି ।
 ଏତ ଶୁଣି ବାମୁକିର ବିଷନ୍ଵ ସନ
 ଆର ଦିଲେ ଯୁନିର ପାଇଲ ଦରଶନ ।
 ବାମୁକି ବଳେନ ଯୁନି କର ଅବଦିନ
 ତୋଯାକେ ଆପନ ଭଗ୍ନି କୈଳ ଆୟି ଦାନ ।
 ଯତ୍ତେ ରାଯିଯା ଜିଲ୍ଲାଯ ତୋଯାର କାରନେ
 ବିଭା କୈଳ କର ତାର ରସନ ପାଲନେ ।
 ଯୁନି ବଳେ ଯୋର ଚିତ୍ତ୍ୟ ବିଭା ନାହି ଛିଲ
 ଶିତ୍ତଗଳ ଦୂଃଖ ଦେଖି ବିଭା ଆୟି କୈଳ ।

ଗୃହବାସ କୁରିତେ ନା ଲୟ ମୋର ଯନ
 ଶରୀରେ ନା ମହେ ଯୋର କାହାର ବଢନ ।
 ତୋର ଡଗ୍ନୀ ମତ୍ୟକୁରକ ତୋଯାର ପୋଠରେ
 ରୁଘନେହ କୋନ ବୋଲ ନା ସବିବେ ଯୋରେ ।
 କିଛୁ ଦୈଲେ ତ୍ୟାଗିବ ଆଶାର ମତ୍ୟ ବାନୀ
 ବାମୁକ୍ତି ବଲିଲ ମତ୍ୟ ଧାହା ବଳ ଯୁନି ।
 ଆଶାର ଡଗ୍ନୀ ଅଶ୍ଵିଷ କୁରିବେ ଯେହେ ଦିନେ
 ନିଶ୍ଚଯେ କୁରିଓ ତ୍ୟାଗ କୁରିଲ ନିର୍ବଚନେ ।
 ଡବତ ବାମୁକ୍ତି ଗୃହ କୁରିଯା ନିର୍ମାନ
 ଲୁତୁଷୟ ଗୃହେ ଦିଲ ମନିଲୟ ଚାନ ।
 ଅର୍ଥକାରୀ ମହ ଯୁନି କୁରିଲ ପଥାନ
 ବତ ଦିନେ ନାଗିନୀର ହଇଲ କ୍ଷତ୍ରମାନ ।
 ସିରିଲ ନାଗିନୀ ଗତ୍ର ଯୁନିର ଓରମେ
 ଅଣିକୁଳା ବାଢି ଯେନ ଦିବମେ ଦିବମେ ।

ଦର୍ଶମେବା କରେ କନ୍ତୀ ଜାତି ମୁନି ସତ୍ୟ
 କର ଜୋଡ଼େ ମନ୍ତ୍ରାଧିତେ ଥାକେ ଅନେକବି ।
 ଯଧନ ଯେ ଆଜ୍ଞା କରେ ଜର୍ଣ୍ଣାର ମୁନି
 ଆଜ୍ଞା ମାତ୍ରେ ମେହି କମା କରିଯେ ନାଗିନୀ
 ହେଲ ଶତେ ରତ୍ନ ମେବା କରେ ପୁତି ଦିନେ ତୀର
 ଦୈବେ ଏକ ଦିନ ଦେଖେ ଦିନ ଅବଭାନେ ।
 ନିଦ୍ରାଯୁକ୍ତ ମୁନି କନ୍ତୀ ଓ ଶିର ଦିଯା ପାଇଛନ୍ତି ।
 ଶୟନ କରିଛେ ମୁନି ଅଠେତନ ହେଯାଏ ।
 ନିଦ୍ରା ଧ୍ୟାନ ମୁନି ଆଇଲ ସଙ୍କଳ୍ପାର ଜର୍ଣ୍ଣା
 ଦେଖିଯା ନାଗିନୀ ସନେ ଇଲେ ବୃତ୍ତ ଭର୍ତ୍ତା ।
 ଅଚ୍ଛ ଗୀଳ ଦିନକର ସଙ୍କଳ୍ପା ଗୀଳ ଦୈଯିତିକ
 ନା ବଳିଜ କୋଟି ମୋରେ କରିବେଳ ଜାଗିଯା
 ନିଦ୍ରା ଭର୍ତ୍ତା ହୈଲେ ପାଇଁ କୋଟି କମ୍ପା ମୁନି ।
 ଇଲ ପାଇଁ ଯ ଚିନ୍ତା ଏତ ମର ପିଲି । ରତ୍ନ ପାଇଁ
 ଦିନ

ये हठक मे हठक तांड़क मूनि हाज
 सक्का दिल्ली ना राखिले हइवे आकाश ।
 अबहेले येहे द्विज सक्का नाहि करे
 पक्ष राहासांप जन्मा ताहार शरीरे ।
 एत भावि जरूर कारी बलिल ताकिया
 ओ सक्का कर पुतु सक्का याय बैया ।
 निदू भरि हैले मूनि उठि यहा फोपे
 लोहित लोचन मूष अदिरोक्त कौपे,
 अमाना करिलि योरे करि अहस्ति
 एই दोषे तोर मूष ना देखिव आर ।
 जरूर कारी बले पुतु योर नाहि दोष
 ना दुखिया केने योरे कर अभिरोक्त ।
 सक्का बहि याय पुतु मूर्य याय अक्तु
 सक्का हने यत पाप जानह ममक्तु ।

ତେବାରନେ ନିଦ୍ରା ଡରିଲାଏ ତୋଷାର
 ତବେ ଡୋଗ କର ଯୋରେ ବୁଝିଯା ବିଚାର ।
 ମୁଣି ବଲେ ନାଗିନୀ ବଲିମ ନା ବୁଝିଯା
 ଆୟି ମଙ୍ଗ୍ଳୀ ନା କରିଲେ ଯାବେ ହି ବହିଯା ।
 ଓରେୟ ମଙ୍ଗ୍ଳୀ ତୋର କିମ୍ବତ ବିଚାର
 ଯୋରେ ନା ବଲିଯା ଯାଇ ଦତ୍ତ ଅହଙ୍କାର ।
 ମଙ୍ଗ୍ଳୀ ବଲେ ମୁଣି ରାଜ ନା କରଇ କୋରି
 ଏହିତ ଆଜିଯେ ଆୟି ତବ ଓପରୋଦି ।
 ମୁଣି ବଲେ ନାଗିନୀ ଶୁନିଲି ନିଜ କାନେ
 ଅବଜ୍ଞା କରିଲି ଯୋରେ ଜାତିଲ କାରନେ ।
 ନିଷ୍ଠୟ ତେଜିଯା ତୋରେ ସାଇ ଆୟି ବଲେ
 ମୁନ୍ତରୁଣି ନା ଦେଖିବ ତୋଷାର ବଦଳେ ।
 ଶୁନିର ନିର୍ବାତ ବାକ୍ୟ ଶୁନିଯା ମୁଦ୍ରାରୀ
 କାନ୍ଦିତେ କହେ ଚରନେତେ ଦିରି ।

ନା ଜୀତିଯା ମୁନି ରାଜ କୈଳ ଅପରାଧ
 ଏହାର ଫୁଲ ଯୋରେ କରିଲ ପୁନାଦ ।
 ତାଇ ମର ଶୁଣି ଯୋରେ ହଇବେ ନୈରାଶ
 ତୋଯାରୁ ଦିଲେଣ ତାଇ ସଙ୍ଗିରି ଆଶ ।
 ଯାତ୍ର ଶାଖେ ଭୂତ ମନେ ସଙ୍ଗିଲ ଭୟ
 ତୋଯାରେ ଆମ୍ବାକେ ଦିଯା ପାଞ୍ଚିଲ ମଂଶୟ ।
 ତୋଯାର ଓରଷେ ଯେଇ ହଇବେ ମନ୍ତ୍ରାନ
 ତାହା ହଇତେ ରକ୍ତ ହବେ ଯୋର ଭୂତଗାନ ।
 ବଂଶ ନା ହଇତେ ତୁମି ଯାଇତେ ତାହ ଜୀତିଯା
 ଭୂତଗାନେ ପୁରୋଧିବ କି ବୋଲ ବଲିଯା ।
 ନିଶ୍ଚଯେ ଜୀତିଯା ଘନି ତୁମି ଯାବେ ଯୋରେ
 ଶରୀର ତେଜିବ ଆସି ତୋଯାର ଗୋଟରେ ।
 ଏତ ଶୁଣି ମଦୟ ହଇଲ ମୁନିବର
 ଆଶ୍ଵାସିଯା କନ୍ୟାର ଊଦରେ ଦିଲ କର ।

ଅନ୍ତିମ ବଲିଯା ସୁନ୍ଦାଇଲ ଗାଡ଼େ ହାତ
 ଏହି ଗାଡ଼େ ଆଜେ ପୁଣ୍ୟ ନାଗ କୁଳ ନାଥୀ ।
 ଏହି ଗାଡ଼େ ଆଜେ ଯେହି ପୁରୁଷ ଯତନ
 ତୋର କୁଳ ଯୋର କୁଳ କୁରିବେ ରକ୍ଷନ ।
 ଚିତ୍ରା ଜାତି ଯାଇ ପ୍ରିୟେ ନିଜ ଭୂତ୍ ଶୃଙ୍ଖଳ
 ଭୂତ୍ରଣେ ପୁରୋଧିଦା ଯେନ ଦୁଃଖ ନାହେ ।
 ସାମାଜିକ ବଚନ ଯୋର କତୁ ଯିଥିଆ ନାହେ
 ଡେଜିନାମ ଡୋଷାରେ ଆୟି କୁହିଲାମ ନିଶ୍ଚଯୁ ।
 ଯନ୍ତ୍ରକେ ବନ୍ଦିଯା ଦୁନ୍ତାନେର ପଦରାଜ
 ନାହେ କାଶୀ ଦାସ ପଦାଧିରାମିଜ ।
 ଡେଜିଯା କନ୍ୟାର ପାଞ୍ଚ ମୁନିମିଳା ସନ କାମ
 ନାଗିନୀ ରାଧିଯା ଏକାକିନୀ
 ଅନ୍ତରୁ ଜଳ ପୁନ୍ର ଯୁଧ୍ୟ କରାଯାଇ ହାନେ କୁଳ
 ଭୂତ୍ ମାନେ ଚଲିଲ ତାଗିତୀ ।

ଶୂନ୍ଧନ କରୁଥେ ଶଶୀ ମୁଖେ ନା ଆଇମେ ଡାଙ୍ଗ
 ଦେଖିଯା ବାମୁକି ତୟକ୍ତି
 ଆଶ୍ଵାସିଯା ନାଗ ରାଜ ଭଗ୍ନିକେ ଜିଜ୍ଞାସେ କାହିଁ
 କାନ୍ଦ କେତ ହଇୟା ଦୁଃଖିତ ।
 ଭାତ୍ର ବଢନ ଶୁଣି କୁହେ ଗାନ୍ଧୀ ବାନ
 ଆପନାର ଯତ ବିବରନ
 ଅବଦୀନ କର ଭାଇ କିଛୁ ଯୋର ଦୋଷ ନାହିଁ
 ମୁଣି ରାଜ ଜୀତି ଗୋଲ ବନ ।
 ନିର୍ବାତ ମଦୃଶ ବାନୀ ଭଗ୍ନିର ବଢନ ଶୁଣି
 ନାଗ ହଇଲ ବିମନ ବଦନ
 ପୁରେରେ ଯାଏର ଶାପେ ମରଦା ଶରୀର କାଁପେ
 ଆତି ଶୀଘ୍ର ଜିଜ୍ଞାସେ କାରନ ।
 ତୁହ ଶୀଘ୍ର ଭଗ୍ନିଯୋରେ ଜିଜ୍ଞାସିତେ ଲଜ୍ଜା ତୋରେ
 ଆପନି ଜାନହ ମତ କଥା

ମାତ୍ର ଶାନ୍ତି ଭୁତ୍ତିଗଲେ ସତ ଭୟ ଛିଲ ଘାନେ
 ଓ ପାଇଁ କରିଯା ଦିଲ ହାତା ।
 ମୁନି ଡେଜେ ତୋର ଗତ୍ତେ' ସେଇ ପୁଅବର ହବେ
 ନାଗ କୁଳ କରିବେକ ତ୍ରାନ
 ଅପିର କୁରନ ତୋରେ ଚିତ୍ର ଦିଲେ ରାମି ଘାରେ
 ଅର୍ଥକୁରେ ତୋଯା କୈଲ ଦାନ ।
 ତୋଯାର ଯତେକ ଭୂତ୍ତ ଆୟାର ଯତେକ ପିତ୍ତ
 ଦୁଇ କୁଳ କରିବେ ଓ ଦ୍ଵାର
 ଏତେକ ସଲିଯା ଯୋରେ ମୁନି ଗୈଲ ଦେଶୀକୁରେ
 ନିରୀରିଯା କନ୍ଦନ ଆୟାର ।
 ଡେଜ ଭାଇ ଯନମ୍ଭାପେ ଚିତ୍ର ନାହି ମାତ୍ର ଶାପେ
 କତୁ ନାହି ଯିଧ୍ୟା କହେ ମୁନି
 ଅର୍ଥକୁରୀ ଯତ ବଲି ସେନ ମୁଦୀ ହୃଦି ହୈଲେ
 ମାନନ୍ଦତେ ନାହେ ମବ ଫଳି ।

ଓଲ୍ଲାମିତ ନାନୀ ରାଜୀ ଉଗ୍ନିର କୁରିଳ ପୁଞ୍ଜ
 ନାନୀ ରତ୍ନ କୁରିଳ ସ୍ଵାଧିତା
 ଦିବ୍ୟ ବନ୍ଧୁ ଅଲଙ୍କାର ବନ୍ଧ ଭକ୍ତ ଓନ୍ଦହାର
 ମେଦ୍ୟ ପତେକ ନିଯୋଜିତ ।
 ତରେ ଭୁଜର୍ମି ପତି ପୁଞ୍ଜ ଅର୍ଦ୍ଧକାରୀ ପୁତି
 କୁହ ଉଗ୍ନି ଇହାର କାରନ
 କୁହ ମତ୍ୟ ଶଶିମୁଖୀ କି ଦୋଷ ତୋମାର ଦେଖେ
 ମୁନି ରାଜ ଛାଡ଼ି ଗୋଲ ଦନ ।
 ଆୟି ତାହା ଭାଲେ ଜାନି ବନ୍ଦ ଓଗୁ ମେଇ ମୁନି
 ବିନା ଦୋଷେ ଡେଜିଯାଇ ତୋମା
 ତଥାପି କି ପାଇୟା ଦୋଷ କୁରିଲେଣୁ ଅତି ରୋଷ
 ଏକା ଗୃହେ ଛାଡ଼ି ଗୋଲ ରାମା ।
 ଅର୍ଦ୍ଧକାରୀ ବଲେ ଭାଇ ଅବଦୀନ ଶୁନ କୁହେ
 ଆୟିକାର ଦ୍ଵିତ ଅବମାରେ

ଶିଖ ଦିଯାର ଘୋର ଓରେ ନିତ୍ୟ ଗୋଲ ମୁନିବରେ
ଅନ୍ତରେ ଗୋଲ ଗାଗିବେ ଉପରେ ।

ମନ୍ଦ୍ରାଂ ହତ ହୟ ମୁନି ଯନେ ଆଶି ଭୟ ଗାନି
ଆଗାରନେ ପାଇଁ କୋବି କରେ

ମନ୍ଦ୍ରାଂ ହିନ ଯେଇ ଦିଜ ମନ୍ତ୍ର ଯେନ ହିନ ଦୀଜେ
ଏକାଗରନେ ଆଗାଇଲାଯ ତାରେ ।

ଆଗି କୋବି ରକ୍ତ ମୁଣ୍ଡ ଦେଖିଯା ହଦୟ କୁଣ୍ଡପେ
ବଳେ ଯୋରେ ଅବଜ୍ଞା କରିଲି

ଆଶି ମନ୍ଦ୍ରାଂ ନା କରିତେ ମନ୍ଦ୍ରାଂ ଯାବେ କୋନ ଯାତେ
ମନ୍ଦ୍ରାରେ ତାକିଲ ଇହା ଦଲି ।

ମନ୍ଦ୍ରାଂ ଯନେ ଭୟ ପାଇଁ ବଳେ ଆଶି ନାହିଁ ପାଇଁ
ଆଜିଯେ ତୋଯାର ଉପରୋବେ

ମନ୍ଦ୍ରାର ବଠନ ଶୁନି ତାଗି କରି ଗୋଲ ମୁନି
ଏହି ଯାନ୍ତ୍ର ଆଶିର ଅପରାଦି ।

ମୁନିର ବଚନ ଶୁଣି ବିମୟ ହଇଲ ଏଣି
 ତଗ୍ନୀରେ ତୁଷିଲ ମୃଦୁ ଭାସେ
 ଭାଲ ହଇଲ ଗୋଲ ଯୁନି ଦୁଃଖ ନା ଭାବିଲ ତଗ୍ନୀ
 ଥାକୁ ଗୁହେ ପରମ ମନ୍ତ୍ରାସେ ।
 ମହଶ୍ଵେତ ମହୋଦର ଆର ଘନ ଅନୁଚର
 ମହଶ୍ଵେତ ବନ୍ଦୀର ମହିତ
 ମରିବ ତୋମାର ପାଯ ମେରିତ ଈଶ୍ଵରୀ ପ୍ରାୟ
 ଯୋର ଗୁହେ ଥାକୁ ଅଚିନ୍ତିତ ।
 ନତ ବଳି ଏନିରତ ତାଙ୍କି ସବ ମହୋଦର
 ନିଧୋତିଲ କୁରିତେ ଦେବରେ
 ହେଲ ଯତେ ଜର୍ଖକାରୀ ମରି ଦୁଃଖ ପରିହରି
 ରୁହିଲତ ଭ୍ରାତୃ ମଦରେ ।
 ଶିତ୍ର ବାତେ ଆହରିଲି ଶୁକ୍ଳପଂକ୍ଷେ ଯେନ ଶଶି
 ପୁମବିଲ ମମୟ ମଂଧୋଟେ

ପରୟ ମୁଦ୍ରର ବାଲୀ । ଯେତ ଶୂନ୍ୟ ଶଶିକଳା
 ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ଅବ ନାହିଁ ।
 କଥିଏ ଓଣେ ଅନୁପାମ । ଅନ୍ତିକୁ ପୁଇଲ ନାମ
 ଗତ୍ର କାଳେ କୁହି ଗିଲ ପିତା
 ବାଲକ ହେତେ ମୁତ । ମହନ ଓଣେତେ ଯୁତ
 ବେଦ ବିଦ୍ୟା ବୁଝେ ଅନୁଗୀତ ।
 ଅନ୍ତିକୁର ଜନ୍ମ କଥା । ଅପୂର୍ବ ଭାବୁଥ ଗାଁଥା
 ଶୁଣିଲେ ଅଦ୍ୟମ ସାମ୍ନାଶ
 କୁମଳାଙ୍କାଣ୍ଡେର ମୁତ । ହେତୁ ସୁଜନେର ପ୍ରୀତ
 ବିରାଚିଲ କାଶୀରାମ ଦାସ ।
 ମୌତି ସଲେ ଅପୂର୍ବ ଶୁନଇ ମୁନିଗାନ
 କୁହିବ ଅପୂର୍ବ କଥା ପୂରାନ ବଢନ ।
 ଆବନ୍ତି ନଗିରେ ଦିଜ ନାମ ମାନ୍ଦିନିନ
 ଡାର ମାନେ ଶିଷ୍ୟଗାନ କରେ ଅଦ୍ୟମନ ।

-এক শিষ্য দিজে গাড়ী কৈল সহর্পন
 ওক আজা পাইয়া গাড়ী কুরয়ে রঞ্চন।
 কুতু দিলে বলে ওক কুহ দ্বিজবু
 বড় পুঁচ দেখিয়ে তোমার কুলেবু।
 একিবা খাও কোথা পাও কুহ সত্ত্ব হানী
 শুনিয়া বলেন শিষ্য কুরি জোড় পালি
 গাড়ীগুণ দোহনাটে পীয়ে বৎসগুণ।
 পশ্চাতে পাইয়ে আমি কুরিয়া দোহন
 ওক বলে এত দিলে উদ্ভু পাইল
 এই হেতু বৎসগুণ দুরবল হইল ঠোকু
 আর কুতু তুমি কু কুরহ হেন কাপ
 গাড়ী দুহি খাও তুমি মুখে নাহি লাজ।
 ওক আজা শুনি দ্বিজ গোল গাড়ী লৈয়া
 কুতু দিলে পুন তারে কুহিল আকিয়া।

ଉଚିତ କହିତେ ଦିଜ ନା ହୈଓ ବସ୍ତୁ
 ପୁନଃଚ ତୋଯାରେ ବଡ ଦେଖି ହକ୍କ ପୁଷ୍ଟି ।
 ଗାଭି ଦୂଘ୍ର ପୁନ ପ୍ରାୟ କୁମି କୁର ପାନ
 ଶିଂଘ୍ୟ ସଲେ ପୌମାଇ କୁରଙ୍ଗ ଅବଦୀନ ।
 ଯେଇ ହୈତେ କୁମି ଯୋରେ କରିଲା ବାରନ
 ଭିକ୍ଷା କରି କରି ନିତ୍ୟ ଓଦର ଭରନ ।
 ଓକ ବୈଲ ଭିକ୍ଷାକରି ପୁରହ ଓଦରେ
 ଏବେ ଭିକ୍ଷା କରି ମର ଆନି ଦେଇ ଯୋରେ ।
 ଏତ ଶୁଣି ଗାଭି ଲୈଯା ଗୀନ ଦିଜବର
 ପୁନ ଜିଜାମିନ କୁତ ଦିବସ ଅନ୍ତର ।
 କହ ଦିଜ ବଡ ପୁଷ୍ଟ ଦେଖି ତର କାହୀ
 କି ପାଇୟା ରହିଯାଇ କହିବା ଆମାଯା ।
 ଦିଜ କହେ ଗାଭି ରାମି ଅରନ୍ୟ ତିତର
 ରକ୍ତ କିଛୁ ଦିଲା ଆମି ଯାଇଯେ ନଗରୁ ।

दिवसेर घड तिक्खा देहे उब गृहे
 सक्षात्ते मागिया तिक्खा ओदर भरिये ।
 हासिया बलिल ओक्ट ए कोन बिचार
 प्रेष्ठ तिक्खा रात्रे तुमि कर आपनार ।
 रात्रि दिवा घड पाओ आनि दिवा घोरे
 एउ शुनि गाडी लैया गोल बन घोरे ।
 कुटीय आकुल आआ भुम्य बरन बन
 अक्केर कुमल पत्र करये भक्कन ।
 बड्हे दूवर्ल हइल मीर्न हैल काय
 देखिते ना पाय उबु गोविन छराय ।
 भुम्यिते देख दैवर लिखित
 निरादक कुम्य यद्यो पडिल दुङ्कन ।
 समस्त दिवस गोल हैल मक्काकाल
 गृहेते आइल मर गोईनरु पाल ।

ଶିଷ୍ଯ ନା ଦେଖିଯା ଓକୁ ଦୁଃଖିତ ଅଣୁର
 ଆନ୍ୟସବେ ଗୋଲ ହିଜ ଅରନ୍ୟ ତିତର ।
 କୋଥିମୁ ଗୋଲା ଓଦ୍ଧାନକୁ ତାଙ୍କେ ହିଜବର
 ଓଦ୍ଧାନକୁ ବଳେ ଆମି କୁଣ୍ଡେର ତିତର ।
 ଓକୁ ବଳେ ଓଦ୍ଧାନକୁ ପତିଳା କି ମାତ୍ର
 ଓଦ୍ଧାନକୁ ବଳେ ଚକ୍ର ନା ପାଇ ଦେଖିତେ ।
 ଅଛ' ପତ୍ର ପାଇଯା ନୟନ ଅଳ୍ପ ହଇଲ
 ଶୁନିଯା ଆଠାର୍ୟ ତବେ ଓପଦେଶ କୈଲ ।
 ଦେବବୈଦ୍ୟ ଅଞ୍ଚିନୀକୁମାର ଦୁଇ ଜନ
 ଶୀଘ୍ର କର ହିଜବର ତାହାଙ୍କେ ମୁହନ ।
 ଏତ ଶୁନି ହିଜ ବର୍ଣ୍ଣ ମୁହନ କୁରିଲ
 ତତକବେ ଦୁଇ ଚକ୍ର ନିର୍ମଳ ହଇଲ ।
 କୁଣ୍ଡ ହିତେ ଓଠିଯା ଦିଗିଲ ଓକୁ ପଦେ
 ମନ୍ତ୍ରାଷ ହଇଯା ଓକୁ କୈଲ ଅଶୀବର୍ଦ୍ଦାଦେ ।

ଠାରି ବେହୁ ଏତ ଶାନ୍ତି ଧାନ୍ତି ମକ୍କଳେ
 ଯାହ ଦିଜ ନିଜ ଗୁହେ ପରିଯ ମରିଲେ ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇୟା ଗେଲ ଦିଜ ପରମ ଆନନ୍ଦେ
 ମରବ ଶାନ୍ତି ଜାତ ହେଲ ପ୍ରତ ଅଶ୍ଵିର୍ଦ୍ଦୀଦେ ।
 ତବେତ ଦିତୀୟ ଶିଷ୍ୟ ନାୟ ମନ୍ତ୍ରାପନ
 ତାଙ୍କ ଡାରେ ପ୍ରତ ଆଜ୍ଞା କୈଲ ଉତସ୍ଫଳ ।
 ଦୀନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ର ଜଳ ଯାଏ ବାହିର ହେଯା ।
 ଯତ୍କ କୁଣ୍ଡି ଆଲି ବାଂଦି ଜଳ ରାଖ ଗିଯା ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇ ମନ୍ତ୍ରାପନ କୁରିଲ ଗମନ
 ଆଲି ବାଂଦିଦାରେ ବର୍ଷ କୁରିଲ ଘତନ ।
 ଦାଢ଼େତେ ଫୁଦିଯା ମାଟୀ ବାଂଦିଲେତେ ଛେଲେ
 ବୁଝିତେ ନା ପାରେ ମାଟୀ ଅତି ବେଳ ଜଳେ ।
 ପୁନଃପୁନ ମନ୍ତ୍ରାପନ କୁରିଲ ଘତନ
 ନା ପାରିଲ କ୍ଷେତ୍ର ଜଳ କୁରିତେ ରୁଫ୍ଫଳ ।

ଜନ ମହ ସାର ଓକ ପାଇଁ କୋବି କୁରେ
 ଆପନି ଶୁଇଲ ଦିଜ ବାଁଦୀଳ ଓପରୋ ।
 ମଧ୍ୟ ଦିବସ ଗୋଲ ହଇଲ ରଜତି
 ନା ଯାଇଲ ଶିଷ୍ୟ ଦିଜ ଚାଲି ଆପନି ।
 କେବ୍ର ଯଦ୍ୟ ଗିର୍ଯ୍ୟା ତାଙ୍କ ଦିଲ ଦିଜରର
 ଶିଷ୍ୟ ଦଲେ ଶୁଇଯା ଆଜି ବାଞ୍ଜର ଓପରୁ ।
 ବଥ ଘଡ଼ କୈଲ ଜନ ନହିଲ ବକ୍ତନ
 ଆପନି ଶୁଇଲାଯ ବାଞ୍ଜ ଜଲେର କୋରନ ।
 ଶୁନିଯା ବନିଲ ଓକ ପାଇଁ ପୁନଃଶିଲ ଗିର୍ଯ୍ୟା ।
 ଆଶୀମ କରିଯା ଓକ କରିଲ କଲ୍ପାନ ।
 ଠାରବେଦ ଯତ ଶାସ୍ତ୍ର ହେବ ତବ ଜ୍ଞାନ ।
 ଏତ ବଜି ବିଦ୍ୟାର କରିଲ ଦିଜକର
 ପୁନାଯ କରିଯା ଶିଷ୍ୟ ଗୋଲ ବିଜ ଦର ।
 ନ

ଶୁଣ୍ୟ ରୂପୀ ଭାବରେ ଶୁଣେ ଶୁଣ୍ୟବୀନ
କୌଣ୍ସିରାଯ ଦାସେ ରୁହେ ତବ ମରିତ୍ରାନୀ ।

ଓଡ଼ିଆ ତୃତୀୟ ଶିଷ୍ୟ ପଠେ ଓର ମୀଳିନେ
କୁତ ଦିଲେ ଗୋଲ ଓର ଏହି ନିମ୍ନଲିଙ୍କ ।
ଓଡ଼ିଆ ବଲିଲ ଓର ଥାର ତୁମି ଘର
କିଛୁ ନକ୍ଷତ୍ର ଯେତ ନହେ ପାହିବା ଗୋଚର ।
ଏତ ବଲି ଗୋଲ ଦ୍ଵିତୀୟ ପଠେ ମୀଳିନେ
କୁତ ଦିଲେ ଓର ପତ୍ରୀ କୈଳ କିନ୍ତୁ ମୁଣ୍ଡାନୀ ।
ଓଡ଼ିଆ ଆନିଶ୍ଚା ତାବେ ଦୁର୍ଲକ୍ଷ୍ୟଜୀ ବଲିଲ
ତୋଷାରେ ମୟର୍ପେ ଗୃହ ତବ ଓର ଗୋଲ ।
କୋନ ଦୂର୍ଯ୍ୟ ନକ୍ଷତ୍ର ଯେତ ନା ହୟ ରୁଦ୍ଧାଚନ
କିନ୍ତୁ ନକ୍ଷତ୍ର ହୟ ତୁମି ରୁହୁର ରକ୍ଷନ ।
ଶ୍ରୀନିଶ୍ଚା ବିମ୍ବାଯ ଚିତ୍ତ୍ୟ ହଇଲ ଓଡ଼ିଆ
ଓଦ୍ଦିଶ୍ବ ସମ୍ମା ଭାବେ ହଦ୍ୟେ ଆୟତନୀ ।

କି କରିବ କି ହେବେ ଇହାର ଓପାଯ
 ଗୃହ ରକ୍ଷା ହେତୁ ଓକ୍ତ ରାଖିଲ ଆମ୍ବାୟ ।
 କ୍ଷତ୍ର ରକ୍ଷା କୁମ୍ଭ ଏହି ନୀ ହୟ ଆମ୍ବାର
 ପରଦାର ମହା ପାପ ତାହେ ଓକ୍ତ ଦାର ।
 ଏତ ଚିତ୍ତ ବୁଝନୀରେ ଶା ଦିଲ ଓଡ଼ିର
 ବୁଝନ ଆଇଲ କୃତ ଦିବମ ଅନ୍ତର ।
 ଓଡ଼ିର ବୁଝନୀର ତାପ ହଦ୍ୟତେ ଜାଗେ
 ଏକାଙ୍କେ କହିଲ ତାହା ବୁଝନେର ଆଗେ ।
 ସଫନ ଓଡ଼ିରେ ଓକ୍ତ ଦକ୍ଷିଣା ଘାତିବ
 ଆମ୍ବା ମାନେ ପାଠାଇବା ଆମ୍ବି ଶାଗି ଲବ ।
 ତବେ ଦିଜ ଜାନିଲ ଏମର ବିବରନ
 ତୁଷ୍ଟ ହୈଯା ଓଡ଼ିଦେ ବଲିଲ ତତକୁନ ।
 ଯାହ ଦିଜ ମୟବ ଶାସ୍ତ୍ରେ ହୁଏ ତୁମ୍ଭ ଜାତ
 ଶୁନିଯା ଓଡ଼ିର କହେ କରି ଯୋଡ଼ ହାତ ।

ଆଜା କର ଗୋଟିଏ ଦକ୍ଷିନୀ କିଛୁ ଦିବ
 ଓହ ସଲେ ଆଶିତ ତୋଯାଁ ନା ମାନିବ ।
 ଯଦି ଦିବୀ ଦେଇ ଓହମୁଖୀ ଯାହା ମାଗେ
 ଏତ ଶୁଣିଗେଲ ଦିଜ ଓହମୁଖୀ ଆଗେ ।
 ଦକ୍ଷିନୀ ଯାଇୟେ ଦିଜ କରି ଯୋଡ଼ ପାରି
 ହିଦୟେ ଚିତ୍ତିଯା ତବେ ସଲିଲ ବୁଝନୀ ।
 ପୌଷ୍ୟ ନୃପତିର ଡାର୍ଯ୍ୟର ଶୁଵଳ ହଣ୍ଡି
 ଆନି ଦିଲେ ପାଇ ତବ ଦକ୍ଷିନୀ ମରନ ।
 ମଞ୍ଚ ଦିନ ଭିତରେ ଆନିଯା ଦିବେ ଯୋରେ
 ନା ଆନିଲେ ଦିବ ଶାପ କହିଲାମ ତୋଯାରେ ।
 ଏତ ଶୁଣି ଓତମି ଓହରେ ନିବେଦିଲ
 ଯାହ ନିବିରଦ୍ଧୀ ଆଇମ ଓହ ଆଜା ଦିଲ ।
 ଓହଙ୍କେ ପୁନମି ତବେ ଓତମି ଚଲିଲ
 କତ ଦୂର ପଥେ ଏହ ବୃଷତ ଦେଖିଲ ।

पुरीष करिया दृष्ट आजे दीड़ाइया।
 उत्तरे देखिया दृष्ट बलिल डाकिया।
 हेर देख मल घोर उत्तरे दुःखन
 हइव तोमार प्रिय करह उक्कन।
 उत्तरे बलिल हेन नहे कुदाचन
 अमन्नान परथे प्रिय नाहि पुर्योजन।
 दृष्ट वले अमन्नान नहे हितवर
 गिर दोहाई तोमार शोउ ए घोबरु।
 गिर आजां शुनि द्विज घोड़िल गोबरु
 गिर आजां शुनि द्विज घोड़िया जाउरु।
 उथा हइते छाँ गोल पोष्य तृने घब्र
 मागिल कुण्ड घुग्धा तृपति गोचरु।
 नृप पाठाइल हिते बानीर सद्वेष
 कर्ण हइते दुष्ट द्विलेन उत्क्षणे।

କଳ' ହଇତେ କୁଞ୍ଜ କାଟିଯା ଦିଲ ରାନୀ
 ପାଇଯା କୁଞ୍ଜ ଚଲି ଗେନ ଦିଜମନି ।
 ଯେଇକଳ ହଇତେ କୁଞ୍ଜ ଦିଜ ପାଇଲ
 ମେଇକଳେ ଉକ୍ତକ ତାହାର ମର୍ମ ନିଲ ।
 ପରଶ କରିତେ ଦିଜେ ନାହିକ ଶର୍କତି
 ପାଇଁ ହଇଯା ଥାଣେ ମନ୍ୟାମି ମୁହତି ।
 କୃତ ପଥେ ଓଡ଼ିଶା ଦେଖିଯା ମରୋବର
 ମୁନେତେ ନାଶିଲ ସନ୍ତ ଖୁଇଯା ଓପର ।
 ବିମନ ତିତରେ ଦିଜ କୁଞ୍ଜ ପୁଇଲ
 ଛିଦ୍ର ପାଇଯା ଉକ୍ତକ କୁଞ୍ଜ ହରି ନିଲ ।
 ଓଡ଼ିଶା ଥାକିଯା ଦେଖେ ଜଳେର ତିତରେ
 ମନ୍ୟାମି କୁଞ୍ଜ ଲାଇଯା ପଶିଲ ବିଦୀରେ ।
 ତେଜିଯା ଯେ ମୁଣ୍ଡ ଦିଜ ଦୀଯ ମୁକ୍ତ ଚୁଲି
 ବିଦୀରେ ହାର ଦେଖେ ନା ଈଶ୍ଵର ଅନୁବି ।

ଓପ୍ପାରୁ ନା ଦେଖି ମୁଣି ବିଷାଦିତ ଯନ
 ନମ୍ରତେ ବିଦୀର ଦୀର କୁରଯେ ଧନ ।
 ଏ ମହୁଳ ସୃଜାତ୍ତ ଜାନିଲ ପୁରୁନ୍ଦରେ
 ସୁଅନ୍ତରେ ଦୃଶ୍ୟ ଦୃଶ୍ୟ ହଇଲ ଅନ୍ତାରୁ ।
 ମେହି ଦ୍ୱାରେ ନିଜ ବଜୁ କୈଲ ନିଯୋଜନ
 ବିଦୀରେ ର ଦୀର ଯୁକ୍ତ ହଇଲ ତତ୍କଳ ।
 ପାତାଳେ ପୁରୁଣ ଗିର୍ମା ଓତନ୍ଦି କରିଲ
 ନିଧିନେ ଆନେକ କୁପ୍ତି ପତେକ ଦେଖିଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ମୂର୍ଯ୍ୟ ଗିତାୟାତ ଗୃହ ତାରାଗିନ
 ଶାସ ସମ୍ମ ସତ୍କଷତ୍ତୁ ମରୀର ମଦନ ।
 ଆନେକ ଭୁଗିଲ ହିଜ ପାତାଳ ଭିତରେ
 ନା ଦ୍ୱାରି ଏ ମନ୍ୟାମିରେ ଲେଲ କୋପିକାରୋ ।
 ହେନ କାଲେ ଆଶ୍ଵରୁପେ ବଳେ ବୈଶ୍ୟାନର ।
 ହେ ଓତନ୍ଦି ସୁଅନ୍ତର ଆମ୍ବାର ବୌଦ୍ଧ ବିନ୍ଦ ।

३५ जानि घोरे करह विश्वाम
 श्रेय हरे योर ३५ हे करह वाताम ।
 ३५ नाय शुनि हिज विलम्ब ना हैल
 किछु ना पाइया मूर्ख फुँक ३५ हे दिल ।
 ३५ हे फुँक दिते दीय बाहिर आइल मूर्ख
 दीयर महल करिल नाग लोके ।
 पुलयेर पौय हैल घोर अच्छाकार
 विस्मय हड्डया नाग करिल बिचार ।
 वासुकि पुत्रति घड श्रेष्ठ नागगान
 कि हेतु हड्ड दीय जिजामे काऱन ।
 चर मूर्ख दृश्यानु पाइल उत्कृष्ण
 तकके आनिया बर करिल पर्जन ।
 देह शीघ्र कुण्ड द्रुक्षन हड्ड मूर्खी
 घड बलि आनि घोष करिल वासुकि ।

कुण नाईया हिज गोल आश्व माने
 पूर्णे करि आश्व लहेया पूर्णे रास्ते ।
 अक्ष दिन पूर्णे आइल ओकर गृहेते
 देखे ओकमत्ती कोटी आजे जल हाते ।
 मूर्खते निगत हैतेजिल शाम बानी
 हेन काले उत्तरि दिलेन पूर्ख मनि ।
 कुण नाईया कर्क रास्तानी हैल
 उत्तरि सकल रुधि ओकके रुहिळ ।
 ओक बले येहे वृष दिलेकु गोदर
 वृष नहे अस्तु दिलेकु पूरन्दर ।
 मन्यामिर बेशे येहे लहेल कुण
 उक्क विमुख द्वारे गोल रुमातल ।
 आश्व कर्पे येतोमार तैल ओकार
 आश्व नहे अग्नि इष्ट महजे आश्वार ।

ଏତ ଶୁଣି ଓଡ଼ିଆର ହଦୟେ ହଇଲ ତାଙ୍କ
 ବିନା ଦୋଷେ ଦୂର୍ଘ୍ରୀ ଯୋଗେ ଦିନ ଦୁଃଖ ମାପି ।
 ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟାଚିତ୍ତ ଏଳ ଦିବ ଆସି ତାଙ୍କେ
 ଏତ ଶୁଣି ବିଦ୍ୟାୟ ଶାଶ୍ଵିତ ହିଜବରେ ।
 ଏକ ପୁଦ୍ରକିଳ କରି କୁରିଲ ଗୀଥନ
 ଯଥୀ ରାଜୀ ଜନ୍ମୋଯୁ ଚଲିଲ ବୁଝନ ।

ବୁଝନ ଦେଖିଯା ରାଜୀ କୁରିଲ ବନ୍ଦ
 ଜିଜାମିଲ ମୁନିଦୟ କେତ ଆଗିଥନ ।
 ହିଜ ବଲେ ନୃପତି କୁରହ କୋନ କୁରା
 ପିତୃ ବୈରି ନା ମାଧ୍ୟିଲେ ନହେ ପୁଣ୍ୟ ଦୀମ୍ବା ।
 ତାଙ୍କ ଉକ୍ତକ ନାମ ରତ୍ନ ଦୂର୍ବାଚାର
 ଦଂଶିଲ ତୋରୀର ବାପେ ବିଶ୍ୱାସ ମଂସାର ।
 ତାହାର ଓଛିତ ରାଜୀ କୁରିତେ ଜୁଯାୟ
 ଅପ୍ରକୁଳ ବିନାଶିତେ କୁରହ ଓପାୟ ।

उत्तरी वठन शुनि राजा अनोज़र
 मनुषीगने जिजासिल हइय । दिमाय ।
 कह सत्य मनुषीगन इहार कारन
 उक्कुक्कु द०-शने हइल पितार मरन ।
 बुक्कु पापे मैन पितार मवे हेन जानि
 उक्कुक्कु एयत कैल कुतु नाहि शुनि ।
 राजार एयत बाक्का शुनि मनुषीगन
 कहिते लागिल उवे कुथि पुराउन ।
 महाभारतेर कुथि आमृत मरान
 काशीदास कहे सादू मदा करे पान ।
 मनुषीगन बले राजा कर अवधीन
 प्रतापे तोयार बाप पाओव मरान ।
 मृण्या करिते राजा मदा भये बने
 एक दिन हइल उथि दैवनिवर्जने ।

ବିଜ୍ଞିଯା ହରିନ ରାଜା ପାଇଁ ଦୀଯ
 ଆଚମୁତେ ହିଜ ଏକ ଦେଖିଲ ଉଥାୟ ।
 ଶୁଦ୍ଧୀୟ ଆକୁଳ ରାଜା ତିଜାମିଳ ତାରେ
 ଘୋଲେ ଛିଲ ରାଜାୟ କିଛୁ ନା ଦିଲ କୁତରେ ।
 ଫୋରେ ମୃତ ଶାପ ତାର ଅଠାଇଲ ଗାଲେ
 କିଛୁ ନା ବଲିଲ ଶୁନି ରାଜା ଆଇଲ ଘରେ ।
 ଶୂନ୍ଦୀ ନାମେ କ୍ଷୁଣ୍ଠିଷ୍ଠ ଦିଲ ଶାପ ବାନୀ
 ଅଞ୍ଚୁ ଦିବସେ ତୋରେ ଦୱାୟିବରୁ ଫଳି ।
 ପୁଅ୍ରେ ଶାପ ଦିଲ ନିଆ ହଇଲ ଦୁଃଖିତ
 ରାଜାଙ୍କେ ଅଠାଇଲ ଦୂତ ଆମାତେ ଭୁରିତ ।
 ବାନ୍ତୁ ପାଇୟା କହିଲେନ ତାହାର ଓନ୍ତୀୟ
 ଅଞ୍ଚୁ ଦିବସ କଥା କହି ଶୁନ ବାୟ ।
 କମ୍ପାନ ନାମେତେ ଶୁନି ମର୍ମ ମଦ୍ରେ ଓଗି
 ରାଜାରେ ଦୱାୟିବରେ ମର୍ମ ଲୋକ ମୁହଁ ଶୁନି ।

ରାଖିତେ ଆମିତେଛିଲ ହନ୍ତିତା କମିରେ
 ପଥେ ଦୟା ପାଇଲ ତୁଳକ ବିଷରୀରେ ।
 ନିଜ ନିଜ ଓଳ ପରିଷକ୍ଷିତ ଦୂଇ ତାନେ
 ତମ ହଇୟା ମିଳ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତୁଳକ ଦୂର୍ଶନେ ।
 ମୁନରପି କୁମ୍ଭପିରାଖିଲ ମନ୍ଦୁବଳେ
 ତେଣାରନେ ଦିନ ଭାରେ ଫନିବର ଦିଲେ ।
 ଦିନ ପାଇୟା ଦୁରିଦୁ ସୁରକ୍ଷନ ବାହ୍ୟତଳ
 କୁଠଟେ ତୁଳକ ଆମି ଦୂର୍ଶନ କରିବ ।
 ଏତ ଶୁଣି ନୃତ୍ୟି ପୁଜିଲ ଆରଦାର
 ମତ୍ୟ କହ ଶୁଣିଯା କୁରିବ ପୁତିକାର ।
 କୁମ୍ଭପି ତୁଳକେ ବଳ ହଇଲ ତଥନ
 ଏ ମନ୍ଦଲ ବାତ୍ରୀ କୁହିଲେକୁ କୋନ ଜନ ।
 ମନ୍ଦୁଗୌନ ବଳେ ମର୍ମୟେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦୂର୍ଶିଲ
 କାଳେ ହେତୁ ମେହେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏହ ଜନ ଛିଲ ।

ବୃକ୍ଷର ମହିତ ମେଇ ଭମ୍ଭ ହଇଯା ଗୋଲ
 ପୁନରୁଣି ବୃକ୍ଷର ମହିତ ମେ ଜୀବିଲ ।
 ଦେଖିଲ ଶୁନିଲ ଯତ କୁହିଲ ନଗୀରେ
 ଯତ ଶୁନି ନୂରୀତି କଢାଲେ କୁର କୁରେ ।
 ମହାନେ ନିଷ୍ଠାମ ଛାଡ଼େ କୁରଯେ କୁରନ
 ଗୋଦୁ ଡାଷେ ରାଜୀ ବଲେନ ବଚନ ।
 ଆଞ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଶୁନିଲ ଯତ କୁମାରେର କୁଥା
 ଯତୁ ବଲେ ରାଧିତେ ପାତିଲ ଯୋର ନିତୀ ।
 ଦାକନ ଉକୁଳ ମୁଁ ତାରେ ଛିରାଇଲ
 ଉକୁଳ ଆଯାର ବୈରି ଏବେ ମେ ଜାନିଲ ।
 ବିପ୍ରେର ବଚନେ ଆସି କୁରିଲ ଦୂର
 କୁମାରେରେ ଛିରାଇଲ କିମେର କାହନ ।
 ଥିନ ଦିଯା କୁରେ ଲୋକ ନୋହେର ଓପକାର
 ଥିନ ଦିଯା ଯୋର ବାବେ କୁରିଲ ମୁହାର ।

କୁଳରେ ଥାକ୍ଷିଯା ରାଜା କହେ ମନୀଗାନେ
 ମତ୍ୟ କହିଲେକ ଯତ ଓଡ଼ି ବୁଝନେ ।
 ଓଡ଼ିଦେଇ ପ୍ରେସ ଆର ପ୍ରେସ ପିତ୍ତ ରମ୍ଭ
 ଶ୍ରୀପଣ୍ଡିତ ନାମେର କୁଳ ମୋର ଏହି ଦୀମା ।
 ଏତେକ ବଲିଯା ରାଜା ଆନି ପୁରୋହିତ
 ଆର ଯତ ଦ୍ଵିତୀୟ ଆନିଲ ଡ୍ରିତ ।
 ମତ୍ୟରେ କହିଲ ରାଜା ନିଜ ପୁରୋତନ
 ମୋର ପିତ୍ତବୈରି ଯତ ମନ୍ତ୍ରଗନ୍ଧ ।
 ମନ୍ତ୍ରବିନାଶିତେ ବୁଦ୍ଧି ଆଜ୍ଞାୟେ ଆମାଦୁ
 ମରଂଶ ମହିତ ନାଗ କୁରହ ମଂହାର ।
 ବିଷ ଜାଲେ ଯେତୁ ପୁତ୍ରଙ୍କ ମୋର ବାନ୍ଧ
 ମେଇ କପ ଅଗ୍ନିତେ ପୋଡ଼ାଓ ମବ ମାପ ।
 ବିଷୁଗାନ ବଳେ ରାଜା ଆଜ୍ଞାୟେ ଓପାୟ
 ମନ୍ତ୍ର ମଂହାଦ୍ଵିତେ ଯତ କର କୁରାୟ ।

ତୋରେ ନାହେତେ ଯଦୁ ଆଜେ ବେଦ ଯତେ
 ତୋରୀ ବିନା ନାହିଁ ଶଂକୁ ଆନ୍ୟେ କରିଲେ ।
 ଏତ ଶୁଣି ନରନ୍ତି ଆନନ୍ଦିତ ଯନ
 ଆଜ୍ଞା ଦିନ ଯନ୍ମିଗିଲେ ଯତେର କାରନ ।
 ରାଜୀର ପାଇୟା ଆଜ୍ଞା ଯତ ଯନ୍ମିଗିଲେ
 ଯତେର ଯତେକ ଦୂର୍ୟ ଆନିଲ ତୁମନ ।
 ପନ୍ଦ୍ରତେ ନିଧିଲ ଦୂର୍ୟ ବଲେ ଯନ୍ମିଗିଲେ
 ଦେଶ ଦେଶାନ୍ତର ହଇଲେ ଆନେ ମସର ଆନେ ।
 ଅକ୍ଷିଲ୍ପ କରିଲ ରାଜୀ ପାଞ୍ଚର ବିଦୀନ
 ଶିଳ୍ପ କାରେ ଯତହାନ କରିଲ ନିର୍ମାନ ।
 ଯତକୁଠ କରିଲ ମେ ଶିଳ୍ପ ବିଚକ୍ରନ
 ରାଜୀରେ ଭବିଷ୍ୟ ରୂପ କୈଳ ନିର୍ଦେଶ ।
 ଯେ ଦେଖିଲାମ ରାଜୀ ଯତ ପଥ ନାହିଁ ହରେ
 ବୁଝନ ହଇଲେ ତର ଯତ ବିଦ୍ୟ ହରେ ।

शुनि नरपति तावे दल द्वारिगीते
यज्ञ काले आमिति तो दिव कोन जाने ।

यहा भारतेर रुथा असृत मरान
काशीराम दास कहे शुने पून्य वान ।

पृथि वन्ध घव दीन्य काष्ठ रामि २
आताइल यज्ञ हेतु कृत द्विज क्षमि ।

होता चओ भाग्वत नामेते द्विजवर
अदाचारि त्रुति द्विज आइल विस्तुर ।
क्षमि से नाहद दास याकुउ पिन्निल
उद्दीनक शोनक आइल देवल ।

विपुगान वेद मधु ज्वालिल आनल
लहेया नाशीर नाम यज्ञकुउ तुल ।
पर्वर्त पूर्याने अणि देखि लागे भयुः
मधु दले आसि कुउ पर्वि उस्म हय ।

ଆକାଶେ ଧୀରିଯା ଧେନ ଯେବେ ବୃକ୍ଷି କରେ
 ବୃକ୍ଷି ଦୀରାବନ୍ ପତେ ଅଗ୍ନିର ଓପରେ ।
 ହାହାକାର ଶବ୍ଦ ହୈଲ ନଗିରେ ନଗିରେ
 ପୁନର୍ ମଧୁଦୂ ଶବ୍ଦ କାନ୍ଦେ ଉଚ୍ଛସରେ ।
 ଆଜିନ ଇଛାଯ ଓଠେ ଆକାଶ ଓପରେ
 ନାନା ବନେ ନାଗ ପତେ କୁଣ୍ଡର ଭିତରେ ।
 କେହ ଅସ୍ତ୍ର କେହ ଓଷ୍ଠୁ କେହ ହନ୍ତୀର ପ୍ରାୟ
 କେହ କୃକରନ୍ କେହ ଶୁଳ୍କରନ୍ କାହୁ ।
 ଜଳ ଯଦୀୟ ଗତ୍ର ଯଦୀୟ କୋଟରେ ପୁରେଶେ
 ଯତ୍ତ ମାନେ ଟୋନି ବାନ୍ଧି ଆନେ ଯନ୍ତ୍ର ପାରେ ।
 ଏକଶତ ଦୂଇଶତ ପଞ୍ଚଶତ ଶିର
 ପରର୍ତ୍ତ ଜିନିଯା କାରୋ ଦିନୁତ ଶରୀର ।
 ଶସ୍ତକେ ନାନ୍ଦୁତ ଛିରେ ତିହା ନତ୍ତବତି
 କାତର ହଇଯା କେହ ପାଯ ଗତାପାତି ।

ଅନ୍ତରେ ନିଶ୍ଚାମ ଜାତେ ହଇଯା ସ୍ଥାନୁଲେ
 ଯହାନାଦେ ଗାଁଞ୍ଜି ମର ପଞ୍ଚଯେ ଅନଳେ ।
 ଦୁର୍ଗକୁ ହଇଲ ଘତ ପୂରିଲ ମଂଶାର
 ଅନୁତ ଦେଖିଯା ସତେ ହୈଲ ଛୟାଙ୍କାର ।
 ସଧନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କୈଲ ରାଜା ଅନ୍ତେଜୟେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ମୂଳର ଉକ୍ତକ ଲହିଲ ଶରନ ଭାଯେ ।
 କହିଲ ବୃତ୍ତାଳ ଘତ ସଜ୍ଜେର କାରନ
 ଅନ୍ତେଜୟ ସଜ୍ଜେ କରେ ମର୍ମର ନିର୍ଦ୍ଦିତ
 ଶୁଣ ଭାଯେ ଶରନ ଲହିଲ ମୁରେଶ୍ଵରେ
 ଶୁନିଯା ନିର୍ଭୟ ତୀରେ ଦିନ ପୂରନ୍ଦରେ ।
 ନିର୍ଭୟ ହଇଯା ତ୍ୟା ଉକ୍ତକ ହିଲ
 ଏଥାତେ ନାଗୋର କୁଳ ଓହୁନ ହଇଲ ।
 ସଜ୍ଜେ ଭମ୍ଭ ହୁ ଘତ ନାଗୋର ମଯାଜ
 ଛୟକ୍ଷିତ ହଇଲ ବାମ୍ବୁକୁ ତାଗ ଦୁଇଜ ।

ଭାସ୍ତେ କୁଣ୍ଡିତ ତଳୁ ମୁଢ଼ୀ ଘନେଘନ
 ଶୈଖୁଗାତି ଭଗ୍ନୀରେ କରିଲ ନିବେଦନ ।
 ଦେଖ ଭଗ୍ନୀ ଏହି ସର ନାଗେର ମଂହାର
 ନିଶ୍ଚଯ ନିକଟ ମୁତ୍ତୁ ଦେଖିଯେ ତୋଯାର ।
 ନାଗ ବଂଶ ରୁକ୍ଷା ହେତୁ ତୋଯାର ନନ୍ଦନ
 ପୁଣ୍ୟ କହି ରାଧା ଶେଷ ଆଜେ ଯେହି ଜନ ।
 ମାୟେର ଶାପେତେ ଯେହି ଚିତ୍ର୍ୟ ଜିଲ ଭୟ
 ମେହି କାଳେ ହୈଲ ଏହି ନାଗେର ପୁଲଯ ।
 ଭୁାତୃର ଆକୁଳ ଦେଖି କାନ୍ଦଯେ ନାଗିନୀ
 ପୁଣ୍ୟ ଆନିନ୍ଦା କହେ ମରକବନ ବାନୀ ।
 ଭୁାତୃଶିଳେ ଆଯାର ହଇଲ ମାୟେର ଶାପ
 ମୈ ହେତୁ ଆଯାଯ ଦିଲେଛ ତୋର ବାନୀ ।
 ଆଯାର ଭୁାତୃଶିଳ ହୟ ଯାତୁଳ ତୋଯାର
 ଏ ଯହା ପୁନାତ୍ୟ ପୁନ ରାଧାହ ଆଯାର ।

अस्ति कृति वलिल माता कौन्द कि कारव
 ये आजो कुरिवा ताहो कुरिव एप्त ।
 जरुर काँडी बले यज्ञ त्रैल जन्मेत्य
 मदु बले मकुल भुजरि त्रैल स्फय ।
 मरिचे मौतुल ब०८ कुरिते ओद्धार
 तोया बिने राधे हेन केह नाहि आगा
 अस्ति कृति वलिल माता ना कुर विषाद
 एप्ति गाण्डि आगि नागेर पुमांद ।
 बामहिरे बले तुषि थाकुह निर्भय
 एप्ति कुरिव त्रान नाहिकु म०८य ।
 मातुले निर्भय कुरि चलिल त्रैलित
 जन्मेत्य यज्ञ माने हइल ओनित ।
 पुरेश्विते ना देय द्वारि रामिल वाहिरे
 फोटेते अस्ति कृते ब्रह्म ओटादिरे ।

ଶୁଣ୍ଠନ ହେଲନ କୁର ମୁଢ ଦୂରୀଠାର
 ଲାହି ଜାତ ଏଇ ହେତୁ ହଇବେ ସଂହାର ।
 ଆଞ୍ଚିକେର କୋରି ଦେଖି ଦ୍ଵାରି କୃଷ୍ଣବାନ
 ଦ୍ଵାର ଜାତି ପୁନାଯିଥା ହଇଲ ନମ୍ବରାନ ।
 ତଥା ହୈତେ ଗେଲ ଅଞ୍ଚିକ ଯଥା ଯଜ ମାନ
 ବେଦଦୀନି କରି ମତୀ କୈଳ କୃଷ୍ଣବାନ ।
 ଯତ ମତୀର ଦ୍ଵିଜଗୀନେ କରିଲ ସନ୍ଦନେ
 ମୂର୍ତ୍ତିତେ ବଲେ ତବେ ଆଶୀର୍ବଦ ବଢନେ ।
 ମହାଭାରତେ କୁଥା ଅମୃତ ଲହରି ।
 କାଶୀରାମ କୁହେ ମାରୁ ପୀଯେ କର୍ତ୍ତା ଭରି ।
 ଆଇଲ ଅଞ୍ଚିକ ଶୁନି କରି ମହା ବେଦଦୀନି
 ଅନ୍ଯୋଜୟେ କରିଲ କଲ୍ୟାନ
 ଦିନ୍ୟା ଯତ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ହେଲ ପୁଣ୍ୟ ଅବତରେ
 କେନ୍ତିମାତ୍ରେ ନାହିଁ ଦେଖି ମହାନ୍ତିରୀନ୍ଦ୍ରିୟ

देखिल शुद्धिल वत
 यज्ञ हैल यज्ञ यज्ञ
 कारे द्विव इहारु तुलना
 यज्ञ हैल ईस्त्र यज्ञ
 आरु यज्ञ ना याय प्राक्षना
 मुखिलि प्राप्तुपति
 श्वेतवाह लथष्य यज्ञांक
 याक्षात् यज्ञन्त्र
 दक्षिन यगीन दोमरजी
 इक्षाकु उदयाक्ष
 नाना यज्ञ कृत्रिल वशल
 केह अत देह ब्रिश
 एक यज्ञ नहे सम्भुल
 शुद्ध मह याम क्षमि
 यज्ञ हेतु शिष्य गोल लैया

आळात इया पाहे दैवशानिर हवि शाय
 शिंगा पाय पुदिस्तन हैया ।
 शिंगा जन्मजय नहि हवे नाहि हय
 खुलना नाहिक झमाले
 द्विष्ट पेन घुसिष्टिर दिनुर्वर्दद उघुवीर
 खीति डगडप संयुक्त ।
 तजे मूर्या सम पुत्रा कर्पे मेन कायदेवा
 दुआचारी भीष्मर समान
 दिस्तोते बालिक शुनि फ्राया दलिष्ट गानि
 दफ्के दैवतवे वलवान ।
 आस्तिक बठल शुनि जन्मजय दले ओलि
 यात्रीने दलेन बठल
 बालक द्विजेव मूत रुथि रुहे वृक्ष शड
 शडै पुरुष पुराजन ।

याहा यागे दिव आगि गो अन्न काँक्न भुग्मि
 द्विजवरेर पूजाइव आश
 यागि शिष्ठु घेइ घने घनोनित योग्र भाने
 एत बलि कृत्रिल आंश्वास ।
 एत शुनि होउगाने बलिल राजारु भाने
 तहे एই दानेर मयम्
 यज्ञ पूर्ण नाहि कृति उक्तु नितृ बैत्रि
 यावट आनले भस्म नह ।
 शुनि राजा बले द्विजे राधियाज कोन काये
 आद्यपिह उक्तु दाक्तन
 द्विजे बले नूर्मनि उक्तु दाक्तन ओनि
 देवराजे ईशांजे शंखन ।
 शुनियात यहाकोटि दर्शने अदीरु ढाप्ते
 बलिल घडेक द्विगणने

ইন্দ্ৰ রাখে যোৱ কৈৱি তাৰ সহিত কুৱি
তক্ষকেহ লও ইতাননে।

নৃপতিৰ আজা পাইয়া শুবদণ হাতে লৈয়া
ছিউগীন যন্ত্ৰ ওষ্ঠাৱিন
বিপুৰ যন্ত্ৰে তেজ রথে চক্র দেৱৱাজে
দেৱগীনে সন্মতি চলিল ।

অনুৰি অনুৱ ঘত বাদ্য গীতে হৈয়া রত
যন্ত্ৰ পাশে হইয়া বক্ষাত

কমলা কাণ্ডেৱ সুত হেতু সুজনেৱ পুত
কাশীৱাম দাস্মে বিৱচিত।

মূর্য যশুলতে শুনি নৃত্য গীতি নান
ঘত যজ্ঞ হোতাগীন গীনিল পুঁয়াদ ।

নৃপতিৰ কোথি বাঁক্য কৈল কোন কৌণ
সবদনাশ হবে আজি যদিবে দেৱৱাজ ।

ଏତ ଚିତ୍ତି ହୋଇଗିନ କୁରିଲ ବିଚାର
 ଇନ୍ଦ୍ର ଛାଡ଼ ଉଷ୍ଣକେ ଆକଷେ ଆଶରାରୀ
 ଉଷ୍ଣକ ପୁତ୍ରାୟେ ଇନ୍ଦ୍ର ଉତ୍ସରିତେ ଭରି
 ମୁହଁନ ଇଷ୍ଟନ ହେତୁ ଆଜେ କୌନ୍ଦେ କୁରି ।
 ଦ୍ଵାପିତେ ନାରିଲ ଇନ୍ଦ୍ର କୁରିଯା ଘନେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ହେତେ ଛାଡ଼ାଇଲ ଯତ୍ରେର ବଞ୍ଚନେ ।
 ଆଇମେ ଉଷ୍ଣକ ନାଗ କୁରିଯା ଗଞ୍ଜନ
 ମୁହଁନେ ନିଶ୍ଚାମ ଘୋର କୁରିଯା କନ୍ଦନ ।
 ମୂର୍ତ୍ତିଯାନେ ବାପୁ ଧେନ ଛିରିଯେ ଆକାଶେ
 ଅବମ ହେଯା ନାଗ ଆନ୍ତରିକ୍ଷ ଆଇମେ ।
 ମାତୁଳ ଅନଳେ ପୋଡ଼େ ଅନ୍ତିକୁ ଜାନିଲ
 ଆନ୍ତରିକ୍ଷ ତିଷ୍ଠ ବଲି ଅନ୍ତିକୁ ବଲିଲ ।
 ଶୂନ୍ୟତେ ରହିଲ ମୁଁ ଆନ୍ତିକେର ବୋଲେ
 ମୁହଁନେ କମ୍ପିତ ଉଷ୍ଣକ ବୁଝାଯନ୍ତୁ ବଲେ ।

अस्तुक बलिल राजा हो कुनीराज
 आजा कर नृपति मागिये आगि दान ।
 राजा वले हिज पिण्डि ईमह मठाय
 ये मागिवा दिव आगि बल्याछि मठाय ।
 यज पूर्व दिव पितृबैरि दुराचार
 एই मात्रे मुख्येके बिलम्ब आमार ।
 अस्तुक बलिल यदि उक्षके पोकारे
 तरे तुमि योरे आरु कोत दान दिवे ।
 अस्तुकेर बाह्य कुनि राजा छम्भुर
 राजा वले पाहो ठाह दिव आगि आरु ।
 अस्तुक बलिल राजा कर अदवीन
 इहा बिना तोमारे ना मागि आगि दान ।
 राजा वले हिज हेन ना बलिह ओर
 योर पितृबैरि से उक्षक दुराचार ।

ତାର ହେତୁ ମୈଲ ଦେଖ ଭୁଜନ୍ତି ମନ୍ତଳ
 ତାରେ ନା ଯାଗିଲେ ଏତ କରିଲ ବିଷଳ ।
 ତାହାର ନିବିନେ ତୁମ୍ଭି ନା ହୁଏ ବାଦିକ
 ଅନ୍ୟ ଯାହା ଇଚ୍ଛା ମୋରେ ଯାଗିଲ ବାଲକ ।
 ଅନ୍ତିକୁ ସଲିଲ ଦ୍ଵାଜା ତୁମ୍ଭି ମୁଣ୍ଡିତ
 ତୋମୀରେ ବୁଝାବେ ଅନ୍ୟ ନା ହୟ ଓଠି ।
 ଆୟୁଶେ ଧରେ ନିଲ ତୋମୀର ଜନକ
 ଅକାଶରେ ଅର୍ପନୀୟ କରଇ ଉକ୍ତକ ।
 ଅମ୍ବଳୀ ଭୁଜନ୍ତିଗଲେ କଟିଲ ମଂହାର
 ଅଛିନ୍ତି ମନ୍ତଳ ଜନେ ଯାଇଲା ନା କରି ବିଚାର ।
 ଦିତ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ରୀର ମତୀ ଦେଖିଯେ ତୋମୀର
 ନିଶ୍ଚେଷି ନା କରେ କେହ ଜୀବେର ମଂହାର ।
 ଅନ୍ତିକୁ ସଲିଲ ଏହି ଏତେକ ବଚନ
 ଦ୍ଵାଜାରେ ସଲିଲ ତାରେ ଏତ ମତୀ ଜନ ।

ଆଖନି ବଲିଲା ର୍ୟାସ ତାଙ୍କୁଆ ରାଜାରେ
 ବୁଝନେରେ ପୁରୋତ୍ତମ କୁରହ ନରବରେ ।
 ନିରତ୍ତ କୁରହ ଏହ ମତେ ବଲେ ତାଙ୍କ
 ବୁଝନ ବାଲକେ ରାଜା ନା କୁର ଅମୂଳି ।
 ନିରତ୍ତୀ ବଲି ହେଲ ଯହା ଦୃତି
 ନିଶ୍ଚିଦି କୁରିଲ ଯତ ନୃତ୍ୟ ଆପନି ।
 ମତ୍ତ ଯତ ନରପତି କୈଲା ନିରାକର
 ଅନ୍ତିକେର ପୁଜ୍ଞ କୈଲ ଦିଶା ବଶ ଦୈନ ।
 ନାନା ଦାନେ ତୁଷିଲେଣ ଯତ ଦ୍ଵିଜଗୀବ
 ନିଜୀ ଦେଶେ ମତେ କୁରିଲ ଗମନ ।
 ଅନ୍ତିକେ ବଲିଲ ରାଜା କୁରିଯା ଯେଲାନି
 ଅନ୍ତମେଦୀ କାଳେତେ ଅମିଦା ଦ୍ଵିଜବନି ।

ତବେତ ଅନ୍ତିକ ଗେଲ ଆପନାର ଘନ
 କହିଲ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ମାତ୍ରା ମାତୁନ ଗୋତ୍ର ।

ଶୁନିଯା ଦାମୁକି ନାଗୀ ହଇଲ ଆନନ୍ଦିତ
 ନାଗୀ ଲୋକେ ଓହ୍ସର ହଇଲ ଅନୁମିତ ।
 ଯେ କିଛୁ ଆଚିନ ନାଗୀ ଏକତ୍ର ହଇଯା
 ଥିଲା କୈଳ ଅନ୍ତିକେର ବର୍ଷ ରତ୍ନ ଦିଣୀ ।
 ପୂନ ଜନ୍ମଦାତା ତୁମ୍ଭ ନାହିଁବୁ ମୁଖ୍ୟ
 ବର ଦିବ ଯାଗୀ ତୁମ୍ଭ ଯେଇ ଯାନେ ଲମ୍ବ ।
 ଅନ୍ତିରୁ ବଲିଲ ଯଦି ସଭେ ଦିବେ ବର
 ଯେଇ ବର ଯାଗୀ ଆୟି ମଭାର ଗୋଚର ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ମଙ୍ଗାକ୍ଷାଲେ ଯେଇ ଯୋର ନାୟ ଲବ୍ଦ
 ନାଗଗନ ହଇତେ ତାର ମୁଖ୍ୟ ନହିଁବେ ।
 ଆମ୍ବାର ଚରିତ୍ର ଯେଇ କହିବେ ଶୁଦ୍ଧନ
 ନାଗୀ ହଇତେ କତ ଭୟ ନହିଁବେ ମେ ଜତ ।
 ଏ ମର ନିୟମ ଯେଇ କହିବେ ଲଞ୍ଚନ
 ମତା କର ତବେ ତାର ମିଳିଯୁ ମରବ ।

ଶ୍ରୀଚିବେକ ଶିତ୍ର ଘେନ ଶିରିଷେତ୍ର ଫଳ
ଆମ୍ବିକେର ବାହ୍ୟତେ ଯେହି କୁରିବେ ହେଲ ।
ଦିଲ ସରଦାନ ସଲି ବଲେ ନାମଗାନେ
ନିକୁଟେ ନା ଧାବ କେହ ତୋଷାରୁ ମୁରନେ ।

ଆଦିପଂବେ ଭାରପେତ୍ର ବିଚିତ୍ର ଓପାଞ୍ଜ୍ଯାନ
କାଶିଦାସ ହିରଚିଲ ଶୁଣେ ପୁନ୍ୟବାନ ।

ମୌତି ବଲେ ତବେ ପରିଷିକ୍ଷିତେର ନନ୍ଦନ
ତୋକ୍ଷୟା ଆନିଲ ଯତ ପାତ୍ର ମିଦ୍ରଗନ ।
ମଭାରେ ବଲଯେ ରାଜା କୁରିଯା ବିଲାନେ
ନା ହେଲ ଦୂର ଯୋର ଶିଦୟେର ତାପ ।
ଆପନାର ଠିକେ ଆମି କୁରିଲାମ ବିଚାର
ଦ୍ଵିତୀ ବିନା ଶ୍ରୁତ୍ୟ ଯୋର କେହ ନହେ ଆରା ।
ଦିର୍ମଶ୍ଶୀଲ ତୌତ ଯୋର ଅଣିତେ ବିଧ୍ୟାତ
ବିନା ଅନ୍ତରୀତେ ଶାପ ଦିଲେକୁ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ।

नितृ वैद्रि विनाशिते वर्ख चेष्टा कैकुनी
 ताहे पुन दिज आसि वारिकु हईल ।
 शांपेते शारिल परिस्कित नववर
 यारिते रास्तिल पुन उक्कु पाघर ।
 योर राज्य बमिया एतेकु अहस्तार ।
 दिजेर कुरित आद्दे शहा नाहे आर ।
 कोविनले योर असि हइजे दाहन
 हेन मने हय सर यारिव तुळ्यन ।
 पूर्वे कात्तिकूरीया कैल दिज द०००
 ओदत चिरिया यायिलेकु भृत्य र००० ।
 सेइ मत दिज सर कूरिव स०हार
 ये हओकु एই सत्य बठत आयार ।
 नूपतिर वाक्य शुनि मते लुक्कु हईल ।
 शत पात्र मित्रगीन ओउर ना दिल ।

राजा वले फेह फेन ना देह ओउर
 मन्त्रिगीव वले अवदीन नडवर ।
 विषय बुधिया वाह्य ना आमे शुभांते
 के दिवेक्ष घुक्ति राजा हिज विताणिते ।
 रहिलाये छातिरुग्मीर्य मात्रिल बुङ्कन ।
 तार मर्मचित दहो विधात ब्रवन
 मेइ भृंत कुले जनुः राम भगवान ।
 क्षेत्रिर शोनिते क्षिति कराइल मान ।
 क्षेत्रि वलि प्रथिवीते ना रहिल आर
 बुङ्कन ओरघे पुन इल सक्तार ।
 वठने मृज्जन रहे वठने पालन
 क्षणेक्षणे रहे उस घाहार वठन । १२३
 अग्नि सूर्य रानमपे आजे प्रतिकार
 बुङ्कनेर फोदी राजा नाहिक निस्तार ।

एक युक्ति छित्राते आइसे नृपमनि
 उपाय करिया हिजा वीर्य कर हानि ।
 कुशेदके हिजेर परित्र हय अर्द
 कुश बिने हइदेह कम्म अर्द उर्द ।
 हीन तेजे हइबे हिजेर दिम्म हीने
 पक्षात् करिव दग्ध आने हिजीने ।
 राजा बले भान युक्ति कैला मवदजन
 एषत नाशिह हिजा लैल मोर मन ।
 एत बलि नव चति आने दृग्गीन ।
 उत्कषने आक्षिया आनिल कोड़गीन ।
 मव कोड़गीन तोरा चतुर्दिग्गे पाह
 पुथिवीर घउ कुश गंदिया फेनह ।
 शन्तिगीन बले राजा एनहे बिठार
 राजा नष्ट करे कुश बलिबे मंमार ।

ତା ପୁଦିଲେ ଯରିବେଳେ କରିବ ଓପାୟ
 ମୃତ ଦୂର୍ଗା ଓଡ଼ି ଯଦୁ ଆନି ଦେଇ ଥାୟ ।
 ଏଇ ମର ଦୂର୍ଗା ଚାଲିବେଳେ କୁଣ୍ଡ ମୂଳେ
 ଝାଁଦେ ପିପିଲିଙ୍କା ଗିଯା ଥାଇବେ ।
 ପିପିଲିଙ୍କା କୁଣ୍ଡ ମୂଳ କାଟିଯା ପାଇବେ ।
 କାହିଁ ମିଳି ହବେ ହିଂସା କେହ ନା ଆନିବେ
 ଶୁନିଯା ତ୍ରୈତି ଆଜ୍ଞା ଦିଲ ଉତ୍ତରନ
 ଛାରି ଡିତେ ଚଲିଲ ସତେଷ ଦୂରୀନ ।
 ଦ୍ଵାର୍ଜ୍ୟ ୧ ବାର୍ତ୍ତା କୈଲ ସତ ଅନୁଚରେ
 ମାରିଲ ମରଳ କୁଣ୍ଡ ଦେଶ ଦେଖାନ୍ତରେ ।

ଯନ୍ତ୍ରକେ ବନ୍ଦିଯା ବୁଝନେର ପଦରତ୍ନ
 କହେ କାଣ୍ଠିଦାମ ଗାନ୍ଧାଦିର ଅଗ୍ନିଜ ।

कुर्श ना शिलिल हिजा हइल छ्याँकार
 शाने। दसि मते करेत विठार ।
 एउ अव करिल जानिल ब्याम मूनि
 नूपतिके बुझावारे ढलिल आनीनि ।
 ब्याम देखि आनन्दित अनोजय राआ
 पाद्या आग्नि दिया तार बहू हैकल पूजा ।
 आनन्दित मूनि दसिल आमने
 नूपतिके तिजामिल शटुर बठने ।
 ददरिकाश्चयेते शुमिलाय अशाठार
 बुझान हिंमन कर क्रमत विठार ।
 अवर दिल्लि विज लूगि पणित मूजन ।
 उवे केन हेम कर्मा पुर्विना मन
 घार कोटि घांदू कुल हइल दिंश ।
 थार कोटि हैल नष्ट मगरेत ब०.पा।

यार फोटे कुलकि हइल कुलानिशि
 यार फोटे लदन हइल जलनिशि ।
 यार फोटे आनल हइल मवरउक्ष
 यार फोटे उगान्द्र हइल महमुक्ष ।
 पूर्वते यडेकु तर पितायहगीन
 यारे मेदि विजय हइल त्रिज्वरन ।
 हेन जन मह हिंमा कुरु किरायन
 शुनिया बलिल राजा तिज निवेदन ।
 दिना अनंदराही वास्पे दैल उमरामि
 पितृ बैवरि याहित्त वादिकु हैल आमि ।
 एই हेतु फोटे अप्पे हैत्तजे आयार
 भनिज दृश्य निवेदन अप्पुते तोयार ।
 यामदेव बले बैवर्य हও तरपति
 फोटे दीम्प नाश करे दिनाशे दिज्जिति ।

ଦୁର୍ଗାକ୍ଷରେ କୋଟି ରାଜା କୃତ ଅକ୍ଷାଇବ
 ଭବିଷ୍ୟାତ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ନା ହ୍ୟ କୁଦାଚନେ ।
 ତୋମାର ଜନକେର ଜନ୍ମ ଇଲେ ଯଥନ
 ଶନିଯା କୁହିଲ ଘଟ ଶାନ୍ତି ଦିଜ ଜନ ।
 ନାନା ଘଟ ଦୀର୍ଘ କୁରିବେଳ ଅପ୍ରମିତ
 ଭୁଜରୀ ଦଂଖନେ ଶୂନ୍ୟ ଇଲେବେ ନିର୍ମିତ ।
 ଆମାର ବଢନେ ଶିର ହୁଏ ନୃତ୍ୟର
 ନିତା ହେତୁ ଦୁଃଖ ତିଣୀ ନା କୁରିଇ ଆମା
 କେ ପ୍ରତିତ ପାଠେ ରାଜା ଦୈତ୍ୟର ନିର୍ବଳ ।
 ଅକ୍ଷାଇବ ନା ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଗାନ ଦିଲ ହୁଏ ।
 ରାମେର ଶୁଣେତ ରାଜା ଶୁନିଯା ବଢନ
 ଭାବିଷ୍ୟାତ କୁଣ୍ଡ ହିଂସା କୈଳ ନିଦାଇବ ।
 ଯହା ଭାବୁଥେର ରୂପ ଅଶ୍ଵତ ସମାନ
 କୋଣୀ ଦୁଃଖ କହ ମହା ଶୁନେ ପୁନ୍ୟଦାନ ।

राजा वले अकारन कैल आयि एज
 कुटि अहिं-अरु अप॑ कैल आयि हउ ।
 ए पाँच नरक हइते नादेखि निकार
 रुह मूनि किमत इहाते पाँच पाँच ।
 जातिवदि रुद्रि पूर्वदि नितायहीन
 अश्वयदि रुद्रि पाँच हइल मोँठन ।
 आयि ओ रुद्रिव मेइ राजियदि पञ्च
 शुनि निशेहिल व्यास सरुल शास्त्रज ।
 राजा वले मूनि कैले रुद्रह निशेहि
 नितृ नितायह मोर कैल अश्वयदि ।
 अक्षय जातिया मोरे निशेहिल नुग्य
 आक्षात् रुद्रिव पञ्च रुद्रिव निक्षय ।
 मूनि वले क्षम तुयि सरुल रुम्यते
 राजियदि नाहि राजा ए रुलि युणेज ।

शां०-म शोक्तु अन्याम् गोमेही अश्वयेही
 देवर हैते पूजा कलिते निशेही ।
 अवश्य करिव यज्ञ बले महा राज
 योद्धे विष्णु करिते के आजे क्षिति मार
 मूनि बले करह ये उव याने लग्न
 कि यत् कृष्ण आयि वेदे नाहि कृष्ण ।
 एत बलि मूत्रिराज हैत अनुकूल
 न् प्रति करिल उवे यज्ञेर दिवान ।
 यज्ञ अश्व नियोजिल भेनापतिगीन
 वथ देश देशाकुर करिल भूयन ।
 समून वस्त्र अश्व पृथिवी भूयिल
 यत् राजागीन बले जिनिया आतिल ।
 यत् मूनि द्विजगीन छिल भूयउले
 नियनुन करिया आनिल यज्ञमूले ।

वृष्टिशा रानी मह आजे नैवर
 आमि पन्नुति आठरिया अम्बवसर ।
 हइल वसर पूर्व छेत्र पूर्वियाते
 काहिया तुरभी राजा भुनिल अग्निते ।
 द्विजीन वेद शंख पूरिल गगीन
 पूर्व युविते थाकु देखे देवीन ।
 अश्वमेहि पूर्व हय रुल युगी याकु
 वेद निन्दा भयाते क्षमित देवराजा ।
 काटो मुण्ड अस्त्रे ये आक्षिल दिशेष
 याया वले इन्द्र तोहे हइल पुरेण ।
 मता यदी त्रुता करे तुरप्तेर मुण्ड
 देखिया आक्षय रड हइल मता पुण्ड ।
 रानी मह नृपति आजये मता याया
 नाचे मुण्ड मता पुण्ड पाइल रड लाजा ।

यत्रेक मजार लोक अदिगुप्त हैल
 ब्राह्मन कुमारेक हासिया ओठिल ।
 पुनःपुन तालि यारे हास घलघल
 देखिया हैल झाजा झलक्त आनल ।
 मनुष्ये छिल झाजार घड़ घरान
 द्विजाप्त्र रात्रिया करिल दुइ धान ।
 हाहाकार शंदू छिल यज्जेर शालाय
 चतुर्दिशे द्विजीन पलाइया याय ।
 बुद्धकर्षी यहा पापी एह दूरांड़ा
 देखिते हैवे पाप बदन इहारा ।
 यत दूर धर्यन्त हेहारु अधिकार
 उत दूर द्विजेर बसति नाहि आरु ।
 अश्वमेही यज नाये बरिया आनिल
 ब्राह्मणेर यांस घाय एधन आनिल

ଫେଲାଇ ଇହାର ଦୁର୍ଯ୍ୟ ଯେ ଆଜେ ଯଥୀରୁ
ଏତ ବଳି ମତ୍ତା ଜୋଡ଼ି ହିଜଗନ ଯାଏ ।
ବୁନ୍ଦନ ବର୍ଣ୍ଣର ମୂର୍ଖ ଦେଖିତେ ଆନ୍ଦୋଳିତ
ରାଜାଗନ ଯଥୀ ଉଥା ଗୋଲ ଛତୁର୍ଭିତ ।
ଦିଜ କ୍ଷେତ୍ରି ବୈଶ୍ଵ ମୁଦ୍ର ଛିନ ଯତ ଅନ
ମତେ ଗୋଲ ସନ୍ଧାଯାକ୍ର ରହିଲ ରାଜନ ।

ଯହାତାରତେର ରୂପ ଅଶ୍ରୁତର ଦୀର୍ଘ
କାଶୀଦ୍ଵୀପ ରୁହେ ଶୁଣି ଅନ୍ତରେ ମନ୍ଦମାର

ଆନ୍ତର୍ଜ୍ଞାନି ମର୍ବରଜ ଶ୍ରୀପିରାମର ମୁନି
ବର୍ଣନା ନା ଯାଏ ଯାର ଅପୁର୍ବିତ ଗୁଣି ।
ମତ୍ୟବତୀ ହଦ୍ୟ ନନ୍ଦନ ମୁନି ଯାମ
ଯାର ମୁର୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ତିନ ସ୍ଵରତ ପୁରାଣ ।

ଯେ ଯୁଧ ପକ୍ଷଜ ଗାନ୍ଧିତ ମୁଦୀଦୀର
 ଶାପତେ ଡଲିଲ ଶୁଣି ଏ ଭବ ସଂମାର ।
 କୁନ୍ତ ପିଙ୍କଳ ଆଟୋ ବିରାଜିତ ଶିର
 କୃଷ୍ଣ ଅଛି ଶୌଭେ ଯେନ ଅଭିତ ସହିର ।
 ଅମୂର ମମୂର ଯେ ଭାରତ ହାଁଥ ହାଁଥେ
 ଦକ୍ଷିନ ବାହେତେ ନାଚେ ମୁଣି ଲାଗୁ ।
 ଆନିଯା ରାଜାର କୁଷ୍ଟ ଅଦୟ ହଦୟ
 ଓପନିତ ମେଇ ଧାନେ ଯଥା ଜନ୍ମୋଜୟ ।
 ଅଦୟମୁଖେ ଆଜେ ରାଜା ହଇଯା ଶୋକାଦେଶ
 ଦ୍ୟାସ ଦେଖି ଲଞ୍ଜାଦାନ ହଇଲ ଦିଶେଷ ।
 ମୁନି ବଳେ ଅଭିଶାନ ତେଜ ନରପତି
 ବୈକ୍ଷ୍ୟ ନା ଶୁଣିଲା ରାଜା ହୈଲ ଏହି ଗତି ।
 ଦ୍ୟାସେର ବଢନେ ରାଜା ପାଇଯା ଆଶ୍ଵାସ
 ତରନେ ପରିଜ୍ଞ୍ୟା କହେ ଗୀର ଗୀର ଭାଷ ।

आया हेन तिन्हित नाहिक ए संसारे
 तोयार यजन ना शुनिलाय अहक्कारे ।
 तार मयोचित एल निरुटे पाइलाय
 दुप्पान नरकु शिक्कु यादीयाते पडिलाय ।
 कृपा कृत्र शुनिराज पञ्चिलाय ठरने
 तोया विना तारे योरे नाहि अन्य अने ।
 डेजि योरे भूत् यदि यत जन
 डेजिल यतेक द्विज पुरोहितपीन ।
 पानीबलि केह योर निरुटे ना आइसे
 आपनि आइला योरे जुगि द्वैह वसे ।
 आजा कृत्र शुनिराज कि करि ग्रहन
 पाप शिक्कु हैते येत्रे कृत्रह तारन ।
 शुनि वले चित्रे दुःख ना भाविह आर
 हैवरे निष्पान राजा योरु घारु दीर ।

बुद्धवदी आदि पाप सब हवे क्षय
 अश्वमेदी एल पारा नाहिकू म०-श्य ।
 एक नक्ष शोकू महाभारत काहिनि
 क्षुचि हइया एक मने शुन तृप्यनि ।
 गतिवेकु पाप तारै नाहिकू म०-श्य ।
 आमार बठने घनि करह पुत्राया ।
 कृष्णवन चन्द्रउप वाङ्मह ओंरे
 तार उले भारत शुनह तृप्यवरे ।
 महाभारतेर कृपा कीर्तनेर वाते
 कृष्णवन डेजि शुक्ल हइवे निक्षिते ।
 पूर्वे ये पूजिल निति नितामह कृपा
 सेहे मर कृपा एहे भारप्येर गाँधा ।
 महा पूरा घड कृपा अतुल म०-मारे
 करह पूरन मूरा हवा तृप्यवरे ।

ଏତ ଶୁଣି ଜନ୍ମାତ୍ୟ ଆନନ୍ଦ କନ୍ଦର
 ସୀଇଲ ମୁନିର ପାୟ କୁରିଯା ବିନ୍ଦୁ ।
 କୃତ୍ତିମ ଯଦି ହୈଲା ଯୋରେ କହ ଏହି ମତ
 ଆନନ୍ଦ ଶୁଣାଇ ଯୋରେ ଶ୍ରୀ ଶହାରିତ ।
 ମୁନି ସାଲେ ଭାରତେର କୁପନ ବିଳାର
 କୁହିବାରେ ଆରମ୍ଭ ନାହିଛ ଆମାର ।
 ମୁନି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶିଷ୍ଯ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏହି ଉପୋଷିତ
 ଭାରତେ ଆମାର ମସ ଶୈରମ୍ଭାୟନ ।
 ଇହଁ ଶୁଣାଇବେଳ ଶହାରିତ ଆଗ୍ରାନ
 ଯେ ଆଜା ଦଲିଯା ରାଜା ଦଲିଲ ବଢନ
 ଏତ ଦଲି ଶୁନିରଜି ଶେଲ ନିଜ ହାନ ।
 ବୈଶନ୍ଵାୟନ ବୈଲ ଉବେ କୁହିତେ ପୁରାନ

ପୁଅମ ବୈ ମଧ୍ୟାଞ୍ଜ ।